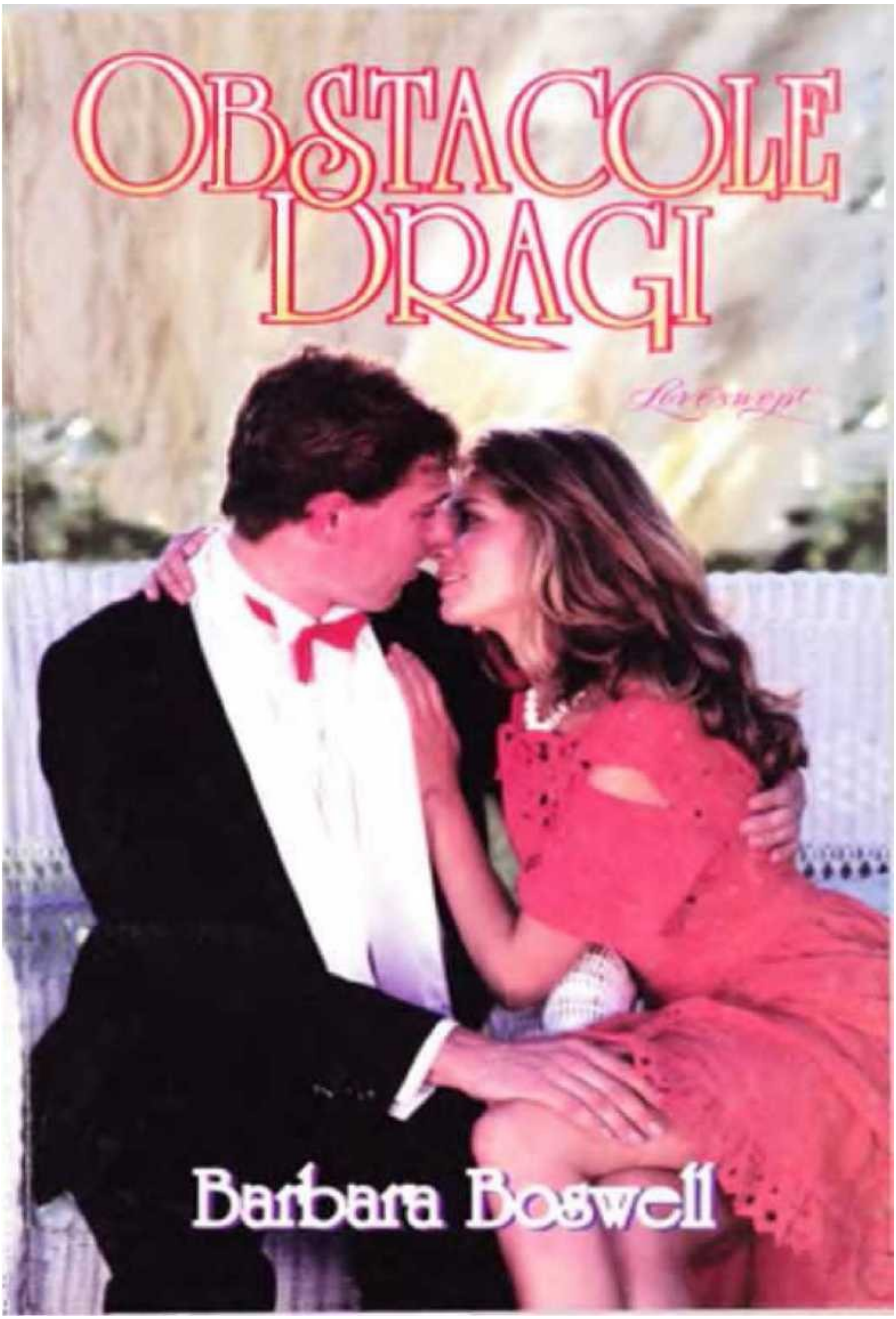

Barbara Boswell
Obstacole dragi

Darling Obstacles

Capitolul 1

Pentru Mary Magdalene May, Greg Wilder intra în aceeaşi categorie cu Alan Aida, Tom Selleck sau Robert Redford. Cu toţii erau nişte atrăgători zei masculini – admirabili, chipeşi, interesanţi – şi indiscutabil, total inaccesibili. Existau unele deosebiri, desigur. Greg Wilder nu era un actor celebru, deşi, ca neurochirurg de renume, reprezenta un soi de celebritate în comunitatea ordonată din Woodland, Maryland, unde locuiau amândoi. Şi erau în termeni civilizaţi: el o numea Maggie, iar ea îl numea doctor Wilder. El era tatăl lui Joshua, prietenul fiului ei Kevin, iar ea era guvernanta ocazională a trei dintre copiii lui Greg Wilder.

Maggie nu fu surprinsă când doctor Wilder sosi, cu două ore şi jumătate întârziere, să-şi ia copiii, în vinerea aceea caldă de la începutul lui octombrie. Programele medicilor erau, adesea, dezordonate şi imprevizibile, şi mai întârziase şi altă dată. Pur şi simplu lungise ghiveciul de ton, mai adăugând tăiţei, şi le dăduse de mâncare lui Josh, Wendy şi Max, împreună cu cei trei copii ai ei – Kristin, Kevin şi Karl. Josh ceruse porţie dublă, Wendy luase câteva înghiţituri mici, pronunţase cina ca „arătând câh” şi ceru un sandviş cu unt de arahide şi jeleu. Maggie se supusese, cu bunăvoinţă; şi copiii ei avuseseră preferinţe

culinare categorice la vârsta de patru ani.

Se făcuse ora opt şi jumătate, când doctor Wilder sosi, în sfârşit. Copiii stăteau adunaţi în micul living-room, urmărind prezentarea anuală la televiziune a filmului „Vrăjitorul din Oz”. Scândura de călcat a lui Maggie era întinsă în colţul camerei, iar femeia privea din când în când la televizor, în timp ce călca. Purta o pereche de blugi tăiaţi şi o bluză galbenă fără mâneci, concesie faţă de temperatura neobişnuit de ridicată. Ajunsese la 30°C în timpul după-amiezii, iar căsuţa duplex din prefabricate avea nevoie de mult timp ca să se răcorească. Părul arămiu-închis al lui Maggie era legat în coadă de cal, pornind din creştet pentru a-i atinge, abia, ceafa. Deşi fratele ei o tachina adesea că arăta mai mult ca sora de doisprezece ani a lui Kristin decât ca o mamă, Maggie considera că-şi arăta toţi cei treizeci şi doi de ani. De simţit, îi simţea cu siguranţă.

Soneria răsună de două ori în succesiune rapidă. Niciunul dintre copii nu-şi luă ochii de la ecran, deşi Kristin strigă totuşi:

— Sună cineva la uşă, mami.

Maggie scoase fierul din priză şi se duse să deschidă. În prag stătea Greg Wilder, impozant, într-un smoking negru şi cămaşă albă gofrată. Era înalt, cu cel puţin cinci centimetri peste unu optzeci, şi avea trupul robust, disciplinat, al unui atlet. Cum, necum, reuşea să confere costumului fantezist o masculinitate colţuroasă, în pofida zorzoanelor albe, observă răutăcioasă Maggie. Avea părul şaten deschis, cu şuviţe blonde,

decolorate de soare, purtându-l scurt, cu cărare într-o parte. Maggie ştia că familia Wilder era proprietara unei bărci cu pânze şi a unei şalupe de mare viteză, petrecând multe weekend-uri de vară, pe apă. Iar copiii Wilder aveau cu toţii acelaşi păr blond-şaten vârstat de soare.

— Bună, Maggie. Îmi pare rău că am întârziat, îi zâmbi Greg Wilder, ochii săi albaştri încreţindu-se la colţuri. Aveau cea mai neobişnuită nuanţă de albastru pe care-o văzuse Maggie vreodată – deschisă, limpede, culoare acvamarină – şi erau înconjuraţi de perdelele negre ale genelor lungi şi dese. Fiica lui mai mică, Wendy, îi moştenise ochii – mari, îndepărtaţi, absolut izbitori. Inima lui Maggie începu să bată puţin mai repede. O făcea adesea, în prezenţa lui Greg.

— Am fost reţinut la spital, continuă el, iar de-acolo a trebuit să alerg acasă şi să mă schimb, iar apoi s-o iau pe Francine.

Înclină capul spre impresionantul Cadillac burgund parcat la bordură. Maggie miji ochii în întuneric, pentru a vedea o siluetă umbrită pe fotoliul din faţă al maşinii. Partenera lui pentru seara aceea, Francine. Probabil răpitoare, Maggie ştia prea bine. Toate partenerele lui Greg erau aşa.

— Copiii sunt gata de plecare? întrebă el.

Maggie dădu din cap, cu un surâs.

— Da, se uită la televizor. Îi chem.

Greg schiţă o mişcare înainte, iar Maggie, care ţinea întredeschisă uşa cu plasă contra ţânţarilor, o închise repede.

— Îi trimit imediat, doctor Wilder, spuse ea.

Greg Wilder rămase dincolo de prag. Întotdeauna îşi aştepta în prag copiii, cu excepţia zilelor urâte, când se întorcea la maşină şi-i aştepta acolo.

Maggie nu-l invitase niciodată înăuntru. Conversaţiile lor se purtau întotdeauna, inevitabil, în uşă.

— A venit tăticul, anunţă Maggie grupul din faţa televizorului. Copiii Wilder – Joshua, de nouă ani, Wendy, de şase, şi Max, de patru

— Nu părură s-o fi auzit. Un muşchi nu li se clinti, nici nu-şi desprinseră privirea dinspre ecran.

— Max, Wendy, Josh! se sili Maggie să sune la fel de veselă şi strălucitoare ca Vrăjitoarea cea Bună de la Miazănoapte. Tăticul aşteaptă să vă ia acasă.

— Vleau să mă uit la film, spuse Max, strângându-şi şi mai tare sub braţ ursuleţul zdrenţuit.

Maggie prinse privirea Kristinei şi-i transmise un apel tăcut de ajutor. Uneori, Max o asculta pe Kristin când nu voia să se supună nimănui altcuiva. Kristin pricepu aluzia.

— Poţi să vezi filmul acasă, Max. La televizorul tău mare.

— Nu! replică Max, încruntându-se aprig. O să pield toate pălţile flumoase pân-acasă. Teddy şi cu mine stăm aiţi.

Kristin ridică din umeri şi reveni cu atenţia la emisiune. Mingea revenise în terenul lui Maggie.

— Max, iubitule, îmi pare rău, dar nu poţi rămâne aici, spuse ea cu fermitate.

Băieţelul era atât de drăgălaş, aşezat pe podea cu picioarele încrucişate şi ursuleţul strâns la piept.

Maggie avea pentru el o slăbiciune pe care şi-o recunoştea şi nu-i era uşor să rămână severă. Dar nu putea reţine copilul; tatăl lui era afară, aşteptând să-l ia acasă.

— Te-aşteaptă tăticul, Max. În seara asta are treabă în oraş şi…

— În oraş? întoarse Joshua capul auzind. La o şustă, adică?

— Păi… aşa cred, se eschivă Maggie. O ştia, dar expresia furtunoasă de pe chipul lui Joshua o împiedica să dea un răspuns afirmativ clar. „Laşo”, se acuză ea singură.

— Pleacă prea mult în oraş! izbucni Joshua cu bruscă ferocitate. În fiecare vineri şi sâmbătă seara, când nu-i de gardă la spital. Şi pe urmă sentoarce târziu şi-i arţăgos dimineaţă şi nu vine la meciurile mele de soccer.

— Nu lipseşte la toate, Josh, îl întrerupse Kevin. A fost la stadion săptămâna trecută, nu mai ştii?

Maggie îi zâmbi cu drag lui Kevin. Diplomatul ei în vârstă de nouă ani. Dar Josh nu era pregătit să asculte de glasul raţiunii.

— Săptămâna trecută am pierdut, aşa că nu contează!

— Taci! N-aud televizorul! se plânse Karl, cea de şase ani. Acum de ce nu mergi acasă?

„Ăsta sigur nu-i diplomat”, îşi spuse Maggie cu un oftat, întrebându-se cum să-i smulgă pe micii Wilder, cât mai elegant, din casa ei. Ştia din

experienţă cât de încăpăţânaţi şi irascibili puteau fi. Josh şi Max puteau fi, se corectă ea în gând. Wendy era tăcută, pasivă şi aproape prea docilă. Uneori o enerva modul fetiţei de-a nu-şi exprima niciodată preferinţele, dorinţele, orice emoţie cât de cât.

Wendy se ridică în picioare, cu faţa ei mică nepătrunsă ca de obicei, privind de la Maggie la fraţii ei cu ochii aceia ai săi frumoşi, mari şi acvamarini.

— Wendy e gata de plecare, spuse cu noi speranţe Maggie. Haideţi, băieţi, să vedem care ajunge primul la maşină.

Se felicită pentru această strategie psihologică isteaţă, când Josh sări în picioare şi porni spre uşă.

— O să te bat, fraiere! îi strigă el peste umăr lui Max.

— Slabă mutarea, mami, spuse sec Kristin, aruncându-i o privire lui Max. Chipul băieţelului era schimonosit de furie; se trânti pe jos şi începu să dea din picioare, zbierând iar şi iar, din toţi bojocii:

— Io nu-s flaiel! Io nu mă duc acasă!

Kristin, Kevin şi Karl îl priveau, mult mai fascinaţi, în acest moment, de criza copilului decât de „Vrăjitorul din Oz”. Maggie îşi înăbuşi un geamăt. Niciunul dintre copiii ei nu avusese vreodată accese de nervi, nici măcar în timpul „teribililor doi ani”. Şi deşi Josh făcea uneori aluzii la crizele frăţiorului său, Max nu avusese niciuna în timp ce se afla sub îngrijirea lui Maggie. Acum părea să scoată pârleala pentru timpul pierdut.

Momentan dezarmată, Maggie se rezumă să stea locului, privind împreună cu copiii ei.

— Tăticul zice că Max e prea mare ca să aibă crize, spuse Wendy, aproape în şoaptă.

Maggie tindea să confirme, dar asta nu rezolva problema a ceea ce avea de făcut cu copilul care urla furios, azvârlind din picioare.

— Mami, vrei să-l chem pe doctorul Wilder să vină-n casă şi să-l ia pe Max? întrebă Kevin.

Maggie aruncă o privire prin living-room-ul mic, aglomerat, plin de ceşcuţe, haine de păpuşi şi articole din arsenalul G1 Joe. Rufele ei de călcat, în două coşuri mari de plastic, se aflau în centrul odăii. Şi-l închipui pe Greg Wilder, în întreaga-i eleganţă masculină, croindu-şi drum prin toată harababura, şi se cutremură. Din cine ştie ce motiv idiot – mândrie prost orientată, poate – o îngrozea gândul ca el s-o vadă obosită şi neîngrijită, în dezordinea totală a camerei. Când şi dacă Greg Wilder avea să intre vreodată în casa ei, voia ca totul să fie în perfectă ordine – ea, casă, copiii, totul. În acest moment, casa era o ruină, şi nici ea nu arăta mult mai bine. Se strâmbă. Contrastul dintre ea însăşi şi partenera lui frumoasă, aşezată în fotoliul din faţă al Cadillac-ului cu aer condiţionat, ar fi fost sfâşietor. Alungă repede gândul.

Max continua să chiăie, iar Kevin luă problema în propriile-i mâini.

— Merg să-l chem pe doctorul Wilder.

— Nu, Kevin, ripostă repede, nervoasă, Maggie. Hai să mai aşteptăm câteva minute.

Îngenunche lângă copilul care ţipa şi-i puse o

mână pe cap. Asudase, iar chipul său mic era scăldat în lacrimi. „Cum o fi să ai patru ani?” se întrebă ea, „să fii cel mai mic din familie, cu un tată extrem de ocupat şi fără mamă? Să fi petrecut ultimii doi ani, jumătate din viaţă, azvârlit între guvernante şi creşe, zilnic în alt loc, cu alţi oameni, fără nicio rutină sau structură de care să depinzi?” Lui Maggie i se frânse dintr-odată inima pentru acea bocceluţă de proteste furioase.

Şi-o amintea bine pe mama lui Max. Alicia Wilder fusese o blondă cu ochi căprui, atrăgătoare, întotdeauna îmbrăcată elegant şi crescută în spiritul perfecţiunii. O cunoscuse cu patru ani în urmă, când Kevin şi Joshua erau înscrişi în aceeaşi clasă, la grădiniţa de dimineaţă. Woodland era o comunitate ordonată, aflată la jumătatea distanţei între Baltimore şi Washington, D.C., cu ambianţe adecvate tuturor categoriilor social-financiare. Şcolile sale publice erau excelente şi folosite de toţi copiii din oraş. „Asta-i minunat în Woodland”, o auzise odată Maggie pe Alicia Wilder, spunându-i unei alte mame. „Copiii au ocazia să se amestece cu alţi copii, din toate straturile societăţii. Greg şi cu mine ne-am gândit un timp să ne dăm copiii la o şcoală privată, dar am decis că şcolile din Woodland le-ar lărgi categoric perspectivele”.

De fapt, perspectivele tânărului Joshua Wilder se lărgiseră atât de mult, încât şi-l alesese drept cel mai bun prieten pe Kevin May. Relaţia dintre Joshua, din cartierul aristocratic Woodland Heights, cu casele sale elegante din piatră şi stuc, pe acri de teren împădurit, şi Kevin, rezident al

ieftinului cartier Woodland Courts, cu duplexurile sale din prefabricate şi curţile comune cu vecinii, ar fi putut servi drept perfect exemplu al promisiunilor de liberalism social ale Woodlandului. Alicia Wilder îi spunea frecvent lui Maggie cât de mult îl plăcea pe Kevin şi ce bucuroasă era că devenise prietenul lui Joshua. Dar Maggie nu se putea abţine să nu observe că, în vreme ce Kevin era invitat adesea la familia Wilder să se joace, lui Joshua i se îngăduia doar rareori să vină la joacă în casa May. Bănuia că Alicia Wilder nu prea voia ca fiul ei să se amestece în învălmăşeala din Woodland Courts. Abia după moartea mamei lui, în urmă cu doi ani şi ceva, Josh începuse să-şi petreacă la familia May cea mai mare parte a timpului liber.

Sărăcuţul Max, îşi spuse Maggie. Imaginea frumoasei Alicia i se şterse din minte, în timp ce mângâia părul copilului.

— Max, ştiu că eşti obosit şi nervos şi foarte supărat, murmură ea cu un ton calm, alintător. Şi fără-ndoială ai senzaţia că…

— Ce-i toată povestea asta, Max?

Glasul bărbătesc, profund, păru să inunde întreaga încăpere. Max se opri un moment din orăcăit, pentru a privi în sus. Tatăl său stătea în pragul camerei, cu braţele încrucişate pe piept, sprâncenele cânepii arcuite şi buzele strânse într-o liniuţă subţire. Părea foarte mare, foarte autoritar şi foarte furios. Maggie se adună pe picioare, cu senzaţia stranie că i se tăiase respiraţia. Greg nu aşteptase să fie poftit înăuntru. Intrase din proprie iniţiativă.

— Mămico, şopti Karl, în timp ce trecea cu băgare de seamă în spatele ei. Karl, de obicei atât de năzdrăvăşă şi nostimă, era timidă în preajma bărbaţilor, fapt de care Maggie devenea tot mai conştientă. Spre deosebire de Kristin, care cunoscuse un tată iubitor, până la vârsta de şase ani, Karl nu locuise niciodată în casă cu un bărbat. John May murise la numai o săptămână după naşterea celei mai mici fetiţe ale sale.

Greg Wilder traversă camera spre a se opri în faţa fiului său mezin.

— Mergem acasă, Max.

Glasul său nu lăsa loc pentru nicio discuţie. Pentru Maggie, cel puţin, căci Max nu făcu decât să întoarcă iarăşi capul, reluându-şi istericalele.

— Destul, Max.

Doctorul Wilder vorbea pe un ton despre care Maggie bănuia că ar fi pus pe fugă personalul spitalului, sfârâindu-i călcâiele, să-i facă pe plac. Max Wilder îl ignoră complet.

Maggie observă o roşeaţă închisă colorând gâtul doctorului şi răspândindu-i-se în sus peste obraji.

— Ar putea dormi aici în noaptea asta, doctore Wilder, propuse ea repede. Avem un pat în plus, la Kevin în cameră. Sunt suprapuse.

— Dacă Max se face de-un stat aici, atunci stau şi eu!

Joshua revenise, încruntându-se bătăios spre tatăl său. În mânia sa, băiatul era o imagine miniaturală a bărbatului, cu excepţia ochilor, căprui-deschis. Josh avea ochii mamei lui.

— Mergeţi cu toţii acasă, spuse Greg Wilder

printre dinţii încleştaţi. Joshua, Wendy, treceţi la maşină! Imediat!

Wendy smulse ursuleţul lui Max şi o zbughi din cameră. Josh o urmă, cu o mutră posomorâtă. Greg se aplecă şi-l luă pe Max în braţe. Spre groapa colectivă şi plină de fascinaţie a membrilor familiei May, copilul începu să dea cu pumnii şi picioarele şi să-şi zgârie tatăl, fără ca urletele turbate să i se potolească un moment măcar. Greg Wilder ieşi cu paşi mari, cărându-l pe Max în timp ce căuta să-i evite loviturile. Maggie şi copiii ei îi urmară la maşină.

Joshua şi Wendy stăteau deja pe bancheta din spate. Francine, o brunetă frapantă, în rochie de cocktail roşie, decoltată, stătea în faţă, furioasă. Greg îl îndesă în spate pe Max, care ţipa.

— Maggie, îmi pare rău pentru ce s-a-ntâmplat, spuse, întorcându-se spre ea. Părea îngrozitor de hărţuit. Vârî mâna în buzunarul sacoului, scoţând o agrafă de bani, din aur, cu monogramă. Maggie îşi privi toţi cei trei copii rămânând cu gurile căscate, în timp ce doctorul clădea La iveală teancul gros de bancnote. Simţi tentaţia dureroasă de-a le întoarce capetele dinspre o asemenea privelişte.

Greg desprinse o hârtie de douăzeci de dolari şi i-o întinse.

— Sper că ajunge atât, Maggie. Ştiu că-i ţii de când au terminat şcoala, la trei jumate.

— Şi cina au luat-o la noi, ciripi Kevin.

Maggie îşi simţi obrajii devenind stacojii. Greg îi mai întinse o bancnotă de zece, dar ea se retrase, refuzând s-o primească.

— E prea mult, doctore Wilder. Dumneavoastră…

Din maşină răsună încă un răcnet, dar de astă dată îi aparţinea Francinei. Max ajunsese pe fotoliul din faţă, atacând-o.

— Doamne fereşte! murmură Greg. Se repezi spre maşină şi deschise larg portiera, într-o încercare de a-l smulge pe Max de pe victima sa. Părul Francinei era vraişte, iar pe gâtul zvelt şi braţele goale avea zgârieturi. Greg reuşi să-l desprindă pe Max, dar nu înainte ca acesta să-şi fi înfipt dinţişorii în mâna femeii. Francine scoase un urlet disperat de durere. Doctorul ţipă la fiul său şi începu să-l croiască, ferindu-se tot timpul de pumnii şi picioarele băiatului care-l bombardau.

Max continua să ragă din răsputeri. Câţiva vecini curioşi se adunau la locul faptei, pentru a observa şi comenta situaţia. Viaţa în Woodland Courts semăna cu traiul în proverbiala casă de sticlă: toţi se simţeau liberi să se amestece în treburile celorlalţi. Joshua sări din maşină şi se alătură grupului.

— Ce s-a-ntâmplat? îl întrebă Kevin. De ce-a atacat-o Max pe prietena lu’ tătică-tău?

— I-a zis lui Max că dacă nu stă cuminte o să-i arunce ursuleţul în râul Potomac, răspunse Josh.

Vecinii rămaseră cu gura căscată, şocaţi şi dezaprobatori.

— Ăsta nu-i un mod de a-i vorbi unui copil, spuse mustrătoare doamna Jenkins, bunică a opt copii, care locuia în cealaltă jumătate a duplex ului familiei May. În ultimii cinci ani, stătuse noaptea cu copiii May, în timp ce Maggie lucra în

schimbul trei la recepţia unei linii aeriene importante, la Baltimore, în apropiere.

— La doamna aia groaznică ar trebui să-i fie ruşine! exclamă indignată Karl, cu mâinile-n şolduri.

— Tatăl tău ştie ce i-a spus lui Max? se miră cu voce tare Maggie. Era de acord cu doamna Jenkins şi Karl. Fusese o remarcă plină de cruzime faţă de un copil, iar fastuoasei Francine ar fi trebuit să-i fie ruşine.

— Nu, nu ştie, replică voios Josh. Şi Max i-a făcut-o! Uite-o că-i curge sânge!

— Maggie!

Acum Max suspina, urletele de furie preschimbându-i-se în acelea ale unui copil lezat şi înspăimântat. Tatăl său încetă să-l mai bată şi-l aruncă pe canapeaua din spate a maşinii. Fără o singură privire spre mica gloată de spectatori, Greg Wilder urcă în maşină, trânti portiera şi ambală feroce motorul. Marele Cadillac se smuci înainte, după care o luă din loc cu mare viteză.

— Hei, l-a uitat pe Josh, spuse Karl, chicotind.

Vecinii râseră. Cineva făcu o remarcă despre marii ştabi cu maşini pompoase, femei iuţi la mânie şi copii neglijaţi.

— Să mergem în casă, spuse repede Maggie, mânându-i pe cei patru copii în jumătatea ei din duplex. Poţi sta aici în noaptea asta, Josh. Împrumuţi o pijama de-a lui Kevin, că o periuţă de dinţi în plus avem noi.

— Hai, Josh, să ne terminăm fortul din Lego, îl chemă Kevin.

Cei doi băieţi urcară în fugă scara îngustă,

spre camera lui Kevin.

— Acum putem să ne uităm la Dorothy, mămico? E chiar vremea când trebuie să fie-n castelul vrăjitoarei, spuse Karl, luându-şi mama de mână.

— Ştie tot filmul pe dinafară, observă Kristin, cu indulgenţă de soră mai mare.

— Şi eu, zâmbi Maggie. Hai să mergem s-o vedem pe Dorothy cum îi vine de hac vrăjitoarei.

Îşi conduse fiicele în living-room, unde le aşteptau televizorul şi fierul ei de călcat.

Zece minute mai târziu, soneria se auzi din nou.

— Crezi că-i doctorul Wilder, mami? întrebă Kristin cu teamă.

Karl păru alarmată.

— Nu răspunde!

Neliniştea fetelor o tulbura pe Maggie. Recent, la un colocviu televizat, auzise un psiholog explicând rezultatele unui studiu întreprins asupra fiicelor de văduve. Efectele absenţei taţilor începeau din copilărie, când fetiţele tindeau să fie nervoase sau să se teamă în prezenţa bărbaţilor, şi se prelungeau în anii adolescenţei, fetele fiind prudente şi timide cu băieţii de aceeaşi vârstă. Conform ultimei cărţi a eminentului psiholog, incapacitatea fetelor de a lega relaţii cu bărbaţii le putea împiedica să-şi formeze ataşamente de durată cu sexul opus.

Maggie înclina să desconsidere majoritatea celor pe care le auzea de la aşa-zişii experţi, dar acest studiu anume îi atinsese un punct dureros. Se întâmpla la fel şi cu Karl şi Kris? se întrebă,

încruntându-se. Lipsa unui tată sau a unei figuri paterne începuse să le inspire fiicelor ei teama de bărbaţi?

— O să-l bată pe Josh, mămico! se văicări Karl.

— N-aveţi niciun motiv să vă fie frică de doctorul Wilder, spuse cu fermitate Maggie. Nu umblă aiurea, bătând copiii. În seara asta a fost foarte supărat, iar Max era rău şi…

Soneria răsună din nou, iar Maggie se grăbi să deschidă. Fetele rămaseră pe locurile lor. La uşă era Greg Wilder. Bărbatul jovial, încrezător în sine, care apăruse adineaori, dispăruse, înlocuit de un părinte, evident, jenat şi enervat.

— Doctore Wilder, vă rog, lăsaţi-l pe Joshua să stea în noaptea asta aici, spuse repede Maggie.

Vocea îi tremura şi, spre marea ei deznădejde, suna la fel de agitată ca şi a fetiţelor.

Greg îi privi ochii verzi şi rugători, ridicaţi spre el, şi lăsă să-i scape un oftat greu. „Ce zi de iad a mai ieşit şi asta!” îşi spuse. Fusese în chirurgie de la şapte dimineaţa, ieşind din operaţii doar ca să stea de vorbă cu familiile pacienţilor. Cel mai istovitor caz, atât fizic, cât şi emoţional, fusese operaţia de înlăturare a unei tumori cerebrale maligne de la un student de colegiu, în vârstă de douăzeci de ani.

Durase şase ore. Îi fusese imposibil să i-o extirpeze pe toată şi-i venise să plângă, împreună cu familia, când le spusese tragica prognoză. Consultaţiile pacienţilor proprii fuseseră peste măsură de lungi şi rămăsese şi la o vizită finală în saloane, astfel nimerind în ora de vârf a traficului

de weekend din oraşul Baltimore.

Când, în sfârşit, ajunsese acasă, o găsise pe Paula, fiica sa, în vârstă de paisprezece ani, gata să plece pentru a înnopta acasă la o prietenă. Nu fusese deloc încântată când Greg îi amintise că era vorba ca în noaptea aceea să stea cu sora şi fraţii mai mici. O lăsase în camera ei, bosumflată, după ce fata îi spusese că era cel mai rău şi mai neînţelegător tată din lume pentru că o făcuse să-şi schimbe planurile.

A petrece seara la restaurantul dancing Riverview Country Club, cu Francine Gallier, era probabil ultimul lucru de care mai avea chef, dar femeia îl invitase cu trei săptămâni în urmă, iar el acceptase, şi se simţea obligat să se ducă. Încercase să-şi autosugestioneze un oarecare entuziasm, enumerându-i în minte atributele. Era frumoasă, senzuală, excitantă – cu o companie plăcută şi bună la pat. Iar el avea nevoie de relaxare, de societate, de-a fi cu o femeie. Cerinţele profesiunii, preocupările cu copiii… Trebuia să-şi găsească un debuşeu, nu?

Oare făcea toate aceste raţionamente fiindcă era vinovat de-a fi părăsit copiii pentru încă o seară? se întrebase, în timp ce conducea maşina înapoi spre Maggie, ca să-l ia pe Josh. Fusese complet nepregătit pentru îngrozitoarea scenă cu Max. Crizele de nervi ale băiatului deveneau o crescândă sursă de îngrijorare. Când auzise urletele neîncetate din living-room-ului Maggie, năvălise înăuntru să intervină. Acum era din nou în prag, ţinând uşa doar puţin întredeschisă. Unele lucruri nu se schimbă niciodată, îşi spuse,

strâmbându-se.

— Max şi Wendy plângeau pe canapeaua din spate, spuse Greg, iar Francine tuna şi fulgera în faţă, când mi-am dat seama că plecaserăm fără Josh.

Mai scoase un oftat.

— La naiba. Îmi… îmi pare cumplit de rău pentru că l-am bătut pe Max. Alicia ar fi fost îngrozită. Nu credea în pedepsele corporale de niciun fel, şi până nu de mult…

Umerii i se înmuiară.

— … nici eu nu credeam.

Maggie îl privi, ascultând, nesigură ce să spună. Conversaţiile lor în uşă erau întotdeauna uşoare şi plăcute, glazurate cu aspectele cele mai hazoase ale creşterii copiilor. Zâmbeau mult şi nu făceau niciodată aluzii la vreunele probleme. Acum, însă, Greg nu zâmbea; arăta obosit şi descurajat. Nu era sigură dacă i se adresa ei sau doar îşi exprima gândurile cu glas tare. O năpădi un val profund de simpatie.

Îi părea rău pentru acest bărbat, îşi dădu ea seama cu oarecare surpriză. Niciodată nu se gândise, cu adevărat cât de complicată era, de fapt, viaţa lui; întotdeauna părea atât de calm şi complet stăpân pe situaţie. Pentru prima oară, Maggie îi văzu viaţa dintr-un alt unghi. Meseria lui era dificilă şi plină de solicitări, iar răspunderea totală pentru patru copii probabil că sporea până la niveluri copleşitoare presiunile pe care le avea de suportat. Ei, dar nu era de mirare că avea nevoie să iasă. În lume, să ducă o viaţă socială, să umble cu o femeie frumoasă ca Francine. Dar,

când încerca s-o facă, îl sabotau copiii lui!

Greg observă cum strângea Maggie mâna pe uşă în timp ce-l privea.

— Şi-acum, iată-te pe dumneata, spuse el, hol bându-te la mine de parcă aş fi un inculpat dovedit de abuz asupra copiilor.

Era complet prăbuşit.

— Nu-i nevoie să insişti ca Josh să stea aici, pentru a-l apăra de mânia monstrului său de tată.

— Nici nu m-am gândit la aşa ceva, răspunse grăbită Maggie. Mă… mă gândeam cât de obosit arătaţi, doctore Wilder.

Remarca ei neaşteptată îl luă pe Greg prin surprindere; o privi cu ochi mari. Nu i se zărea nici urmă de condamnare în expresie, doar compasiune şi preocupare plină de căldură. O văzuse privind astfel copiii, pe-ai lui şi pe-ai ei, dar pe el, niciodată. Şi nu făcuse nici vreo glumă sarcastică; îi răspunsese cu seriozitate. Nu mai ţinea minte când purtaseră ultima oară o conversaţie serioasă. Sporovăielile lor peste prag erau invariabil lejere, glumeţe şi superficiale.

— Sunt obosit, Maggie.

Îşi trecu până prin păr, răvăşindu-l. Simţea o nevoie neaşteptată dea se aşeza şi a-i vorbi serios, de a-i împărtăşi deprimarea şi neajutorarea pe care le simţea cu privire la tristul viitor al pacientului său, de a-i spune cât de mult îl îngrijorau copiii şi cât de vinovat se simţea de-a nu reuşi să răspundă nevoitor lor. L-ar fi înţeles, o ştia instinctiv.

Dar nu era timp de vorbă. Francine îl aştepta şi întârziaseră deja la dans. Şi cum să se aşeze şi

să stea de vorbă cu Maggie, dacă nu-l poftea niciodată în casa ei? Nu erau prea multe de spus când erai exilat în prag. Greg oftă din nou şi-şi condensă toate sentimentele în câteva cuvinte ostenite:

— A fost o… zi grea, toată.

— Înţeleg, spuse pe un ton liniştitor Maggie.

Privi în ochii aceia verzi şi calzi şi fu uimit de dorul pentru înţelegerea ei, de mângâierea ei. Se simţi constrâns să nege acel simţământ.

— N-ai avea cum să-nţelegi! izbucni. Niciodată n-ai cunoscut frustrarea, regretul şi vinovăţia pe care le simt în relaţiile cu copiii mei. Dumneata eşti mama perfectă, chinuindu-te să te descurci cu indemnizaţiile pentru decesul soţului, banii pe orele de îngrijit copii şi munca aia mizerabilă de noapte, îmi îngrijeşti copiii de doi ani şi patru luni, şi te-am urmărit, Maggie. Eşti răbdătoare, blândă şi altruistă, genul de părinte pe care merită să-l aibă orice copil. Copiii dumitale sunt fericiţi şi bine adaptaţi. Dumneata nu-ţi ieşi niciodată din fire, sau să ţipi la copii, sau… sau să dai în ei!

Maggie fu nevoită să râdă de imaginea pe care o sugerau cuvintele lui.

— Mă faceţi să par înfiorător de sfântă, o Maică Machree în toată regula. Şi deşi sunt tentată să vă las să credeţi mai departe că am o aureolă în jurul capului, n-aş îndrăzni. Unul dintre copiii mei v-ar putea povesti despre momentul când au adus noroi în bucătărie la zece secunde după ce terminasem de spălat şi ceruit pe jos. L-am fugărit prin curte cu prăjina, zbierând ca o

banshee.

„Ne-a revenit umorul”, îşi spuse Greg. Încercă să zâmbească, dar rezultatul semănă cu o grimasă lugubră. Maggie recurgea la glume pentru a-i închide gura, îşi dădu el seama printr-o neaşteptată străfulgerare de intuiţie. Şi reuşea absolut la fel de bine ca prin a-l ţine afară, pe prag.

Maggie aştepta, cu speranţă, ca Greg să râdă de mica ei glumă. Voia să-l destindă, să-l facă să surâdă. El însă nu zâmbea. Părea chiar mai mohorât. Renunţând la orice încercare de umor, Maggie îi spuse cu francheţe:

— De fapt, am avut nenumărate ocazii când mă simţeam obosită, deprimată sau furioasă, şi mi-am descărcat sentimentele pe copiii mei. Ştiu totul despre vinovăţie şi regret. Sunt sigură că toţi părinţii încearcă, într-un moment sau altul, aceleaşi simţăminte pe care le-aţi menţionat, doctore Wilder. Se livrează odată cu marfa. Şi cred că părinţii singuri le simt de două ori mai tare.

Greg ridică din umeri, foindu-se incomod. Ce se-ntâmpla cu el? în acel moment, simţea o jinduire incredibilă ca Maggie să-i mângâie părul şi să-l consoleze, cam în acelaşi fel în care o văzuse liniştindu-l pe Max. Îi era pe jumătate teamă că se putea face complet de râs, lăsându-şi dorinţa să izbucnească în cuvinte.

— Eşti foarte înţelegătoare…

Glasul îi era ţeapăn şi controlat.

— De obicei, nu mă las aşa dus de val…

Maggie era sigură că-şi regreta ieşirea impulsivă şi se întreba dacă nu fusese prea

impertinentă, oferindu-i unui medic cu experienţă propriile ei opinii neştiinţifice. Arăta însă atât de secătuit şi descurajat; voia să-l îmbărbăteze oarecum. Simţi un imbold aproape covârşitor de a-l cuprinde cu braţele şi a-i şterge acele riduri de epuizare şi îngrijorare de pe faţă. Complet deconcertată de aceste sentimente, căută să şi le izgonească, luându-se singură în derâdere. Fără-ndoială, Greg Wilder n-avea nevoie de ea ca să-l consoleze! Avea desigur femei care stăteau la coadă ca să se ocupe de asta. Una dintre ele era chiar atunci în maşina lui.

Abordându-şi camuflajul emoţional protector, Maggie reveni în rolul pe care-l cunoştea cel mai bine, al personajului matern.

— Doctore Wilder, de ce nu-i lăsaţi pe Max şi Wendy să petreacă noaptea aici, cu noi?

Vocea ei era blândă, de-o muzicalitate plăcută, voce de mamă.

— Cele două fetiţe pot dormi în dormitorul fetelor, iar pe Kristin am s-o mut în camera mea. Karl ar fi absolut fascinată s-o aibă alături pe Wendy.

— Nu poţi să-mi spui că vreunul dintre ei ar fi fascinat să-l aibă pe Max, o întrerupse el răutăcios.

Maggie râânji.

— A, Kristin şi cu mine suntem amândouă topite după Max. Şi celorlalţi copii le place, deşi poate n-ar vrea s-o recunoască. Am un pătuţ pliant pe care-l pot întinde în camera lui Kevin şi toţi trei băieţii vor dormi în noaptea asta acolo.

Greg se gândi la oferta ei. Lucrurile s-ar fi

simplificat cert, dacă cei trei copiii mai mici rămâneau aici. Paula putea înnopta la prietena ei, încetând să mai stea îmbufnată, iar după seara de dans putea să meargă şi el acasă la Francine, rămânând acolo toată noaptea. De obicei, trebuia să se dea jos din pat, împleticit, când avea mai mult chef de somn, să se-mbrace şi să părăsească apartamentul amantei pentru a porni spre casă, căci nu îndrăznea să-şi lase copiii singuri toată noaptea. Se hotărî.

— Îţi mulţumesc, Maggie. Copiii pot rămâne aici. Îţi sunt foarte recunoscător.

Ei, şi de ce ideea unei seri pătimaşe cu Francine, fără copii pe cap, nu-l entuziasma deloc? se întrebă. Ar fi trebuit să se simtă la fel de extatic de liber ca un adolescent cu maşina familiei la dispoziţie şi fără consemn de întoarcere. Dar nu era aşa. Se simţea anost… şi ciudat de singur. Băgă mâna după agrafa cu bani.

— Să-ţi plătesc dinainte…

Maggie clătină din cap.

— A, nu, doctore Wilder. Asta nu se pune la socoteală ca muncă. Astă-seară, copiii mei îşi invită bunii prieteni să înnopteze la ei.

O briză uşoară îi înfoie părul, şi-şi netezi la loc şuviţele cu mâna stângă.

Era drăguţă, reflectă Greg, privind-o. Întotdeauna o găsise astfel. Ten frumos, pometi conturaţi, nas în vânt, drăgălaş şi gură dulce, bine formată. Bine, dar chiar şi în hainele astea vechi de pe ea, arăta…

Maggie era conştientă că se uita la ea şi coborî ochii, stingherită. Niciodată n-o mai privise

atât de lung şi pătrunzător. Doamne, ştia că arăta prost în seara asta, dar era evident că se prezenta chiar mai prost decât crezuse. Contrastul dintre ea şi eleganta Francine îl frapase vizibil. Părea să nu-şi mai poată lua ochii de la ea. Maggie îşi propuse să arunce în aceeaşi seară hainele vechi la gunoi.

Ştia că o privea, îşi dădu seama Greg, când o văzu coborând ochii. Şi se simţea stânjenită. O dovedeau poziţia ei rigidă şi mâinile crispate. Căută imediat s-o facă să se destindă, spunând primul lucru care-i trecu prin minte:

— Văd că încă mai porţi verigheta.

Îşi privi propria mână fără inel.

— Eu… am încetat s-o mai port acum un an.

Începuse să se simtă ciudat, ieşind la întâlniri cu verigheta pe deget. Când acceptase în sfârşit faptul că nu mai era căsătorit, îşi scosese verigheta. Dar Maggie n-o făcuse. Însemna oare că încă se mai considera măritată cu soţul ei decedat? Gândul îl tulbura.

Maggie îşi privi banda de aur de pe deget şi era gata să răspundă, când o voce ascuţită şi nerăbdătoare strigă din maşină:

— Greg!

Atât Greg, cât şi Maggie priviră într-acolo, pentru a o vedea pe Francine aplecată prin fereastră.

— Greg! strigă ea din nou. Şi-aşa am întârziat destul. Până-i ducem pe copiii ăştia acasă şi…

Greg n-o mai ascultă, revenind spre Maggie, cu o combinaţie de jenă şi iritare pe chip. Dacă ar fi fost Maggie în maşină, aşteptându-l? Nu şi-o

putea închipui comportându-se atât de ţâfnos ca Francine.

— Greg! se ridică poruncitoare vocea Francinei.

— Copiii ăştia, întâmplător, sunt copiii mei, Francine, spuse Greg, în timp ce revenea cu pas întins la maşină, pe-un ton la fel de tăios ca al ei. Şi vor petrece noaptea aici.

Wendy şi Max săriră din maşină ca fulgerul, alergând spre Maggie. Vechiul ursuleţ brun stătea vârât sub braţul lui Max, iar Greg simţi un junghi neaşteptat şi dureros de remuşcare. Ce fel de tată era, în fond? Cârpea un copil de patru ani, apoi se debarasa de copii pe timpul nopţii ca să-i poată da de băut, de mâncat şi de culcat unei căţele ca Francine Gallier…

Maggie îl luase pe Max în braţe, iar membrele lui o cuprinseră ca ale unei maimuţici. Zâmbind, îl duse în casă, cu celălalt braţ petrecut dezinvolt pe după umerii lui Wendy. Greg simţi îndemnul nebunesc de a-i urma înăuntru. Nu că ar fi ajuns vreodată în casă, îşi spuse. Îi privi cum intrau în micul duplex de prefabricate, observând deprimat că nici copiii nici Maggie nu aruncaseră o privire în urmă, nici nu-i uraseră noapte bună.

Când răspunse soneriei, peste şapte minute, Maggie fu uimită să-l găsească din nou pe Greg Wilder la uşa ei.

Chirurgul îi adresă un zâmbet cam spăşit.

— Îmi cer scuze că te deranjez din nou, Maggie, dar aş putea da un telefon?

Aproape se aştepta să-l refuze, indicându-i cabina telefonică din colţul străzii. Ea însă nu

şovăi decât un moment, înainte de-a răspunde:

— Desigur. Poftiţi pe-aici, doctore Wilder.

Îl conduse în bucătărie şi-i arătă telefonul alb de pe perete, imens de uşurată că vasele de la cină erau spălate şi puse la loc. Nu-l întrebă nimic, dar Greg îi oferi totuşi o explicaţie:

— Trebuie s-o sun pe Paula. Urma să vadă de copii la noapte, dar de vreme ce vor sta aici, se poate duce acasă la prietena ei până mâine. O să-i pară grozav de bine.

Iar el nu va mai fi cel mai rău tătic din lume.

Maggie dădu din cap. Paula Wilder era o fată foarte drăguţă şi ducea o viaţă socială activă, conform admiratoarei ei Kristin, care învăţa în clasa a şaptea la Woodland Junior High, unde Paula era într-a nouă.

Un semnal ascuţit al claxonului maşinii sparse tăcerea, făcându-l pe Greg să se încrunte.

— Francine s-a gândit s-o sun pe Paula de la club, dar facem aproape patruzeci de minute pe drum, şi…

Lăsă fraza neterminată. Nu-şi putea explica graba, nevoia de a fi revenit. Nici valul de plăcere pură care-l inundase când Maggie îl întâmpinase în uşă. Iar acum era în casa ei, invitat. Mă rog, aproape.

Formă numărul, ascultă, apoi puse receptorul în furcă.

— Ocupat. Paula, de vorbă cu prietenii, normal.

Dar nu-i păsa, recunoscu el în sinea lui. N-avea nicio grabă să iasă din mica bucătărie a lui Maggie. Absolut nicio grabă.

Claxonul ţipă din nou, iar degetele lui Greg se strânseră pe receptorul telefonului. Maggie îi văzu falangele albindu-se, fălcile încleştându-se şi ochii acvamarini devenind reci ca gheaţa.

— Voi fi încântată s-o sun eu pe Paula din partea dumneavoastră, doctore Wilder, spuse ea repede. Aveţi drum lung de făcut şi ştiu că sunteţi nerăbdător să plecaţi.

Francine, cel puţin, era nerăbdătoare. Încă un semnal ascuţit, sacadat, al claxonului, o făcu pe Maggie să tresară. Şi-o închipuia pe frumoasa Francine, şezând furioasă în maşină şi chemându-şi omul cu goarna, şi se miră de autoritatea acelei femei. Expresia de pe chipul doctorului Wilder o făcea să se simtă ea nervoasă, deşi n-avea nicio legătură ca pricina acesteia.

Greg nu luă în seama apelul imperios al partenerei sale şi se îndreptă spre frigider, care era acoperit cu desene de-ale copiilor şi lucrări de la şcoală.

— Numai A-uri, remarcă el. Cred că extemporalele proaste nu sunt afişate, aşa-i?

Maggie fu ispitită să-i răspundă că copiii ei nu aduceau acasă lucrări proaste; primeau numai A-uri şi stele aurii. Era extrem de mândră de succesele lor şcolare, dar nu voia să pară lăudăroasă. Aşa că doar zâmbi indiferentă şi nu spuse nimic.

— Mi-amintesc că Josh ne-a spus despre Kevin că e cel mai isteţ băiat din clasă.

Greg examina un extemporal de-al lui Kevin la matematică, pe care se lăfăia un abţibild cu smiling face şi un A+ mare, roşu.

— Asta s-a-ntâmplat acum câţiva ani, înainte ca Alicia…

Reveni cu atenţia spre lucrarea de studii sociale a lui Kevin, care purta un A+ albastru şi un SUPER scris cu majuscule, de către profesoară.

— Kevin pare să se descurce foarte bine până acum, în clasa a patra.

Maggie dădu din cap.

— Mi-aş dori ca unele obiceiuri de-ale lui să se lipească şi de Josh, adăugă abătut Greg. Alicia obişnuia să spună că Josh e un elev cu rezultate mai prejos de posibilităţile lui. Anul trecut, profesoara a declarat că nici măcar nu are posibilităţi. Sper ca anul ăsta să se descurce mat bine.

— Mmmm, murmură Maggie. După câte se părea, Greg nu ştia cât de slab se prezenta la şcoală Josh în acest an. Primele foi matricole încă nu se trimiseseră acasă, dar, din câte auzise de la Kevin şi chiar de la Josh însuşi, doctorul Wilder n-avea să se bucure foarte tare de progresele fiului său – sau de lipsa lor.

Greg formă iarăşi numărul şi închise, la auzul semnalului ocupat. Claxonul răsună încă o dată, cu un ţipăt prelung, înfuriat. Nu-i dădu atenţie. Maggie avea o spuză de pistrui peste şaua nasului, observă el. Erau drăgălaşi. Sănătoasă şi atrăgătoare. Şi-i plăcea în bucătăria ei.

Era caldă, familială, spre deosebire de sterilitatea bucătăriei aproape nefolosite din casa lui.

Din nou claxonul.

— Vă rog, lăsaţi-mă să dau eu telefon din

partea dumneavoastră, repetă Maggie.

Oferta ei părea mai mult o rugăminte. Iarăşi se uita la ea. Ochii lui erau cei mai frumoşi din câţi văzuse. Iar când o privea, Maggie simţea… dorea… înghiţi în sec. Dorea să nu-l fi primit în casă. Dar n-avusese de ales, nu-i aşa? Ar fi fost complet iraţional să-i refuze folosirea telefonului. Însă faptul de a-l avea acolo, în căminul ei, o făcea să se simtă atât de expusă, atât de straniu vulnerabilă… Ca şi cum l-ar fi primit deja în… Maggie îşi spuse prompt că gândurile-i lunecau spre nebunie.

— Am s-o sun eu pe Paula în locul dumneavoastră, doctore Wilder, insistă, cu o voce pe care şi-o spera stăpână pe situaţie, refuzând orice aiureli.

— Nu „doctore Wilder”. Greg, o corectă el; îi mai ceruse să-l numească Greg, cam cu un an în urmă, dar ea n-o făcuse niciodată. Spune-mi Greg. Eu îţi spun Maggie, nu? E prescurtarea de la Margaret?

— Aş vrea şi eu să fie, dar vine de la Mary Magdalene, îl informă Maggie fără tragere de inimă. Când fraţii mei voiau să mă înfurie, aşa mă strigau.

Buzele lui Greg tresăriră amuzate.

— Atunci cred c-am să rămân mai bine la Maggie.

Întotdeauna ştiuse că avea picioare frumoase, îşi spuse el, în timp ce-i petrecea cu ochii lungimea membrelor. Lungi, formate, suple. Le observase şi-nainte, dar acum voia să le atingă, să-şi plimbe mâna pe toată lungimea lor mătăsoasă.

Un fulger de căldură îl străbătu şi încercă să alunge gândul.

Kevin şi Joshua năvăliră în bucătărie, distrăgându-i, din fericire, atenţia.

— Vrem o gustărică! mugi Josh, după care îşi zări tatăl şi se opri în loc. Ce faci aici, tati?

Greg ridică din sprâncene şi-i răspunse printr-o altă întrebare:

— Îi cereai doamnei May ceva de mâncare, Joshua?

Josh îşi privi pantofii.

— Ăă, da.

— Nu se cere de mâncare în casa altcuiva, Joshua. Aştepţi până ţi se oferă. Ştii asta, îşi mustră Greg fiul. Şi nici măcar n-ai cerut politicos. Ai pretins!

— Glumea doar, doctore Wilder, interveni repede Kevin. Uneori glumim aşa cu mama. Nu se supără, nu-i aşa, mami?

— Nu, le zâmbi Maggie băieţilor. Le-am promis lui Kev şi Josh că-şi pot face nişte popcorn şi cred că de-asta au venit aici.

Amândoi băieţii dădură din cap a încuviinţare. Claxonul maşinii ţipă din nou.

— Cine tot croncăne la claxonul ăla? întrebă Kevin, încruntându-se. Domnul Crothers o să-şi iasă din minţi şi-o să cheme poliţia, dac-o mai ţine mult aşa.

Greg îşi drese glasul.

— Poate-ar fi mai bine s-o suni pe Paula din partea mea, Maggie, dacă eşti sigură că nu te deranjează.

Dracu’ s-o ia pe Francine! îşi dorea s-o fi

putut face să dispară, cu claxon cu tot.

Greg era zguduit de forţa pură a propriei sale mânii. Nu simţea nicio plăcere la gândul unei seri cu Francine. Perspectiva de-a o privi pe Maggie şi pe copii, frigând porumb în bucătărioara ei atât de mică l-ar fi atras incomparabil mai mult. Ochii i se aţintiră asupra unei şuviţe de păr care scăpase din coada ei de cal şi se încârliga pe ceafă. Avu nevoie de toată voinţa pe care-o avea, până la ultimul dram, pentru a se abţine să nu întindă mâna şi să atingă firele arămii, strălucitoare. Gâtul ei era graţios şi zvelt, şi se întrebă dacă pielea era atât de fină pe cât părea. Dar nu îndrăznea s-o atingă. Maggie nu-l vedea ca pe un bărbat; pentru ea nu era decât un tătic, tăticul copiilor Wilder. Nici măcar nu-l numea Greg. Doctore Wilder, întotdeauna. Deodată, acest fapt îl irită enorm. Se întrebă dacă avea să mai obţină vreodată accesul în casa ei, sau dacă urma să fie din nou consemnat pe infernalul prag. Acest gând i se părea absolut intolerabil.

Maggie îl văzu încruntându-se şi se întrebă ce soartă o aştepta pe impetuoasa Francine. Desigur, o femeie frumoasă şi sexy ca ea avea, probabil, nenumărate căi de-a canaliza creator furia unui bărbat spre cu totul altceva. Aruncându-i încă o privire furişă lui Greg, Maggie se pomeni întrebându-se cum ar fi să-l ademenească, transformându-i mânia în… cu totul altceva. Avea o gură senzuală, amplă şi generoasă, cu buza de jos arcuită, plină. Iar mâinile lui erau mâini de chirurg, mari şi puternice, cu degete lungi şi unghii tăiate fin, imaculate. Cum ar fi fost să fie

atinsă de mâinile acelea, să simtă acea gură pe a sa? Cum ar fi ca ea să fie cea care pleca să petreacă o noapte în oraş cu Greg, iar Francine să stea acasă şi să vadă de copii?

Direcţia pe care i-o apucaseră gândurile o enerva, şi simţea o roşeaţă uşoară întinzându-i-se pe piele. Nu se complăcea prea des în fantezii erotice. De fapt, îşi considera propria latură sexuală moartă de mult şi definitiv. De la moartea lui Johnny, încetase să se mai gândească la sine ca la o femeie cu viaţă sexuală. Era o mămică, mama asexuată, întru totul maternă, a trei copii. Şi nu exista niciun bărbat în viaţa ei ca să dovedească opusul. Învăţase de mult că o femeie însoţită de copii era invizibilă marelui public şi îndeosebi bărbaţilor. Oamenii puteau privi copiii, dar nu vedeau niciodată mama. Nici măcar bărbaţii cu căşti de protecţie, de pe şantierele de construcţii, nu fluierau şi nu se hlizeau la o femeie cu copiii după ea. Iar Maggie rareori se ducea undeva sau făcea ceva fără copii alături.

Era recunoscătoare că Greg Wilder nu-i ghicea gândurile rătăcitoare. Nu l-ar fi năucit să afle că Mama Perfectă şi, prin urmare, Făptura Asexuată – avea un gând lasciv, două, cu privire la el? Ar fi regretat amarnic că pusese piciorul în bucătăria ei!

Maggie rânji fără voie. Îl privi pe Greg ciufulind părul lui Joshua, făcând apoi la fel şi cu Kevin. Josh se crispă; Kevin se lumină la faţă. Întotdeauna îl emoţionau atenţiile bărbăteşti, oricât de vagi. Întreprinzătorul Kevin izbutise să-şi adune un pluton întreg de înlocuitori paterni.

— Spune-le lui Max şi Wendy că vreau să le urez rămas bun, îi spuse Greg lui Josh.

Josh ridică din umeri, fără tragere de inimă.

— Le zic eu, doctore Wilder, răspunse Kevin şi o zbughi afară din bucătărie. Reapăru împreună cu Max şi Wendy după el, peste câteva momente.

Maggie îl privi pe Greg cum o săruta pe Wendy pe obraz şi-l îmbrăţişa scurt pe Max. Era o privelişte emoţionantă, să asişti la afecţiunea unui tată faţă de copiii lui.

Max se zbătu să scape, privindu-şi încruntat tatăl, şi fugi din bucătărie.

— Cred că încă mai e supărat pe mine, spuse Greg cu un mic zâmbet. Dar ochii-i erau trişti.

Deodată, lui Maggie îi veni greu să-şi înghită nodul care i se pusese-n gât. Îl conduse pe Greg la uşă, întrebându-se ce Dumnezeu se întâmpla cu ea.

— Noapte bună, Maggie, spuse Greg încetişor.

Cadillac-ul burgund se contura enorm în faţa lor, cu Francine tolănită înăuntru. Maggie bâigui un răspuns şi închise repede uşa.

Capitolul 2

A doua zi dimineaţă la ora opt şi jumătate, Maggie era în bucătărie, făcându-le clătite copiilor, care stăteau adunaţi în jurul televizorului, uitându-se la desene animate.

— Bună dimineaţa! bubui un glas masculin profund.

Maggie fu atât de surprinsă, încât tresări şi

scăpă din mână paleta şi clătită pe care o întorcea.

— Doctor Wilder!

Se răsuci pe călcâie, pentru a-l găsi pe Greg stând la câţiva paşi distanţă, îmbrăcat lejer în nişte pantaloni de culoarea grâului şi un tricou de rugby cu dungi bleumarin cu galben.

— Iartă-mă că te-am speriat, Maggie. Kristin mi-a spus să intru.

Se simţea necuvenit de mulţumit de sine. Tânăra Kristin nu încercase să-l ţină nici măcar un moment în uşă. Din nou era înăuntru şi se simţea încărcat de-o energie agresivă, triumfătoare.

Maggie se opri să-şi ia înapoi paleta, apoi aruncă nefericita clătită în chiuvetă.

— Nu vă aşteptam atât de repede în dimineaţa asta, doctore Wilder.

O declaraţie cam modestă. Crezuse că va dormi până la amiază, cu adorabila Francine. Se gândise destul de mult la asta, spre marea ei nemulţumire.

— Îmi pare rău, dar copiii încă nu s-au îmbrăcat şi nu şi-au luat micul dejun, iar eu…

Îşi privi capotul subţire de bumbac care-i acoperea cămaşa de noapte asortată, fără mâneci. Ambele se terminau la câteva degete deasupra genunchilor. Părul ei arămiu-închis atârna nepieptănat în jurul feţei şi-şi petrecu repede două şuviţe după urechi.

— Eu… Abia ne-am sculat, de vreun sfert de oră.

Simţea în chip ciudat că i se tăiase respiraţia şi era foarte jenată de a fi fost surprinsă arătând astfel. Iar prezenţa lui Greg în casa ei o

deconcerta total. Părea să domine mica bucătărie, reducând-o la insignifianţă; atmosfera dădea senzaţia că trosnea încărcată de tensiune. Îşi dori să se poată gândi la vreo replică amuzantă pentru a risipi tensiunea aceea stranie, dar prezenţa de spirit o părăsise.

— Încă mai fac eforturi de-a mă obişnui să lucrez ziua şi să dorm noaptea, cred, izbucni ea. Slabe şanse să fi fost cele mai potrivite cuvinte.

— Nu mai munceşti în schimbul de noapte? Lucrai pentru o linie aeriană, mi se pare. La Washington?

— La Baltimore, îl corectă ea. Şi nu mai lucrez acolo. Mi-am dat demisia în august, chiar înainte de începerea anului şcolar. Era un post de secretară la Şcoala Elementară Woodland şi directorul mi l-a oferit mie. O răscumpărare pentru sutele de fursecuri pe care le-am copt de-a lungul anilor, poate.

Zâmbi, iar Greg râse laudativ la adresa micii ei glume.

Încurajată, continuă:

— Întrucât Karl urma să înceapă clasa întâi în toamna asta, voiam o muncă de zi, iar asta era perfectă pentru mine. Am acelaşi program cu copiii, aceleaşi zile libere şi, după atâţia ani de muncă noaptea…

„Taci din gură, Maggie”, se admonestă în sinea ei. „Îndrugi verzi şi uscate şi-l plictiseşti de moarte pe bietul om”.

— Noua ta muncă e plătită mai bine decât la liniile aeriene? întrebă Greg politicos.

Maggie trase concluzia că era prea bine

crescut ca să-şi arate plictiseala pe care fără-ndoială c-o simţea.

— Îmi închipui că a fost greu să renunţi la toate beneficiile acelea mari de călătorie, indiferent de salariu, adăugă el.

— Oricum, n-am mers nicăieri, copiii şi cu mine.

Liniile aeriene puteau oferi voiaje aproape gratuite, dar nu-şi asumau şi cheltuielile de vacanţă, iar Maggie nu şi le putea permite nici măcar pe acestea.

— La şcoală câştig mai puţin, dar orele fac să merite. Pur şi simplu lucrez mai mult ca guvernantă. Ne descurcăm binişor, se simţi ea obligată să-l informeze.

— Ei bine, zău că te invidiez că dormi până la opt, îi surâse Greg. Eu sunt sus de la şase făr-un sfert. Am făcut deja rondul la spital şi, de vreme ce băieţii au un meci de soccer la zece, m-am gândit să aduc uniforma lui Josh şi haine pentru Max şi Wendy.

Maggie observă dintr-odată sacul de prelată pe care-l adusese.

— Nu... nu vă aşteptam încă, repetă ea nesigură.

Arăta atât de vital, atât de frapant, de agresiv masculin. Maggie se retrase spre tejghea, oribil de conştientă de păru-i nepieptănat, lipsa de machiaj şi îmbrăcămintea de noapte, decolorată şi prea subţire. Ştia că arăta jalnic, probabil mai rău decât cu o seară înainte. Privirea lui ciudată părea să-i confirme bănuielile. Înghiţi în sec. Era foarte aproape. Niciodată bucătăria nu păruse atât de

mică.

— Plănuisem să duc eu băieţii la meci, spuse ea, conştientă că începea iarăşi să se bâlbâie. Josh urma să poarte uniforma de rezervă a lui Kevin şi aveam de gând să-i echipez pe Wendy şi Max cu… Oh!

Mirosul de clătite arse îi atrase atenţia spre tigaie, unde rămăşiţele calcinate începeau să fumege.

— Ce mizerie! gemu Maggie, aruncând conţinutul în chiuvetă. Pur şi simplu nu-s în cea mai bună formă în dimineaţa asta, teamă mi-e.

— Mai ales când te-a speriat de moarte un musafir neaşteptat completă sec Greg.

Maggie începu să cureţe tigaia. Pesemne o credea o neghioabă cu capul în nori!

— Nu va dura decât câteva minute să prepar încă o porţie de cocă şi pe urmă le dau de mâncare copiilor.

Spera să pară ceva mai competentă. Ce sentâmpla cu ea în dimineaţa asta, la urma urmei? Făcea clătite de ani de zile şi niciodată nu le mai arsese. Ştia răspunsul, desigur. Greg Wilder era pricina bâjbâielilor ăstora nervoase. Era prea conştientă de el pentru a mai fi atentă la orice altceva.

— Aş fi prea îndrăzneţ întrebându-te dacă ai destul aluat de clătite ca să mai hrăneşti o gură? întrebă el ingenuu. Ştiu că l-am dăscălit pe Josh să aştepte până i se oferă de mâncare, dar…

Îi adresă un surâs dezarmant, iar Maggie se simţi dezarmată de-a binelea.

— Aţi dori câteva clătite, doctore Wilder?

întrebă ea grăbită, pe nerăsuflate. Am cocă destulă.

— Greg, o corijă el din nou, instalându-se într-unul dintre scaunele de bucătărie acoperite cu vinii. Şi-ţi accept generoasa ofertă. Nici nu mai ţin minte când am luat ultimul mic dejun gătit în casă. Fie mănânc resturile de fulgi de la copii, acasă, fie fug şi-nhaţ câte ceva din ucigătoarele gogoşi şi cafele de la bufetul spitalului.

— Nici eu nu-s o mare mâncătoare de mici dejunuri.

Maggie amestecă ouăle, făina şi laptele, pe deplin conştientă că Greg o privea lucrând. Îşi dorea cu disperare să se fi îmbrăcat. Faptul de-a şti că pe sub cămaşă era goală puşcă… Bătu febril aluatul cu o furculiţă, într-un efort de a-şi izgoni gândurile. De parcă Greg Wilder ar fi observat sau i-ar fi păsat măcar ce – sau ce nu – avea pe ea. Mai ales după pătimaşa-i noapte cu Francine cea sexy. Slabe speranţe să se gândească la guvernanta copiilor lui, mama văduvă a altora trei. Omul era medic, tată!

— Josh va fi încântat dacă veniţi la meci în dimineaţa asta, doctore

Wilder, spuse ea cu veselie exagerată. El…

— Greg, o întrerupse bărbatul. Ai uitat?

Lui Maggie i se înfierbântară obrajii. Nu uitase. De mult îl numea în sinea ei Greg, dar se silea cu hotărâre să menţină distanţa lui „doctore Wilder”. Nu ştia de ce. Mâinile-i tremurau în timp ce turnă aluatul în tigaie.

— Josh şi Kevin băteau mingea prin curte, ieri. Sunt hotărâţi să câştige meciul de azi.

Reveni cu deliberare la subiectul copiilor, într-o tentativă de a-şi risipi ridicola anxietate. Se simţea sigură şi comodă în rolul de mămică.

— Şi Max s-a jucat cu ei un timp. Să-l vedeţi ce şuturi dă! Pare să aibă un fler înnăscut. Presupun că-l veţi înscrie la soccer anul viitor, când împlineşte cinci ani?

— Sunt convins că da.

Ti aruncă o ocheadă, întrebându-se ce însemna nuanţa ciudată din glasul lui. Privirile li se ciocniră, iar Maggie îşi trase respiraţia, intens. Greg Wilder avea cei mai seducători ochi, îşi spuse ea, probabil pentru a mia oară. Culoarea aceea bogată, neobişnuită, genele negre, dese…

— Ai într-adevăr ochii verzi, spuse Greg, iar Maggie clipi nedumerită. Ea se gândise la ochii lui. Faptul de a-l auzi comentând despre ai ei o năucea total.

— Nu cred c-am văzut vreodată ochi cu adevărat verzi, continuă el. Ce obicei, ceea ce trece drept verde e o combinaţie de verde cu căprui-deschis, sau cu albastru, sau cafeniu. Dar ochii tăi sunt categoric verzi, aproape de nuanţa smaraldului. Fermecători, adăugă, aproape ca şi cum ar fi stat să se gândească mai bine.

— Mulţumesc.

Reveni cu atenţia la clătite, conştientă că inima-i bubuia în piept. Şi se alarmase de reacţiile lui Kristin şi Karl faţă de un bărbat! Propriile ei reacţii erau demne de milă; fusese mai echilibrată decât o adolescentă la liceu. Azi îi intrase un bărbat în bucătărie, şi aproape se desfăcuse-n bucăţi. Plus un compliment din partea lui, şi

fusese redusă la o masă de nervi fremătători. Maggie era complet dezgustată de sine însăşi.

— Ochi verzi şi păr ca arama, spuse meditativ Greg; Maggie, crispată, îi simţea privirea aţintită asupra ei. Care era numele tău de fată, Maggie?

— O'Reilly, replică ea cu voce mică, încordată. E un nume irlandez, adăugă, fără rost.

— Înţeleg.

Greg avea un zâmbet care-o făcea să se simtă părăsită de puteri.

— Mary Magdalene O'Reilly. Când au început în familie să-ţi spună Maggie?

— Cam la cincisprezece secunde după ce m-am născut, slavă cerului.

Îngrămădi un teanc de clătite pe o farfurie şi le puse în faţa lui dreg, împreună cu untul şi cinci sticle cu sirop.

— Fragi, afine, zmeură, mure şi arţar, citi el toate etichetele. Ce sortiment bogat! Mă impresionezi, Maggie. Asta parc-ar fi exact Casa de Clătite.

— Toţi membrii familiei preferă câte o aromă diferită.

Stătea în picioare lângă el, destul de aproape ca să-i simtă parfumul proaspăt de after-shave cu mireasmă de pădure. Se retrase repede.

— Delicios, spuse el admirativ, degustând o înghiţitură. Îşi scosese clătitele din teanc şi turnase pe fiecare câte un alt sirop.

— Mâncaţi clătitele exact ca Max, observă Maggie, zâmbind la vederea asemănării. Şi lui îi place să încerce toate aromele.

— Nici nu-mi dădusem seama că Max a mai

luat şi altă dată micul dejun aici.

Greg părea nedumerit de aparentul lapsus.

— A, nici nu l-a luat. Dar, uneori, îi fac clătite la cină, când nu poate suferi ceea ce mâncăm ceilalţi. Şi câteodată cere clătite ca gustare de după grădiniţă.

— Şi-i faci pe voie? Eşti excepţional de generoasă, Maggie.

Greg se întrerupse, pentru a o privi.

— Vreau… să-ţi mulţumesc că eşti atât de bună cu Max. Şi cu Josh şi Wendy. Ai o influenţă pozitivă, stabilizatoare, în viaţa lor, şi apreciez foarte mult asta.

Maggie roşi, stingherită de laudele şi mulţumirile lui.

— Merg să le duc copiilor farfuriile, spuse, recunoscătoare că avea prilejul unei diversiuni. Le place să mănânce în faţa televizorului, ca să nu scape niciun minut din Smurfi.

Ieşi din bucătărie, cu două farfurii de clătite. Spre surprinderea ei, Greg o urmă, cu a treia.

— Musafirii mai întâi, spuse Maggie, dându-le lui Wendy şi Max câte o farfurie şi o furculiţă. Puse sticlele cu sirop pe măsuţa pentru cafea.

— Domnişoarele mai întâi, o corectă Greg, depăşindu-l pe Josh pentru a-i da lui Karl farfuria adusă de el. Maggie fu ridicol de încântată de micul gest de atenţie.

Karl îl privi radioasă.

— Mi se mişcă un dinte, spuse ea cu sfială, legănându-şi în faţa lui incisivul de jos. Era pentru prima oară, din câte ştia Maggie, că fetiţa deschidea conversaţia cu un bărbat. În lumina

grijilor privitoare la fiicele ei, era o întâmplare binevenită.

Greg pipăi dintele.

— Se mişcă, ba bine că nu. Dar nu-i tocmai gata să cadă.

Îi aruncă peste umăr fetiţei una dintre cosiţele lungi şi blonde.

— Ai cele mai lungi codiţe pe care le-am văzut în viaţa mea. Nu te-ai tuns niciodată?

Karl scutură din cap.

— Wendy ar vrea să aibă părul lung, spuse ea, privindu-l. Cum de-o faci să se tundă aşa de scurt?

Maggie o privi pe Wendy, care-şi mânca în tăcere clătitele. Tunsoarea castron, băieţească, a fetiţei nu-i avantaja în mod deosebit faţa mică şi slabă. Maggie se gândise de mult că probabil Greg îi ducea pe Josh, Wendy şi Max la acelaşi frizer, care-i tundea pe toţi identic.

— Wendy, nu mi-ai spus niciodată că vrei păr lung, spuse Greg; părea uimit de afirmaţia lui Karl. Nu-i nevoie să-l porţi tuns, dacă nu vrei.

Wendy nu spuse nimic.

— Mami, Josh şi cu mine murim de foame, se plânse Kevin. Unde ni-s clătitele?

— Vi le fac şi pe-ale voastre, imediat, promise Maggie, zâmbind la vederea lui Josh, care se rostogoli pe podea, simulând nişte junghiuri de foame dramatice. Ţie-ţi fac porţie dublă.

— Fă bine şi grăbeşte-te, mami. Nu ştiu cât vor mai rezista fără mâncare aceşti sărmani băieţi nemâncaţi, glumi Greg; îşi încleştă mâna pe ceafa lui Maggie şi o orientă spre bucătărie. Înainte, marş!

Inima lui Maggie păru să sară-n sus, ricoşând apoi nebuneşte în cuşca pieptului. Senzaţia mâinii calde pe ceafă, atingerea degetelor lui. Pe pielea ei, aveau un efect alarmant asupra simţurilor. Sângele îi pulsă nestăpânit în cap şi inspiră adânc, să se liniştească. Ce Dumnezeu era cu ea? se întrebă. Greg glumea; atingerea lui întâmplătoare nu însemna nimic.

Însă reacţia ei fizică faţă de această atingere întâmplătoare deveni şi mai puternică. Fâlfâitul încordat din abdomen reprezenta o inconfundabilă excitaţie sexuală, lucru pe care nu-l mai simţise de veacuri. Iar o privire rapidă în jos, spre pieptarul cămăşii de noapte, confirmă ceea ce ştia deja. Sfârcurile sânilor o furnicau şi se întăreau, vizibile clar prin bumbacul subţire.

— Mami! coborî Kristin în goană scările, mignonă şi drăgălaşă, în blugi şi maiou de balet albastru deschis. Părul ei, un arămiu mai deschis cu câteva tonuri decât al lui Maggie, era legat în două cozi de cal scurte, cu panglici albastre. Frână, derapând în faţa mamei ei, iar Maggie trebui să se oprească brusc, făcându-l pe Greg, care venea imediat în urmă, să se ciocnească de ea.

Impactul făpturii lui robuste îi propagă prin trupul deja sensibilizat unde de şoc ale senzaţiei. Mâna lui Greg îi alunecă de pe ceafă, şi ambele sale braţe o încercuiră într-o încercare de a restabili echilibrul.

Maggie îi simţi tăria pieptului pe spinarea ei, coapsele musculare pe posterior, braţele puternice împrejurul taliei. O fi încercând el s-o echilibreze,

dar nu se simţise mai dezechilibrată în viaţa ei.

— M-am dus, mămico. Urează-mi baftă, spuse luminos Kristin, nepărând să ia în seamă imaginea mamei ei în braţele unui bărbat.

Dar, în fond, nu era cu adevărat în braţele lui Greg, încercă să se autoconvingă Maggie. Se oprise brusc, iar el intrase-n ea. Şi, fiind un gentleman – şi medic, şi tată, adăugă, într-o încercare de a se calma – o ajutase să-şi regăsească echilibrul. Asta era imaginea pe care o vedea Kristin. Tăticul copiilor Wilder sprijinind-o pe mămica ei.

— Unde te duci, Kristin? întrebă amabil Greg.

Încă nu-i dăduse drumul lui Maggie. Rămase în spatele ei, cu trupurile atingându-li-se şi braţele petrecute strâns împrejurul ei. Îşi înlănţui mâinile peste uşoara umflătură a stomacului ei. Capul lui Maggie nu-i ajungea tocmai până la umăr, iar răsuflarea lui îi adia prin păr în timp ce vorbea.

— Am o întâlnire de gimnastică la zece, răspunse timidă Kristin. Dar merg mai devreme, ca să mă antrenez la Centrul Comunitar.

— Întâlnire de gimnastică, mmm? Cu cine concurezi? întrebă el.

Maggie se foi uşurel, într-un efort de a se elibera, dar Greg nu-i dădu drumul. Mâinile lui mari îi stăteau pe abdomen, calde, provocând o pulsaţie lăuntrică. Nu părea să existe nicio parte a trupului pe care să nu i-o atingă. Sfârcurile o dureau, devenind tot mai pronunţate, iar între coapse simţea o fierbinţeală încordată.

— Concurăm cu echipa Centrului Comunitar Columbia, îi spunea Kristin lui Greg; părea

încântată de interesul lui. Mergem până acolo cu autobuzul şi tot cu el ne-ntoarcem. Fetele de la Columbia sunt foarte bune. Anul trecut ne-au bătut rău, dar ne-am antrenat toată vara şi am câştigat ultimele două întâlniri. Sper ca de data asta să le învingem.

— Şi eu sper, Kristin, spuse cu însufleţire Greg. Şi-ţi doresc numai succes.

Kristin roşi.

— Mulţumesc, doctore Wilder.

— Kristin! strigară în cor trei tinere gimnaste echipate similar, care apăruseră la uşa cu plasă. Eşti gata să mergem?

Greg îşi descleştă mâinile, iar Maggie se repezi spre uşă, unde Kristin le deschisese deja prietenelor ei. Maggie nu-şi amintea să se mai fi bucurat vreodată atât de mult la vederea lor.

— Bună, Jen, bună, Jenny, bună, Jennifer, le salută ea.

— Bună ziua, doamnă May, răspunseră fetele la unison…

— Aveţi timp pentru o gustare rapidă? întrebă cu speranţă Maggie.

— Nu acum, mami, răspunse Kristin.

— Ne-o daţi mai târziu, doamnă May, adăugă una dintre cele trei.

Kristin îi dărui mamei sale un sărut iute pe obraz şi micul grup plecă, luându-şi rămas bun.

Şi lăsând-o pe Maggie singură cu Greg.

— Sper ca azi să câştige, se străduiesc atât de mult, spuse ea, privind prin plasa uşii.

— Şi eu sper să câştige, spuse Greg. Niciodată nu mi-am dat seama cât de mult

seamănă Kristin cu tine, Maggie. Aceiaşi ochi verzi şi îndepărtaţi, acelaşi nas în vânt, cu o spoială de pistrui. Şi aproape aceeaşi culoare a părului. Iar tu…

Se întrerupse, iar Maggie îi aruncă o privire, numai pentru a-i descoperi ochii aţintiţi spre trupul ei.

O privire rapidă spre ea însăşi o lămuri de ce. Stătea în lumina soarelui, iar prin capotul şi cămaşa de noapte, devenite translucide, i se vedeau toate curburile trupului. Sfârcurile stăteau îndreptate obraznic în afară, iar Greg se uita la ele. Maggie avea gura uscată şi-i venea să intre-n pământ, moartă de ruşine. Mutându-se ca o săgeată din raza de lumină revelatoare, se refugie în umbra scării.

Greg o urmă până la piciorul scărilor, în timp ce Maggie făcea un pas înapoi. Îşi mutase privirea, iar ea scoase un oftat cutremurat, de uşurare. Era vremea să-şi amintească amândoi de rolurile lor părinteşti cuvenite. Rolurile lor sigure.

— Îţi vine să crezi că pe toate cele mai bune trei prietene ale lui Kristin le cheamă Jennifer? spuse ea. Pe două dintre ele le numim Jen şi Jenny, ca să nu se-ncurce.

Greg zâmbi, fără să spună nimic, iar Maggie se simţi obligată să trăncănească înainte:

— Jennifer a fost numele feţei numărul unu din America, în anul când s-a născut Kristin. Johnny şi cu mine ne-am gândit noi înşine un moment s-o botezăm aşa, dar când patru perechi de cunoscuţi de-ai noştri şi fratele meu cu nevastă-sa, născându-li-se fetiţe în acel an, le-au

pus numele Jennifer, am trecut la Kristin. Kristin Jennifer.

Vorbea prea mult şi prea repede. Când ridică ochii dinspre al treilea nasture al bluzei de rugby şi fură o privire spre chipul lui Greg, îl găsi zâmbind nostalgic.

— Jennifer era numărul unu şi în anul când s-a născut Paula. Şi trebuie să mărturisesc că şi Alicia şi cu mine ne-am gândit s-o numim aşa. Dar, la fel ca voi, cunoşteam prea multe cupluri cărora li se născuseră Jennifere în anul ăla, aşa că i-am zis Paula Jennifer.

La asta, râseră amândoi. Îi plăcea cum scânteiau ochii lui Greg când râdea, îşi dădu seama Maggie, privind în adâncimile lor acvamarine. Iar felul lui de-a zâmbi era incredibil de atrăgător. Înghiţind dureros, mai făcu un pas înapoi.

— Dacă mă scuzi un moment, Greg – ăă, doctore Wilder – dau doar o fugă până sus să mă-mbrac.

În timp ce vorbea, urca deja treptele de-a-ndărătelea, încet. Trebuia să scape de puterea covârşitoare a atracţiei lui, să-şi regăsească stăpânirea de sine deja sfărâmată…

— Băieţii nu vor vrea să-şi aştepte prea mult clătitele, o preveni Greg.

— A, nu stau decât un minut.

Mai urcă o treaptă, ajungând la jumătatea drumului până sus, şi-şi încrucişa cu grijă braţele pe piept pentru a se acoperi.

Greg puse un picior pe prima treaptă.

— Eşti nervoasă din cauza mea, nu-i aşa,

Maggie?

Francheţea lui o doborî total.

— N-nu! Fireşte că nu!

Vocea-i era prea ascuţită, prea stridentă.

Greg mai făcu un pas.

— Atunci de ce fugi? Te dai înapoi pe scările astea de parcă ai avea în faţă o cobră.

Se făcuse stacojie la faţă.

— Ţi-am… V-am spus că vreau să mă-mbrac. Nu-mi place să mă fâţâi în capot toată ziua, atâta tot.

— N-aş prea zice că eşti vinovată de asta. Nici nu-i nouă ceasul, încă. Sâmbăta dimineaţa la ora asta, mulţi oameni nici măcar nu s-au sculat din pat.

— Mă surprinde că tu te-ai sculat, izbucni ea, şi prompt se îngrozi de ce spusese. Nu se putea s-o fi făcut cu adevărat!

Greg pricepu aluzia într-o clipă.

— Credeai că profit de lipsa copiilor şi petrec toată dimineaţa în pat cu Francine Gallier?

Maggie fu complet zăpăcită de corectitudinea deducţiei lui.

— Aveţi tot dreptul să faceţi ce vreţi, doctore Wilder, spuse ea în grabă; nu voia s-o creadă o puritană gata să condamne! Sunteţi amândoi adulţi cu putere de consimţământ şi…

— Nu după ce s-a întâmplat aseară, o întrerupse el sumbru. N-aş mai consimţi nicio blestemăţie cu căţeaua aia fără inimă.

Maggie se holbă la el, stupefiată.

— Nu… v-aţi distrat bine aseară?

Curiozitatea îi învinse momentan jena,

pudoarea şi inhibiţiile. Fără voie, coborî o treaptă, uitând să-şi mai ţină braţele în faţă.

— Distrat? Ha! Seara s-a prăbuşit progresiv de cum am plecat de aici.

Dacă seara se deteriorase pornind de la nişte urlete din claxon şi buzele strânse de furie ale lui Greg, îşi spuse Maggie, însemna că atinseseră noi profunzimi ale ranchiunei. Puţurile, cum le-ar fi zis Kristin, iar lui Maggie ideea nu-i displăcea deloc.

— Ce s-a întâmplat? îndrăzni ea să întrebe, neştiind dacă era îndrăzneaţă sau obraznică şi ajungând la concluzia că era categoric şi una şi alta.

— Înainte de toate, nu i-am apreciat modul de-a se rezema pe claxon în timp ce eu făceam aranjamente pentru îngrijirea copiilor, spuse Greg cu un pufnet de autoîndreptăţire care-o făcu pe Maggie să zâmbească. Apoi, în timp ce fierbeam amândoi pe Drumul 8, am început să mă gândesc la felul cum a sărit Max la ea. Acum, îmi dau seama că Max poate fi o pacoste uneori…

Mai înainta un pas, iar Maggie mai coborî o treaptă, amândoi părând inconştienţi de ce făceau.

— … dar niciodată n-a atacat pe nimeni fără a fi provocat în vreun fel. Aşa că am întrebat-o pe Francine ce-i spusese lui Max ca să-l facă să reacţioneze atât de violent.

— Şi ţi-a spus?

— A trecut într-o asemenea defensivă, încât am ştiut că-i spusese ceva îngrozitor. Gând în sfârşit am scos de la ea totul, eram atât de furios, încât abia mai puteam vorbi.

Încleştă pumnii, cu ochii întunecându-i-se de

amintirea celor întâmplate.

— Am dus-o înapoi la ea şi i-am spus să se dea jos din maşină, pentru că mă duceam acasă. Cred că a priceput aluzia.

— Nu m-ar mira, spuse sec Maggie.

— Ştii ce-i spusese lui Max?

Dădu din cap, nesigură. Îi înţelegea perfect mânia de părinte.

— L-a ameninţat că aruncă ursuleţul în Potomac! vibră de indignare glasul lui Greg. Ce fel de femeie vorbeşte aşa cu un copil mic? A fost o ameninţare crudă şi sadică, mai ales că ştia cât de ataşat e de ursuleţul ăla, şi i-am şi spus. N-am nicio intenţie s-o mai văd vreodată pe femeia asta.

Îi părea rău? se întrebă Maggie. Poate că acum nu, în toiul furiei, dar mai târziu, avea să-i fie dor de Francine cea sexy?

— S-ar putea să te răzgândeşti şi să te-mpaci din nou cu ea, se auzi pe sine spunând şi se întrebă de ce Dumnezeu rostise aceste cuvinte. Ştiu de ce, în momentul când primi răspunsul.

— Să mă-mpac cu ea? De ce-aş vrea să fac una ca asta? Nu ieşeam împreună de mult şi, categoric, nu era singura. Şi n-am de gând să mai pierd un minut din timpul meu cu o femeie atât de fără inimă, încât să terorizeze un copil. Pe copilul meu! adăugă el vehement.

Dorise să-l audă spunând asta, îşi dădu seama Maggie, conştiinţa trezindu-se într-însa. Faptul de a-l auzi pe Greg respingând-o pe frumoasa Francine era muzică în urechile ei. Îi adresă un zâmbet fericit.

— După ce m-am descotorosit de Francine,

am mers acasă şi am dus-o pe Paula la prietena ei să se culce acolo, continuă el. Apoi m-am întors acasă, am pus robotul telefonic şi m-am culcat.

— Mi-a răspuns robotul când am încercat s-o sun pe Paula aseară, spuse Maggie, l-am lăsat un mesaj.

— Ştiu. L-am auzit azi-dimineaţă.

Într-un fel, ajunseseră să stea doar la un pas distanţă, Maggie cu-o treaptă mai sus decât Greg. Dar, datorită staturii lui, tot în jos trebuia s-o privească. Ochii li se întâlniră şi rămaseră astfel un lung răstimp. Un junghi ascuţit de senzualitate conştientă umplu trupul ei de scântei fierbinţi. Preţ de-o clipă, niciunul nu vorbi, nu se mişcă. Părea că amândoi aşteptau, aşteptau să se întâmple ceva.

Greg fu cel dintâi care sparse strania tăcere.

— Cred că vorbeam despre motivul pentru care te fac să fii atât de nervoasă. Înainte de-a ne fi abătut de la subiect, adică.

O privi îngândurat.

— Ai făcut-o anume, Maggie? Ai adus vorba de Francine ca să-mi distragi atenţia de la tine?

— Fireşte că nu!

Doar n-o făcuse, nu-i aşa?

— Deci, nu te deranjează că te studiez?

Ochii i se dilatară la auzul neaşteptatei răguşeli din glasul lui. Înainte de-a se putea mişca sau scoate un sunet, era în braţele lui.

— Doctore Wilder! izbuti ea să îngaime.

El râse încetişor:

— Greg. Nu-s doctorul tău.

— Greg, tu...

— Exact. Greg. Nu-i chiar atât de greu de spus, aşa-i?

— Lasă-mă să…

O întrerupse acoperindu-i uşurel buzele cu degetele şi ţinând-o tot timpul strâns lipită de trupul său longilin şi viguros. Prima pornire instinctivă a lui Maggie fu aceea de a se smulge, dar strânsoarea lui era mult prea sigură pentru a i-o permite. Urmă îndemnul reflex de a se zbate, de a-l lovi, însă avea mâinile prinse între pieptul ei şi-al lui, de niciun folos.

— Stai liniştită, murmură el, îndepărtându-şi degetele, în timp ce cobora capul; buzele i se mişcau la un deget de-ale ei. Nu-ţi fac niciun rău, Maggie.

— Copiii, protestă ea fără vlagă.

Respiraţia-i era atât de subţire şi dezordonată încât se apropiase primejdios de sufocare.

— Copiii, da. Eşti în deplină siguranţă, cu o casă plină de copii, spuse el ca un foşnet, presărându-i sărutări pe curba sensibilă a gâtului. Buzele o ispitiră în colţul gurii, iar mâinile lui mari urcară să-i cuprindă rotunjimile pline ale sânilor. Din gâtlejul lui Maggie scăpă un mic scâncet nervos.

— Nu-ţi fie teamă de mine, Maggie.

Glasul îi era blând. Modul de a-i rosti numele fu acela care topi înăuntrul ei ultima urmă de rezistenţă. Atât de Dulce, atât de sexy. Ridică privirea spre el şi se pierdu în căldura ochilor lui.

— Vreau să te sărut, Maggie. Am dorit-o din clipa când te-am văzut în dimineaţa asta, toată vraişte şi cu ochii cârpiţi de somn.

— Arăt jalnic dimineaţa, răspunse ea, cu vocea răsunându-i fără voie din adâncul gâtului. Se simţea desprinsă de realitate în chip straniu, ca şi cum eul ei adevărat ar fi privit o scenă cu altă femeie, un alter-ego aidoma ei, în braţele lui Greg Wilder.

— Arăţi incredibil de sexy dimineaţa, o contrazise el. Îmi venea să te duc înapoi în pat, de-a dreptul. Şi să mă târăsc lângă tine.

Maggie se înfioră, imaginându-şi ceea ce sugerau aceste cuvinte. Mâinile lui îi mângâiau arcul şoldurilor, mulând-o peste coapsele lui încordate.

— N-ai nicio drăcie pe dedesubt, mârâi, cuprinzându-i fesele şi frământându-le cu degete lungi, senzuale; îşi îngropă faţa în căuşul gâtului ei. Miroşi aşa de frumos, Maggie.

Glasul îi era scăzut, intim.

— A săpun, a tâlc şi a femeie.

Maggie simţi c-o lăsau puterile, înmuindu-se, în vreme ce o letargie seducătoare îi inunda încet tot trupul.

Greg înălţă capul pentru a o privi, iar privirea ei zbură spre chipul lui. O captivau trăsăturile sale puternice, masculine, nasul drept, gura senzuală, linia fermă a bărbiei. Exsuda o virilitate copleşitoare de care era incitant de conştientă. Ochii lui îi întâlniră pe-ai ei şi se pomeni incapabilă să-şi mute privirea. Ochii aceia, mari şi limpezi şi de-un albastru acvamarin, o ţineau captivă la fel de strâns ca mâinile lui împrejurul trupului. Ochii aceia o priveau cu o patimă de neconfundat, cutreierându-i liniile arcuite ale

făpturii, devorând sânii plini şi curburile feminine ale şoldurilor şi coapselor.

Acum, susţinându-i privirea cu a lui, Greg îşi strecură o mână printre nasturii capotului şi pe sub cămaşa de noapte. Atingerea degetelor lui pe carnea moale a sânului o pătrunse la fel de cutremurător ca o descărcare electrică. Îi apucă sfârcul îndurerat între degetul mare şi arătător şi începu să-l maseze într-un ritm lent, senzual.

— Când ţi-am văzut sfârcurile atât de încordate, atât de excitate, am vrut să le ating aşa… spuse el cu glasul înăsprit. Şi aşa…

Puse gura în locul degetelor, umezind cu limba ţesătura cămăşii.

Maggie gemu, pe când într-însa clocotea o excitaţie nestăpânită. Îi simţi muşcătura tăioasă a dinţilor şi icni sufocată de amestecul erotic al plăcerii şi durerii. Afundându-şi degetele în părul lui des, îi trase capul spre ea.

— Eşti foarte sensibilă aici, dulcea mea Maggie, săltă Greg capul pentru a-i privi pleoapele întredeschise şi buzele despărţite. Vreau să-ţi cunosc locurile cele mai sensibile, toate.

Îşi petrecu lin mâna peste pântecul ei, oprindu-se pe materialul ce-i acoperea puful moale de cârlionţi deşi.

— Vreau să te ating peste tot, peste tot, să te simt palpitând de dorul meu.

Ea se arcui şi mai aproape din piept scăpându-i un mic sunet senzual. Voia ca el s-o atingă acolo, fără bariera bumbacului.

— Reacţionezi atât de minunat, îi şopti el în ureche, plimbându-şi limba peste forma ei fină,

trandafirie.

Împinse genunchiul între coapsele ei, iar prin Maggie năvăli o dorinţă înfierbântată. I se-nvârtea capul, în trup îi reînviau senzaţii şi emoţii pe care le crezuse moarte de mult. Un foc sălbatic părea să-i ardă învăpăiat prin vene, deşteptând nevoi ce zăcuseră adormite şi reprimate atât de mult timp. Gura lui Greg se pogorî peste a ei, iar Maggie oftă, deschizându-şi-o pentru a adânci sărutarea, întâmpinându-i limba cu a sa. Trupul îi era guvernat de o voinţă numai a lui; parcă din proprie iniţiativă, braţele ei îi cuprinseră gâtul pentru a-l strânge cu putere. Sânii i se încordau lipiţi de lespedea caldă a pieptului lui, frecându-se provocator. Sărutul profund, ameţitor ca un drog, continua iar şi iar, făcând-o să fie maleabilă, nepăsătoare. Când Greg o ridică de pe picioare şi o duse până în capul scării, oftă şi se agăţă de el.

— Mămico!

Sunetul unui glas de copil îi readuse pe amândoi pe pământ, cu o bufnitură care le opri inimile-n loc. Ochii lui Maggie se deschiseră brusc, spre a-i întâlni pe-ai lui Greg.

— Mămico!

Era Kevin şi părea nervos. Glasul i se apropie, iar Maggie deveni conştientă, cu frenezie, de postura în care se afla – în braţele lui Greg, la primejdioasa distanţă de câţiva paşi până-n dormitor.

— Lasă-mă jos, spuse ea cu voce înăbuşită, iar Greg se supuse, depunând-o uşurel pe picioare, întinse braţele spre ea, dar Maggie se smulse din loc înnebunită, pornind în jos pe scară.

Era atât de zguduită şi dezechilibrată, încât se împiedică şi ar fi căzut până jos, dacă Greg n-o prindea.

— Ai grijă, iubito.

Gura lui îi era lângă ureche, scăldându-i gâtul într-o răsuflare caldă.

Vocea abia dacă depăşea un chiţăit răguşit, încercă să-i împingă braţele la o parte, dar acestea rămaseră fixate ferm pe umerii ei.

Kevin apăru la baza scării, cu braţele încrucişate pe piept şi ochii negri arzători.

— Unde mi-e micul dejun? vru el să ştie, cu toate urmele obişnuitei sale amabilităţi dispărute. Ai spus că mi-l faci imediat.

— Nu cred că-i frumos să vorbeşti aşa cu mama ta, Kevin, spuse Greg. Avea glasul destul de prietenos, dar tăişul de oţel era inconfundabil.

Maggie era încă ameţită de năucitorul şoc al întâlnirii pătimaşe cu Greg. Trebui să-şi înfrunte o nevoie aproape covârşitoare de a închide ochii şi a se rezema de făptura lui puternică, gata s-o primească. Trase adânc aer în piept şi încercă să se concentreze asupra micii scene din faţa ei.

Kevin fusese momentan luat pe nepregătite de dojana moderată a lui Greg. Braţele îi căzură pe lângă trup şi făcu ochii mari.

— Nu!

— Mi-e… mi-e foame, spuse el pe un ton defensiv.

— Atunci de ce nu-ncerci: „Aş putea primi micul dejun, te rog?” propuse Greg. Kevin înghiţi în sec şi tăcu.

— Kevin se transformă în incredibilul Hulk

când i-e foame, spuse Maggie; ajungând la baza scării, îşi cuprinse fiul pe după umeri. E foarte agreabil aproape tot timpul, dar dacă-i e foame şi nu-şi primeşte mâncarea la timp, începe să mârâie şi să bată din picior, se face bucăţi. Aşa a fost de când era mic.

Îşi dădea seama că era groaznic de vorbăreaţă, dar nu părea în stare să se oprească. Nici să se uite la Greg nu putea. Ce impresie-i făcuse? se întrebă ea cu oroare. Ce se întâmplase cu ea? O atinsese, iar ea pur şi simplu luase foc, pierzându-şi orice noţiune a timpului şi a moralei! Fusese gata să-l lase să-o ducă-n pat şi să facă dragoste, cu cinci copii mici la parter!

— Mami, aş putea primi micul dejun, te rog? întrebă politicos Kevin, cu o privire spre Greg. Acesta îi adresă un surâs aprobator, pe care băiatul i-l înapoie.

— Desigur, dragul meu.

Maggie se împletici orbeşte spre bucătărie, continuând să se ţină de fiul ei. Copilul îi era o încurajatoare ancoră în realitate – iar prezenţa lui îi ţinea în frâu gândurile întortocheate.

— Chiar acum îţi fac nişte clătite, ţie şi lui Josh.

— Mie şi lui Wendy, o corectă Kevin. Lui Josh nu-i mai e foame. A mâncat toate clătitele lui Wendy. Dar Karl n-a vrut să mi le dea mie pe-ale ei, Adăugă el cu un aer lezat. Uneori aş vrea să pot face schimb de surori.

Greg chicoti, făcând-o pe Maggie să constate că-i urmaşe în bucătărie. Prefera să n-o fi făcut. Prefera să dispară. Ce-avea să-i spună? Mai rău,

trupul continua să-i palpite de emoţia mângâierilor lui. Glasul său îi strecura prin şira spinării furnicături plăcute.

— Vă aducem clătitele în câteva minute, Kevin, spuse el. De ce nu vă uitaţi la televizor până aşteptaţi? N-o să dureze mult.

— Okay, răspunse Kevin, împăcat pentru moment. O luă la fugă, iar Maggie aproape că strigă după el, implorându-l să rămână. Nu voia să fie singură cu Greg Wilder.

— Maggie.

Nu luă în seamă apelul tărăgănat sexy, intim, şi începu să arunce ingredientele în castron, ghicind la întâmplare cantităţile potrivite.

— Maggie, întoarce-te şi uită-te la mine.

Nu putea. Pur şi simplu nu putea.

— Mary Magdalene!

Glasul lui, deşi amuzat, conţinea o notă poruncitoare.

— Nu-mi spune aşa! exclamă ea într-o bruscă străfulgerare de furie.

Acum ajunsese lângă ea, iar Maggie era zdrobitor de conştientă de vecinătatea lui, de forţa şi virilitatea ce emanau din el.

— La Maggie n-ai răspuns. Trebuia să-ţi atrag cumva atenţia.

Îi putea simţi ochii îndreptaţi asupra ei în timp ce întindea mâna după încă un ou. Totuşi, nu se putea îndura să se-ntoarcă şi să-l privească. Iar apoi, mâna lui o atinse pe ceafă, mângâind-o tandru cu degetele sale prelungi.

— Maggie? murmură el încetişor.

Scăpă oul, care se sparse pe tejghea.

— Era ultimul meu ou! se văicări ea.

Încercă să salveze ce se mai putea, culegând conţinutul, cu grijă să evite bucăţelele de coajă. De fapt, era recunoscătoare pentru această diversiune.

— Am nevoie de el pentru coca asta. Dacă Kevin va mai trebui să-şi aştepte micul dejun, o să…

Greg o apucă de bărbie cu cealaltă mână, silind-o să-l privească.

— Lasă un minut micul dejun al lui Kevin, Maggie. Şi lasă oul ăla idiot. De ce nu te uiţi la mine?

De ce nu vorbeşti cu mine?

— Dă-mi drumul!

Încercă să se smulgă din mâinile lui, umilitor de conştientă că se comporta aproape ca o adolescentă. O sărutase şi ar fi trebuit să reacţioneze cu o răceală blazată. Ştia asta, dar nu părea capabilă să-şi stăpânească histrionicul răspuns.

— Du-te-n casă şi uită-te la televizor cu copiii, se răsti, într-un efort de a-şi regăsi calmul pierdut. Trebuie să-i fac lui Kevin mâncarea. Îi e foame şi…

— … e de datoria unei mame să-şi hrănească micuţii, încheie nobil Greg; îi aruncă un rânjet jucăuş desfrânat pe care, spre deznădejdea ei, Maggie îl găsi absolut irezistibil. Dar o femeie mai e datoare şi să-şi satisfacă bărbatul, adăugă, tachinator.

Înainte ca Maggie să se poată mişca, vorbi sau respira măcar, Greg o cuprinse în braţe.

— Ei, unde rămăseserăm?

Îi apucă părul cu o mână şi-i ridică delicat capul spre el.

Capitolul 3

— Încetează, Greg!

Inima lui Maggie o luase la galop, şi trebui să-şi înfrunte trădătoarea dorinţă de a se relaxa sprijinindu-se de el. Nu-i putea cădea la picioare de două ori! îi împinse pieptul, cu hotărâre reînnoită.

— Dacă nu-mi dai drumul imediat, am să... am să chem copiii în bucătărie.

Greg râse.

— Halal ameninţare! Toţi cinci năvălind înăuntru, să ceară de mâncare sau de băut sau acadele, din toţi bojocii lor mici şi puternici.

Îi dădu drumul, ridicând mâinile.

— Poftim! Eşti liberă. Aşa că te rog, nu-i asmuţi pe, ăă, drăgălaşii ăia mici pe mine.

Maggie se îndepărtă repede de el şi începu să bată furioasă aluatul cu o furculiţă.

— Maggie, ce este? întrebă Greg calm, cu orice urmă de umor dispărută din glas. Spune-mi.

Atinse o buclă din părul ei arămiu. Era la fel de moale şi mătăsoasă pe cât părea. Şi pielea ei era tot aşa. Se întrebă cum reuşise să se abţină atâta timp s-o atingă. Iar acum, că o făcuse, îi era greu să se abţină de-a întinde braţele din nou şi a o strânge la piept. Dar ştia că n-avea încotro. Interludiul lor pasional de pe scară o şocase vizibil. Şi pe el îl şocase. Nici nu visase vreodată că reacţiile lor unul faţă de altul puteau fi atât de

incredibil de volatile, sălbatic de excitante.

— N-am vrut să te iau prea repede, spuse el, rezistând dorinţei de-a o lua din nou repede. Când stătuseră atât de apropiaţi, pe trepte, îi distinsese atracţia faţă de el. Era aproape ca şi cum, primindu-l în casa ei, şi-ar fi îngăduit sieşi şi să-şi deschidă barierele emoţionale. Era dintr-odată conştientă de el în sens sexual, iar Greg fusese incapabil să se opună impulsului de a-i răspunde.

— Nu sunt ceea ce… crezi, probabil, că sunt, spuse ea ţeapănă, smucindu-şi capul de sub atingerea lui; părul îi căzu pe obraz. Nu… nu-s o văduvă flămândă după sex, în căutare de fiori ieftini.

Se lăsă o linişte ameninţătoare, iar Maggie îşi adună destul curaj pentru a-l privi pe furiş. Greg rânjea!

— Ce-i aşa de comic? întrebă ea imperios, vărsând ulei în tigaia încinsă. Acesta începu să împroaşte, şi micşoră puţin focul înainte de-a turna o lingură de aluat.

— Tu eşti. O văduvă flămândă după sex, în căutare de fiori ieftini.

— Ba nu sunt! replică ea înfierbântată. Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva!

Greg râse de indignarea ei.

— Niciodată nu te-am văzut astfel. Eşti drăgălaşă când te-aprinzi, Maggie.

Se rezemă comod de tejghea, vizibil şi extrem de amuzat.

— O reeditare nu prea deşteaptă a vechii şi prăfuitei replici „Eşti frumoasă când te-nfurii”, murmură ea; se uitase destul la televizor ca să ştie

totul despre replicile vechi şi prăfuite. Cu siguranţă, un bărbat cu vasta dumitale experienţă poate să scoată ceva mai bun, doctor Wilder.

— Deci ne-am întors de unde-am plecat, mm? Ce curios, cum nu părea să vă fie greu deloc să spuneţi „Greg” pe scară, doamnă May.

— Nu-mi spune aşa! se răsti Maggie, după care se opri ca să-l privească, nedumerită. Nu era nimic în neregulă, ca Greg să i se adreseze cu „doamnă May”. Decât faptul că nu putea suferi să-l audă.

— Vreau să zic… adică…

— Adică nu ştii ce vrei, micuţă şi fierbinte Maggie, i-o reteză Greg, râzând. Era încântat de-a binelea că reuşise să-i zdruncine cordialitatea, până atunci neobosită faţă de el.

Obrajii lui Maggie ardeau.

— Să nu râzi de mine!

— Nu râd de tine.

Îi urmări braţul pe toată lungimea cu un deget fin, zgâriind-o uşurel cu unghia pe piele. Spre marea ei descumpănire, Maggie se înfiora chiar şi sub această minimă atingere. Greg o privea, cu ochii îngustaţi, speculativ.

Se îndepărtă de el.

— Greg, ştiu că mă port ca o idioată în călduri… îşi muşcă buza de jos. Îi venea incredibil de greu.

— Dar nu sunt versată în aceste… aceste jocuri. Eşti primul bărbat care m-a sărutat de la moartea soţului meu încoace.

Greg păru uluit.

— Glumeşti!

Din cine ştie ce motiv, reacţia lui o înfurie.

— Ba nu glumesc! replică ea sfidătoare. Eşti primul. Şi-mi pare rău că a trebuit să fii tu acela.

Buzele lui se îngustară într-o liniuţă dreaptă, strânsă.

— De ce? întrebă, cu glas aspru.

— De ce? îl îngână ea iritată. Am să-ţi spun de ce, doctore Wilder.

Te-ai certat cu amica dumitale aseară şi te-ai dus la culcare frustrat şi… şi…

Înghiţi un nod.

— … nesatisfăcut. Dimineaţă când te-ai trezit, în aceeaşi stare nefericită, ai înşfăcat-o pe prima femeie pe care-ai văzut-o. Şi s-a întâmplat să fiu eu aceea! Ar trebui să fiu flatată de atenţiile tale? Ei bine, nu sunt!

— Maggie, greşeşti. Eu…

— Am perfectă dreptate şi refuz să discut mai departe.

— A, ba o s-o discutăm, Maggie. Imediat ce termini de făcut mâncarea copiilor.

Maggie răsturnă clătitele pe două farfurii şi pluti afară din bucătărie, cu capul sus. După ce-i servi pe Wendy şi Kevin, urcă repede la etaj, neluând în seamă chemările poruncitoare din bucătărie ale lui Greg. Fugi în camera ei şi încuie uşa. Se făcuse de râs, recunoscu ea amărâtă, lepădând repede halatul şi cămaşa de noapte şi căutându-şi lenjeria în sertar. Se întrezări în oglinda de deasupra biroului şi-şi privi trupul gol de parcă şi l-ar fi văzut pentru prima oară. Sâni plini, maturi – sâni care alăptaseră trei copii – rotunjiţi blând, cu vârfuri trandafirii. Talie, nu la

fel de îngustă pe cât fusese* cândva, dar tot proporţionată cu pieptul şi şoldurile arcuite, femeieşte. Picioare lungi şi frumos formate, coapsele încă tari şi cu curbe armonioase, pulpe şi glezne zvelte.

Preţ de-o clipă doar, Maggie îşi îngădui să-şi amintească senzaţia mâinilor cu experienţă ale lui Greg pe trup, şi fiecare nerv începu s-o furnice. Îşi trase pe ea chiloţii şi sutienul, cu o exclamaţie de dezgust de sine. Acestea erau gândurile văduvei în călduri, flămândă după sex, ceea ce, după cum îl asigurase cu ardoare pe Greg, categoric nu era! Era mama a trei copii, respectabilă şi plină de preocupări materne. Ochii îi căzură asupra unei fotografii înrămate a lui Kristin, Kevin şi Karl, făcută cu vreo patru ani în urmă. Erau atât de mici pe atunci, şi câtă nevoie mai aveau de ea! reveni cu gândul la ziua când primise cumplita, tragica veste a morţii lui Johnny. Karl avea vârstă de-o săptămână, Kevin trei ani, iar Kristin şase. Amorţită şi cu inima frântă, se ţinuse totuşi tare, de dragul copiilor. Trăise pentru ei şi le dăruise până la ultima fărâmă de iubire, energie şi afecţiune pe care le poseda. Şi, ani de zile, fusese de-ajuns.

Acum însă, copiii erau mai mari, se implicau în activităţi şcolare, prietenii şi interese în afara casei. Nu mai avea atâta nevoie de mama lor. Maggie prevedea ziua când aveau să plece de-acasă, ea rămânând singură, iar durerea acestui gând o înspăimânta. Mai presus de orice, nu voia să fie acel gen de mamă martir care se agăţa de copiii ei, refuzând să le permită plecarea, fiindcă

erau singurul motiv al existenţei ei altminteri goală. Era o povară cumplită care se putea arunca pe umerii unui copil, complet nedreaptă. Maggie îşi dorea copiii simţindu-se liberi să crească şi să devină independenţi.

Izgoni gândurile tulburătoare. Ziua când copiii ei aveau să plece de-acasă era încă departe. Ar fi fost o prostie să rumege acum asemenea perspective. Îi plăcea viaţa ei, exact aşa cum era, şi dracu' să-l ia pe Greg Wilder pentru a o fi făcut să se simtă altfel decât fericită cu ai ei.

Trase pe ea o bluză cu dungi verzi şi albe, o pereche de blugi, ciorapi sport şi tenişi, uniforma obişnuită de sâmbătă. Apoi îşi perie părul până ajunse să strălucească şi să i se arcuiască împrejurul gâtului într-o pieptănătură băieţească savuroasă. Încruntându-se la imaginea reflectată în oglindă, îşi strânse intenţionat părul într-o coadă de cal mai puţin avantajoasă, evitând cu grijă să-şi analizeze motivele de-a fi procedat astfel. După ce se machie – de hatârul lui Kevin, se încredinţă Maggie (fiul ei nu voia ca mama lui să apară la meciul de soccer arătând străvezie ca o fantomă) – coborî scara.

Greg era în living-room cu copiii, ţinând-o pe Wendy în poală.

— E timpul să vă-mbrăcaţi şi să plecăm la meci, anunţă Maggie copiii.

— Tlebuie să melg şi eu? se smiorcăi Max. Vleau să stau aiţi şi să mă uit la animate.

— Stau eu cu el, mămico, se oferi Karl. Motivele ei, după cum ştia Maggie prea bine, se bazau mai mult pe dorinţa de-a sta acasă şi a

urmări desenele animate decât pe vreo hotărâre altruistă de a-l supraveghea pe Max.

— Mă tem că eşti cam micuţă ca s-o faci pe guvernanta cu cineva, Karl, zâmbi ea; aruncă o privire spre Wendy, care stătea nepăsătoare în poala tatălui ei. Tăticul tău ţi-a adus hainele, Wendy. Mergeţi cu Karl în camera ei şi schimbaţi-vă.

Docilă ca întotdeauna, Wendy sări de pe genunchii lui Greg, îşi strânse grămăjoara de haine şi ieşi la trap din cameră, după Karl. Kevin sări în picioare, închise televizorul şi-l provocă pe Josh la o întrecere până sus. Cei doi băieţi o zbughiră prin mica locuinţă, pereţii părând să se zguduie de tropăitul lor. Max o privi pe Maggie şi pe tatăl lui, merse calm spre televizor şi-l deschise iar. Apoi se aşează drept în faţa aparatului, cu picioarele încrucişate. Greg şi Maggie schimbară o privire, dintr-odată aliaţi în faţa declaraţiei de război a lui Max.

Greg se ridică în picioare.

— Max, gata cu televizorul, spuse el cu un glas silit amabil. E timpul să te-mbraci ca să mergem la meciul de soccer.

Max nu se clinti.

— Nu vleau să melg. Vleau să stau aiţi.

— Ei bine, nu se poate. Vii cu noi.

Greg merse cu pas decis la televizor şi îl închise. Max se strecură pe lângă el şi-l deschise. Greg îl închise. Max îl deschise iar. Şi astfel mai repetară o rundă. Televizorul urla sfidător.

Maggie prevedea o notă de plată necuviincios de scumpă pentru reparaţia televizorului.

— Primul care se mai atinge de televizorul ăla o ia la fund! îi preveni ea automat, cu cea mai autoritară voce maternă a ei.

Max încremeni, mutându-şi privirea de la aparatul care răgea la tatăl lui, cu ochii căprui strălucind.

— Acuma melg să mă-mblac, Maggie, spuse el cu un neaşteptat surâs angelic.

Maggie văzu umerii lui Greg înmuindu-se cu uşurarea de-a fi evitat o nouă confruntare cu micul său fiu. Se aplecă şi închise televizorul.

— L-ai atins! Tăticu l-a atins! chiţăi Max, sărind în sus şi-n jos. O ia la funduleţ, nu aşa, Maggie? Tăticu o ia la funduleţ!

Chipul lui Greg se înroşi, încruntându-se iritat.

— Mi-a făcut-o unul de patru ani! mormăi el.

Maggie nu-şi putea stăpâni râsul, iar Greg se încruntă şi mai tare. Era evident că nu găsea chirăirile încântate ale lui Max la fel de comice ca Maggie.

— Dă-i la funduleţ, Maggie! o îndemnă Max, apucându-i mâna şi trăgând-o spre tatăl lui. Haide, bate-l tale.

— Sadic mic, bombăni Greg.

— Dulce-i răzbunarea, chiar şi pentru cei mai mici, spuse Maggie. Okay, tăticule, eşti gata să-ţi iei doctoria?

— Nu doctolie, nu-i bonlav, o contrazise Max. E tău şi-i tlebuie o bătăiţă le-a.

— Să m-aşez pe canapea şi să te iau peste genunchi?

Maggie se distra grozav de stingherea lui

Greg. Categoric, nu era obişnuit să fie prins în dezavantaj.

— Daaa! ţipă Max.

— Cred că glumiţa asta a durat destul, zâmbi vizibil forţat Greg; părea gata să-i crape faţa. Acum e timpul să te-mbraci, Max.

— Bate-l, Maggie! strigă Max.

— Doar nu vrei să dau în tăticul tău, nu-i aşa, Max?

Maggie se întreba dacă situaţia nu-i scăpa puţin din mână. Nu se aşteptase ca Max să fie atât de insistent.

— Dacă-l fac să plângă?

— Bine! Şi el m-a făcut să plâng. Şi... şi o ulăsc şi pe cucoana aia ploastă! adăugă feroce băieţelul.

— Ce cucoană proastă? întrebă Maggie. Cea de-aseară din maşină?

Intriga se îngroaşă, îşi spuse. Max n-o uitase pe fermecătoarea

Francine, nici aparenta trădare a tatălui său faţă de el şi ursuleţ. Dar putea să lămurească perfect lucrurile.

— Tăticul tău a aflat ce-a spus despre Teddy şi s-a-nfuriat aşa de tare pe ea, încât n-a mai dus-o la petrecere. A dus-o direct acasă la ea şi i-a spus cât de rea o consideră. A spus că nu mai vrea să fie prietenul ei.

Max ascultă gânditor, sugându-şi două degete.

— Tăticul tău te iubeşte foarte mult, Max, continuă Maggie. Chiar şi când eşti neastâmpărat.

Greg îşi drese glasul.

— Aşa este, Max.

Veni lângă băieţel, apoi, pradă unui impuls, îngenunche şi-l îmbrăţişă. Maggie, o sentimentală recunoscută, simţi un val iute de lacrimi la vederea acestei privelişti.

— Vrei să te-ajut să te-mbraci? îl întrebă Greg pe Max.

Băieţaşul scutură din cap.

— Pot şi singul, spuse; îşi înhăţă hainele şi fugi din cameră, oprindu-se să strige peste umăr: Maggie, cled că nu mai tlebuie să-l baţi.

Maggie râse. Deşi uneori era un calvar, până la urmă îl găsea întotdeauna pe Max cuceritor.

— Te-ai descurcat de minune, Maggie, spuse Greg, privind-o cum nu se poate mai ciudat.

— Uneori, un strop de umor poate dezamorsa o situaţie potenţial explozivă. Ce zici, poate-ar trebui să candidez la un post în plutonul de genişti, glumi ea.

Greg nu râse. Continua s-o privească, cu o expresie enigmatică. Ochii lui însă, ageri şi inteligenţi, păreau s-o aprecieze într-un mod cu totul nou.

Începea s-o facă iarăşi să se simtă nervoasă.

— Mai bine merg să-i împletesc părul lui Karl, murmură ea.

Trebui să facă un efort pentru a nu ieşi în fugă din cameră, dar se sili să păşească normal.

— Maggie? o opri în loc glasul lui Greg.

Nu se întoarse.

— Da?

— Îţi mulţumesc. Pentru că ne-ai ajutat, şi pe Max şi pe mine.

Glasul îi era cald şi foarte profund. Maggie încuviinţă cu o înclinare rapidă a capului şi se grăbi să iasă.

Meciul de soccer avea loc pe terenul cu iarbă al Şcolii Elementare Woodland. Karl, Max şi Wendy se distrau cu echipamentele terenului de joacă din curtea învecinată a şcolii, cu o mulţime de alţi copii, fără ca vreunul dintre ei să acorde prea multă atenţie meciului de pe teren al fraţilor lor. Maggie şi Greg stăteau pe tuşă, urmărind jocul împreună cu grupul altor părinţi loiali. Era o zi însorită, cu o briză mai răcoroasă decât canicula nefirească din ajun.

O adevărată vară indiană, îşi spuse Maggie, aruncând o privire spre frunzele multicolore ale copacilor care umbreau terenul de joacă.

Încântată să vadă că cei mici se jucau veseli împreună, reveni cu atenţia la meci.

— Hei, uite-l pe Kevin, o înghionti Greg, iar ochii lui Maggie se îndreptară spre fiul ei. Scoase un chiot când băiatul trimise mingea pe lângă portarul cam buimăcit al echipei adverse.

— Hai, tu, Kevin! strigă antrenorul, deja răguşit de-atâtea răcnete. Îşi lua echipa şi meciul foarte în serios.

— Pe-ăsta au să-l câştige! exultă Maggie.

Greg îi zâmbi.

— Chiar te captivează chestia asta, este?

El însă rămânea calm, urmărind acţiunile şi aplaudând fiecare figură reuşită, indiferent de echipă. Spre deosebire de unii dintre taţii prezenţi, nu-şi admonesta fiul când acesta făcea câte-o greşeală pe teren. Maggie trase concluzia

că-i admira conduita de sportiv.

Meciul se sfârşi cu victoria echipei lui Kevin şi Josh. Karl, Wendy şi Max li se alăturară în timp ce mergeau spre microbuzul bej al familiei Wilder, staţionat în parcarea asfaltată. Greg insistase să-i ducă pe toţi la meci cu maşina lor!

— Ce-ar fi să mergem undeva la masă? propuse el, şi toţi cei cinci copii îl susţinură zgomotos. Unde-ai prefera? Ai vreo propunere?

— La plăvălia lui Wendy! La Wendy’s! strigă Max, râzând zgomotos de propriu-i banc.

Şi lui Karl îi plăcea ideea.

— Wendy vrea să mergem la Wendy, spuse ea. Şi eu la fel.

— În regulă. La Wendy, fu Greg de acord.

— Oh, Greg, Greg! îl interpelă sonor o voce feminină, din spate. Maggie se întoarse pentru a vedea apropiindu-se de ei o femeie înaltă şi zveltă, bronzată armonios şi cu o coamă deasă de păr, blond. Purta pantaloni verzi croiţi pe măsură, un pulover alb colroule cu balene la guler şi un jerseu marinăresc legat la gât. Niţel cam prea gătită pentru meciul de fotbal al unor copii, îşi spuse Maggie, privindu-şi propriii blugi uzaţi. O privi pe noua sosită cum îşi împingea pe creştetul capului ochelarii de soare, stil aviator, privindu-l admirativ pe Greg.

— Mă bucur atât de mult că te-am prins, Greg, toarse femeia.

Mda, cugetă Maggie cu o strâmbătură, chiar torcea ca o felină mulţumită de sine care tocmai a adulmecat un şoarece.

— Te-am văzut exact când soseam. Urmează

echipa lui Jeremy şi Jeffrey, vorbi femeia, cu răsuflarea întretăiată în chip atrăgător. În legătură cu diseară…

Maggie fu surprinsă, dar imediat îşi spuse că, fireşte, era sâmbătă seara. Crezuse oare că Greg – doctorul Greg Eligibilul Wilder – nu-şi aranjase o întâlnire? Şi cea mai potrivită părea a fi această făptură şic şi sofisticată.

— Poţi veni la şapte în loc de şapte jumate? puse femeia mâna pe braţul lui Greg. Ştii ce foame li se face copiilor. Mă gândeam poate să le dăm mai întâi de mâncare, şi pe urmă pot să se uite şi ei la un film, în timp ce noi… mâncăm.

O pauză plină de înţeles.

— Am închiriat „Căutătorii arcăi pierdute” pentru video. Ar trebui să-i distreze, mm?

— Mergem diseară să luăm cina la Smithtoni, tati? întrebă Josh.

— Da, răspunse femeia în locul lui Greg, cu vocea greţos de dulce; cel puţin aşa i se părea lui Maggie. Nu c-o să fie nostim, Josh?

Zaharină pură, îşi spuse Maggie. Puah!

Josh nu răspunse nimic. Kevin pufni, iar Maggie îşi privi fiul. Niciodată nu-l auzise scoţând un asemenea sunet caustic şi grosolan, de când îl ştia.

— Taffy, aş vrea să faci cunoştinţă cu familia May, spuse placid Greg. Maggie, Kevin şi Karl.

Nu se osteni să spună care cine era.

— Ea este Taffy Smithton.

— E mama gemenilor Smithton, preciză Kevin cu un rânjet răutăcios.

— Ohh! suflă Karl.

— Îmi face mare plăcere să vă cunosc, minţi Maggie.

Taffy dădu scurt din cap, răspunzând prezentărilor şi în acelaşi timp eliminând-o pe Maggie din discuţie.

— Se pare că e vremea să-nceapă meciul, miji Greg ochii în direcţia terenului. Copiii au ieşit pe teren. Ne, ăă, vedem diseară, Taffy.

— La şapte, repetă ea vioaie, strângând prietenoasă braţul lui Greg. Ciao!

— Chow? repetă Max, nedumerit.

— E o veche prietenă, spuse Greg; descuie portierele maşinii, iar copiii se îngrămădiră înăuntru. Obişnuiam să petrecem împreună, cu ea şi soţul ei.

— Mhmmm… se prefăcu Maggie indiferentă.

O stupefiau junghiurile de gelozie pe care le simţea sfâşiind-o. Nici nu fu nevoie ca Greg să adauge:

— Au divorţat acum un an.

Ghicise că femeia era nemăritată şi foarte disponibilă. Limbajul ei corporal o zbiera prin toţi porii.

— Diseară iei cina cu Jeffrey şi Jeremy Smithton, Josh, chicoti gros Kevin. Începu să fredoneze un marş funebru, care fusese cântat ca fundal muzical într-un desen animat.

— Tăticule, începu să scâncească Joshua. Nu vreau să mă duc.

— Trebuie să mergem. Ne-a invitat – pe toţi – de-acum două săptămâni, şi am acceptat.

Greg părea să i se adreseze mai degrabă lui Maggie decât fiului său.

— Altă şustă! se plânse Josh. Ai prea multe şuste!

— Mămica mea n-are şuste! anunţă Karl ţanţoşă, înainte de a se alătura ritmurilor funerare ale lui Kevin.

— Încetaţi, Kevin, Karl! îi repezi Maggie, şi amândoi copiii se opriră pe dată din fredonat; înclină uşor capul spre Greg: doctore Wilder, zău că nu trebuie să ne duceţi la masă, pe mine şi pe copii. Ştiu că sunteţi ocupat şi…

— Ba mergem la masă, o întrerupse Greg, cu fălcile încleştate. Cu toţii.

— Dă drumul la radio, ceru Josh, iar Greg îl deschise imediat. Muzica rock puternică, însoţită de râsetele şi chiotele copiilor, înecară orice tentativă de conversaţie în timpul scurtului drum, iar Maggie se bucură. Era o idioţenie să se simtă geloasă pe strălucitoarea Taffy, se dojeni ea. Singurul motiv. Pentru care Greg o sărutase în dimineaţa aceea era că avusese o noapte de vineri fără femei şi fără sex. O sărutare nu-i conferea, desigur, niciun drept asupra lui, el nu-i datora nimic. Greg Wilder se afla complet în afara accesului ei şi acolo avea să rămână întotdeauna. Cum putuse uita un fapt atât de elementar, fie şi doar pentru scurt timp? Gustul lui Greg la femei se îndrepta spre frumuseţi sofisticate şi cu bani, ca Francine şi Taffy. Maggie May era guvernanta ocazională a copiilor lui. Era foarte important să nu uite niciun moment locul în lume al fiecăruia.

La restaurant, după ce-şi luară mâncarea de la tejghea, Greg îi instala pe cei cinci copii într-un separe retras. Propuse ca el şi cu Maggie să se

aşeze la o măsuţă din latura opusă, departe de copii. Ea insistă să ocupe un separe vecin cu al lor. Şi, cum se şi aşează în el, Greg nu putu decât să se supună.

— O cunosc pe Taffy Smithton de ani de zile, Maggie, spuse, în timp ce-şi storcea ketchup pe cartofii prăjiţi. Ne-a invitat la ei acum o lună.

— Două săptămâni, îl corectă ea.

Greg o privi cu ochi mari, perplex.

— Te-a invitat cu copiii la cină de-acum două săptămâni, rosti ea dulce. Aşa ai spus adineaori în maşină.

— E o veche prietenă de-a Aliciei, obişnuiau să joace împreună bridge, sau aşa ceva.

Greg muşcă zdravăn din chifteaua cu brânză.

— Iar eu jucam golf cu soţul ei.

— Cu fostul ei soţ.

Maggie luă o muşcătură măruntă din hamburgerul său.

— Greg, nu-mi datorezi nicio explicaţie. Poţi umbla cu oricine pofteşti.

— Al dracu’ câtă dreptate ai! mormăi el. Aşa că nu-ncepe să devii posesivă pe baza unui sărut.

Fusese mult mai mult decât un simplu sărut, ţipă inima lui Maggie, dar nervii ei trecură repede peste sentimentul atât de prostesc.

— Eu? Posesivă cu tine? Nu te umfla în pene, Greg Wilder. Nu-mi pasă ce faci sau cu cine-o faci.

Întâmplător, în acelaşi moment privi spre copii, exact la timp pentru a-l vedea pe Joshua îngropând un dumicat de cartofi prăjiţi într-un morman zemos de ketchup.

— Ajunge atâta ketchup, Josh, îl preveni ea.

— Nu-s cartofii lui, mămico, ciripi Karl. Sunt lui Wendy şi ea nu poate să sufere ketchup-u'.

Maggie o privi pe Wendy, care stătea în fundul canapelei cu o expresie de jale şi lacrimile şiroindu-i pe obrajii palizi.

— Ei bine, acum sunt ai lui Josh, spuse Maggie, întinse mâna peste micul paravan dintre separe-uri şi inversă farfuriile, dându-i lui Wendy porţia simplă şi lui Josh pe cea cu prea mult ketchup. Wendy se lumină la faţă. Joshua se încruntă.

— Hei, nu-i cinstit! exclamă el. Ăştia-s cartofii lui Wendy. Mie nu-mi plac cu ketchup.

— Ce păcat. Trebuia să te gândeşti la asta înainte de-a te hotărî să-l torni pe tot peste ai lui Wendy – nici ei nu-i place ketchup-ul, după cum probabil ştii foarte bine, spuse Maggie calmă.

— Şi ia hamburgeru ei i-a făcut-o, mămico. Vezi? ridică micuţa Karl o chiftea complet îngropată sub ketchup.

— Pârâcioasă mică! strânse Josh pumnul, agitându-l amenințător spre Karl. Eşti o nesuferită!

— Beţele-baroasele pot să-mi rupă oasele, da cuvintele din zgău niciodată nu-mi fac rău, recită Karl melodios.

Maggie schimbă cu agilitate hamburgerii lui Wendy şi Joshua, dându-i-l băiatului pe cel scandalos de plin cu ketchup.

— Gata, Joshua şi Karl, destul. Nu mai vreau s-aud o vorbă de la voi. Acum mâncaţi.

— Nu pot! se văietă Josh. Nu pot să sufăr ketchup-ul. N-am să mănânc nimic cu ketchup

deasupra. O să mă facă să vărs.

— Atunci, nu mânca, replică liniştită Maggie, luând o muşcătură din hamburgerul ei.

— Vreau înapoi hamburgeru şi cartofii mei! urlă Josh şi dădu să se repeadă la chifteaua din mâna lui Wendy. Surprinse privirea lui Maggie şi se opri brusc în plină mişcare. Femeia continuă să se uite la el în cel mai autoritar matern stil al ei, până când băiatul se rezemă de spătar şi-şi încrucişă ursuz braţele pe piept. Abia atunci reveni cu atenţia spre mâncarea ei.

— Nu-i corect să-ţi descarci pe copii furia faţă de mine, spuse Greg, care observase în tăcere scena.

Maggie arcui sprâncenele. Era evident că nu-i plăcea latura mai severă a dulcii ei imagini de Maica Machree.

— Nu-s supărată nici pe tine, nici pe copii, replică ea rece. Pur şi simplu am rezolvat situaţia cum am socotit mai bine.

— Şi crezi că cel mai bine e ca copilul meu să nu-şi ia prânzul? întrebă Greg cu glas încordat. Josh detestă ketchup-ul. Nu mănâncă nimic cu ketchup.

— Dacă-i e destul de foame, va mânca.

Maggie întinse mâna după un cartof prăjit.

— E o atitudine cu un incredibil sânge rece, Maggie, spuse Greg, devenind ţepos.

— Şi tu, care mă credeai aşa o sfântă, comentă ea. Maica Machree are, la urma urmei, picioare de lut.

— Tăticule, mi-e foame, se tângui plângăcios Joshua. Pot căpăta un hamburger nou, cu alţi

cartofi prăjiţi? Te rog, tăticule?

Greg vârî mâna în buzunar şi scoase trei hârtii de un dolar.

— Copilului îi e foame, îi spuse el lui Maggie, cu un ascuţiş defensiv în glas. A petrecut mai bine de-o oră alergând, la meciul ăla de soccer. Are nevoie de hrană, e băiat în creştere!

— Va ajunge prea bine pe cale să crească spre a deveni un puşti răsfăţat şi-un bătăuş, dacă mai cedezi aşa în faţa lui.

Gura lui Greg se înăspri.

— Fiul meu nu este un puşti răsfăţat sau un bătăuş, ripostă el indignat; îi întinse banii lui Joshua cu un zâmbet cald, patern. Poftim, Josh, ia-ţi ceva de mâncare.

— Mulţumesc, tăticule! exclamă Josh. Eşti cel mai cel!

Greg se umflă în pene.

— După cum vezi, ştie să mă aprecieze.

— Vechiul săpun ieftin, făcu Maggie batjocoritoare. Data viitoare, ce-o să-i mai oprească să împroaşte cu ketchup mâncarea lui Wendy? Intenţionezi să arunci încontinuu bani pe mâncăruri pe care nu le consumă nimeni?

— Pot cu siguranţă să-mi permit preţul unei ieftinături de chiftea cu cartofi prăjiţi, Maggie.

— Fireşte că poţi, dar îţi scapă complet esenţialul. Josh profită întotdeauna de Wendy. O calcă-n picioare, iar ea nu se apără niciodată. Karl a vorbit în numele ei. Wendy era gata să sufere în tăcere.

Maggie îl văzu pe Greg strângând fălcile şi ştiu că nu-i plăcea ceea ce auzea. Insistă, totuşi;

acum nu se mai putea opri…

— Ce crezi c-au învăţat Josh şi Wendy din acest mic episod? l-ai dat lui Josh aprobarea tacită să-i facă lui Wendy ce pofteşte. Fata simte fără-ndoială că…

— Întrucât nu ai o licenţă în psihologie infantilă, ţi-aş fi recunoscător să mă scuteşti de predică, Maggie. Cred că-mi cunosc propriii copii şi ştiu cum să tratez cu ei.

O mie una de remarci îi răsăriră-n minte, fiecare mai devastator de sarcastică decât cealaltă, dar Maggie nu spuse nimic. O ustura prea rău lovitura dată de Greg privind lipsa unei licenţe. Era foarte sensibilă în legătură cu faptul că n-avea studii. Dorise să urmeze colegiul, dar, în familia ei, studii la colegiu erau doar pentru băieţi. Se măritase la nouăsprezece ani, aşa cum se şi aşteptau din partea ei, devenind mamă la douăzeci. Şi, deşi nu avea diplomă, acumulase experienţă cu copiii, multă experienţă. Poate că vorbise neîntrebată, dar se simţea pe teren sigur când venea vorba despre copii şi disciplină. Mânca materia pe pâine cu unt în domeniul ăsta şi pur şi simplu nu putea sta tăcută privind cum se comitea o greşeală.

Josh reveni în separe cu noua porţie de hamburger şi cartofi prăjiţi, aruncându-i lui Maggie o privire triumfătoare. Ea nu reacţionă, deşi îl văzu pe Greg încruntându-se. Îşi terminară masa în tăcere. Până şi copiii stăteau potoliţi. Drumul de înapoiere la Woodland Courts se desfăşură într-o linişte anormală, până când Greg opri microbuzul în faţa duplexului familiei May.

— Spuneţi-i mulţumesc Doctorului Wilder pentru drum şi masă, îi îndemnă Maggie pe Kevin şi Karl. Aceştia se supuseră, mulţumind în cor, înainte de-a alerga spre veranda din faţă.

— Pa, Maggie, strigă Max. Mă iei luni de la glădiniţă să m-aduţi aiţi?

— Nu ştiu, Max, răspunse ea cu sinceritate. Mai vedem.

Greg nu spuse absolut nimic, iar Maggie se întrebă dacă nu cumva se terminase cu munca ei prima oară că-l disciplinase pe unul dintre copii, dar era prima dată când Greg fusese de faţă. Şi dăduse foarte clar de înţeles nu-i plăcea felul ei de-a rezolva situaţia.

Chipul mic al lui Max se înnoură.

— Numai tu eşti de vină, Josh, îşi acuză el fratele. Ai supălat-o pe Maggie şi acuma nu-i mai plaţe de noi.

— Nu-i adevărat, Max, protestă grăbită Maggie.

— Sunteţi supărată pe mine, doamnă May? o întrebă, spre marea ei surprindere, Josh.

— Nu, Josh. Dar cred că-i datorezi surorii tale o scuză.

— Wendy, te rog să mă ierţi, mormăi băiatul.

Greg păru că-l lovise cineva cu un par în cap.

— Ne-ngrijeşti luni după şcoală, Maggie? întrebă Wendy cu vocea aceea mică a ei.

— Asta tatăl vostru hotărăşte, Wendy, replică Maggie.

— Da, spuse Greg repede.

Încă-şi mai revenea din şocul de ai fi auzit pe Joshua cerându-i scuze lui Wendy. Când se

întâmplase ultima oară, dacă se-ntâmplase, să audă aşa ceva? Se răsuci spre Maggie.

— Da, tocmai voiam s-o-ntreb, Wendy.

Maggie îl privea, cu ochii reci ca două cioburi de gheaţă verde. Avea să refuze! îşi spuse el. Îl năpădi o panică de departe disproporţionată fată de pierderea unei guvernante.

— Te rog, Maggie? adăugă.

Chiar ar fi trebuit să spună nu, reflectă Maggie, şi-l lăsă pe Greg să-i citească acest mesaj în ochi. Ţinea însă enorm la copiii Wilder şi i-ar fi prins desigur bine banii în plus pe care îi câştiga îngrijindu-i. De ce să întrerupă totul numai pentru a se răzbuna pe Greg. Nu era nici meschină, nici răzbunătoare, îşi spuse ea semeaţă.

— Aş fi bucuroasă să ţin copiii luni, răspunse. Am să-i aduc pe toţi trei aici după şcoală, ca de obicei. E bine aşa, doctore Wilder?

— Perfect, răspunse el, scorţos. Vin să-i iau pe la şase jumate. Nu te deranja să le dai cina. Îi duc eu să mănânce, în drum spre casă.

Maggie dădu scurt din cap şi închise portiera maşinii. Copiii îi strigară saluturi de rămas bun, iar ea le făcu cu mâna. Apoi se întoarse şi merse spre uşa de la intrare, unde o aşteptau Kevin şi Karl.

— Mamă, ce mai seară-i aşteaptă! exclamă Kevin cu un rânjet sarcastic. Gemenii Smithton! Sunt de groază! Karl şi cu mine i-am văzut daţi afară din bibliotecă fiindcă rupeau cărţile şi au scuipat-o pe doamna bibliotecară. A spus că nu mai au voie să vină acolo niciodată. Nici la Centrul Comunitar nu-i mai primeşte.

— Ei nu învaţă la Şcoala Woodland, nu? întrebă Maggie. Nu-şi amintea să le fi văzut numele pe lista şcolii. Iar o asemenea pereche ar fi fost fără-ndoială bine cunoscută personalului disciplinar care trebuia să-i conducă pe tinerii delincvenţi la biroul directorului. Gemenii Smithton păreau a fi infractori regulaţi.

— Nnţ, merg la nu-ş' ce şcoală specială pentru maniacii turbaţi, îi răspunse cu desfătare Kevin.

— Şcoala Eastern Hills?

Maggie auzise despre şcoala particulară din Baltimore pentru copii cu probleme comportamentale grave. Mulţi dintre elevi fuseseră exmatriculaţi din sistemul public de şcolarizare, pe motive disciplinare. Se zvonea că profesorii de la Eastern Hill primeau spor de periculozitate.

— Doamna de la bibliotecă a zis că-s cei mai răi băieţi din oraş, spuse Karl. Poate din toată lumea, adăugă ea dramatic. Biata Wendy!

— Bietul Josh, îi ţinu isonul Kevin. Şi bietul Max şi bietul doctor

— Da, zâmbi Maggie cu maliţiozitate pură. Bietul, bietul doctor Wilder.

Capitolul 4

La începutul după-amiezii de duminică, Greg opri maşina în faţa casei familiei May, închise motorul şi rămase privind lung micul duplex. Nu era sigur de ce venise acolo, sau ce scuză să

inventeze faţă de Maggie dacă-l întreba. Nu ştia decât că trebuia s-o vadă. Stătuse treaz aproape până-n zori, încercând să-şi înţeleagă brusca obsesie cu privire la Maggie. Când devenise atât de importantă pentru el?

Deşi Josh era de mult prieten cu Kevin May, iar Alicia o cunoscuse superficial pe Maggie timp de câţiva ani, el unul n-o întâlnise până cu-o zi înainte de înmormântarea Aliciei. Maggie apăruse la uşa lui cu o prăjitură de cafea, pe care una dintre numeroasele prietene ale Aliciei o dusese în bucătărie. Greg era în stare de şoc, năucit de moartea subită a soţiei şi ameţit de tranchilizantele pe care-l siliseră colegii săi medici să le ia. Cu toate acestea, şi-o amintea bine pe Maggie şi prăjitura ei. Se oferise să-l îngrijească pe Max a doua zi, în timpul funeraliilor, iar Greg fusese recunoscător. Alicia avea multe prietene, care preferau toate mai degrabă să participe la înmormântare decât să petreacă ziua cu fiul ei în vârstă de doi ani. Nici părinţii Aliciei nu aveau stare să se ocupe de cel mai mic nepot; erau prea doborâţi de moartea fiicei lor. Astfel, se căzuse de acord ca Maggie să vină după Max şi să-l ţină la ea în ziua înmormântării. Până la urmă, îi luase şi pe Josh şi Wendy. Greg îi lăsase să aleagă dacă vin sau nu la cimitir, şi optaseră pentru contrariul.

Amintirea acelei zile era ceţoasă, şi totuşi unele părţi din ea îi reveneau în minte cu o claritate ca de cristal. Un moment pe care şi-l amintea limpede era drumul cu maşina spre Woodland Courts 909, seara târziu, pentru a-şi lua cei trei copii mai mici. Se simţiseră perfect, îl

asigurase Maggie. Petrecuseră toată ziua jucându-se. Micul Max trăsese un pui de somn, şi mâncaseră bine toţi trei. Maggie considera înţeleaptă atitudinea de a nu-i fi silit pe Josh şi Wendy să asiste la serviciul funebru. Nici ea n-o dusese pe Kristin la înmormântarea lui Johnny. Greg simţise o adâncă recunoştinţă pentru cuvintele ei de îmbărbătare. Părinţii şi majoritatea prietenilor Aliciei îi spuseseră că ar fi trebuit să fie prezenţi şi Josh şi Wendy. Ba nu, replicase Maggie, nu dacă ei n-o doreau. Greg avusese dreptate şi nu trebuia să dea atenţie celor spuse de alţii.

Se oferise s-o plătească, dar ea refuzase, insistând că-l ajutase ca între prieteni, mama lui Kevin şi tatăl lui Joshua. Dar, dacă pe viitor avea vreodată nevoie de-o bonă pentru copii, ar fi fost fericită să primească slujba şi să fie plătită, îl informă ea cu un uşor zâmbet.

Aranjamentele făcute pentru îngrijirea copiilor se dovediseră cam haotice în lunile următoare, iar Maggie May fusese una dintre numeroasele guvernante pe care le angajase. Dar, în cursul anului trecut, folosise aproape numai serviciile ei. Paula evolua spre o viaţă socială activă şi nu era întotdeauna liberă să stea cu sora şi fraţii ei mai mici. Iar combinaţia dintre cerinţele profesionale şi propria lui viaţă socială frenetică necesita multe ceasuri de îngrijire externă a copiilor. Era convenabil şi uşor să apeleze la Maggie. Extrem de competentă, nu refuza niciodată, iar Greg ştia că avea nevoie de bani. Copiii o plăceau şi erau fericiţi cu ea; copiii ei erau cei mai buni prieteni ai lor. Întotdeauna îl

întâmpina în uşă surâzătoare şi amabilă, întotdeauna avea câte-o glumă sau povestioară amuzantă cu care să-l facă să zâmbească. Greg se pomenise că abia aştepta s-o vadă la sfârşitul zilei de lucru. Maggie reuşea oricând să-i ridice moralul.

Abia în ultimele câteva luni îşi dăduse seama că nu intrase niciodată în casa ei. De fiecare dată când sosea să ia copiii, se întreba dacă aceea era ziua când urma să pătrundă înăuntru. Devenise un soi de glumă personală, dar vineri seară gluma încetase dintr-odată să mai fie amuzantă.

În seara aceea începuse, această nerăbdare, această nevoie de-a fi cu ea? Când Francine îşi lepădase faţada de obedienţă senzuală pentru a o dezvălui pe scorpia dinlăuntru, nu se putuse abţine să nu-i compare oribila atitudine faţă de Max cu blândeţea şi grija lui Maggie. Iar ieri dimineaţă, când o văzuse pe Maggie în cămaşă de noapte, ciufulită şi somnoroasă şi incredibil de atrăgătoare, instantaneu şi-o imaginase deşteptându-se în patul lui, arătând astfel. Se închipuise pe sine întinzându-se spre ea, luând-o în braţe… Şi-i citise-n ochi, în ochii aceia verzi şi frumoşi, că şi ea era conştientă de el. În sfârşit îl vedea ca pe un bărbat, nu ca tătic al copiilor Wilder. Greg nu-şi amintea să mai fi dorit vreodată a atinge o femeie atât de tare, pe cât dorise s-o atingă pe ea, în acea strâmtă casă a scărilor. Maggie reuşise să-i alunge din minte toate gândurile despre Alicia, lucru care nu i se mai întâmplase nicicând. Maggie, numai Maggie era aceea pe care o dorea, şi nimic nu l-ar fi putut opri

s-o ia în braţe. Reacţia ei explozivă faţă de sărutul lui aprinsese într-însul o patimă pe care o crezuse moartă de mult. Pentru prima oară de la moartea Aliciei, îi fuseseră implicate atât emoţiile, cât şi instinctele fizice. Dorise să facă dragoste cu Maggie până aveau să fie amândoi epuizaţi şi nesimţitori, iar apoi să facă din nou dragoste. Intervenise realitatea, sub chipul copiilor ei.

O relaţie cu Maggie nu putea fi decât înţesată de complicaţii, frustrări şi iritări. Aveau între ei şapte copii, cutremurător gând! Cel mai bine ar fi fost să-şi învingă cât mai curând acest amor fulger, sau ce-o fi fost. Putea să aibă – şi avea – legături fizice cu femei întru totul la fel de atractive ca Mary Magdalene May. Mai atractive! Şi fără acele confuzii şi întreruperi cu carul. Dar iată-l aici, aşezat la volan în faţa casei ei, ca un adolescent nervos la prima întâlnire, imposibil de nerăbdător s-o revadă, s-o atingă din nou.

— Mami! Pe tine te caută! mugi Kevin în receptor. Cine-o fi fost la celălalt capăt al firului, va fi suferind de-un atac păcătos de vibraţii ale timpanului.

Maggie i-o trecu lui Kristin pe Nicole Chiarelli, care avea un an şi jumătate, şi luă receptorul, aruncând o privire spre ceasul de pe perete. Ca la comandă, Kevin declară:

— Mi-e foame, mami. Când mâncăm?

— Poţi să-ţi faci acum un sandviş cu salam şi brânză, dacă vrei, răspunse ea, îndreptându-şi apoi atenţia spre omul de la telefon. Alo?

— Maggie? Aici Rich Cassidy. De la şcoală.

— Desigur. Ce faci, Rich?

Rich Cassidy era dirijor şi profesor de muzică la Woodland, însărcinat cu orchestrele elevilor din şcoala elementară şi gimnaziu. Îl cunoscuse odată în cancelaria şcolii şi vorbise cu el de mai multe ori.

După obişnuitul schimb de amabilităţi generale, Rich spuse:

— Am găsit o trompetă veche, Maggie. Mă-ntrebam dacă. Te mai interesează, pentru fiul tău. Încep să le dau lecţii la instrumente celor dintr-a patra, luna viitoare.

Maggie îşi aminti vag că discutase cu Rich Cassidy despre instrumente şi lecţiile de muzică ale lui Kevin, într-o zi la şcoală. Chiar îi spusese că băiatul voia să cânte la trompetă? Se strâmbă. Fusese doar politicoasă, dacă nu complet mincinoasă, în timpul acelei conversaţii. Kevin nu pomenise niciodată despre dorinţa de a-i cânta la vreun instrument.

— Fostul proprietar e dispus să vândă trompeta cu patruzeci de dolari, lucru despre care orice om familiarizat cu instrumentele ţi-ar spune că-i un chilipir grozav. E în perfectă stare. Şi, firește, lecţiile de muzică la şcoală sunt gratuite. Te interesează, Maggie?

— Un moment, Rich.

Acoperi receptorul cu mâna şi-i şopti lui Kevin:

— Vrei să cânţi la trompetă?

Spre uimirea ei, băiatul răspunse entuziasmat:

— O, mamăă, daaa!

Maggie zâmbi fără vlagă.

— Luăm trompeta, Rich.

Calculând în minte implicaţiile preţului, ajunse la concluzia că-şi puteau permite cheltuiala celor patruzeci de dolari. Azi o ţinea pe mica Nicole de la şase dimineaţa la şase seara, ceea ce însuma peste treizeci de dolari în mână, la tariful ei de trei dolari pe oră. Iar mâine, luni, aveau să-i vină copiii Wilder pentru mai multe ore.

— Grozav! exclamă Rich. Şi, ăă, Maggie… Mă-ntrebam dacă ţi-ar plăcea să vii cu mine la un concert sâmbăta viitoare.

Părea atât de nesigur, şi totuşi plin de speranţă. Luase urma vechii trompete numai ca scuză pentru a-i da ei telefon? se întrebă Maggie. Simţi un junghi de simpatie pentru bietul om. Unul dintre fraţii ei fusese extrem de timid şi înţelegea efortul care trebuia să-l fi costat pentru a o suna.

— Sâmbăta asta care vine? repetă. O invitase cu aproape o săptămână întreagă în avans. Ce măgulitor, îşi spuse ea cu căldură…

— Da. Concertul începe la şapte şi jumătate, spuse cu speranţă Rich.

— Aş vrea să vin, se pomeni Maggie spunând. Iar apoi, în minte i se făcu lumină. Îi ceruse o întâlnire, iar ea acceptase. Avea să fie prima ei întâlnire de când rămăsese văduvă, cu şase ani în urmă.

— Grozav! repetă Rich.

Mai vorbiră câteva minute despre vreme, înainte de-a închide.

Maggie analiză situaţia în timp ce făcea prânzul copiilor. Mica Nicole şedea în vechiul scăunel înalt al lui Karl, fascinându-le pe fete cu

comicăriile ei de bebeluş.

— Aş vrea să avem o surioară mică, spuse Karl, oftând cu jind în timp ce Nicole răsturna un castron şi şi-i punea în cap.

— Şi eu, nu se lăsă mai prejos Kristin. Aş vota chiar şi pentru un frăţior.

— Pentru asta vă trebuie un tătic, le informă Kevin, cu înţelepciunea celui de nouă ani. Şi n-avem.

— Dacă mămica se mărită iar, o să avem, insistă Kristin. Şi poate că ei au să facă un bebeluş nou. N-ar fi nemaipomenit?

— Eu aş prefera tăticul nou decât bebeluşul nou, decise Kevin.

Maggie zâmbi absentă, fără a-i asculta cu adevărat, pierdută în propriile-i gânduri. Încă mai era surprinsă că acceptase invitaţia lui Rich Cassidy fără un moment de ezitare. În trecut, respinsese oferta ocazională a unei întâlniri, rapid şi ferm, cam scandalizată că îndrăznise cineva să i-o propună. Era mamă, nu fâşneaţă! Şi, mult timp după moartea lui Johnny, încă se mai simţise măritată cu el. Treptat însă începuse să-şi accepte statutul de văduvă. Da-ul de astăzi faţă de Rich părea să semnifice desăvârşirea procesului.

Inevitabil, gândurile i se îndreptară spre Greg şi spre sărutările lor fierbinţi de pe scară, în ajun. Poate că acela era episodul care reprezentase recunoaşterea situaţiei de femeie singură. Atunci nu se gândise la Johnny, nici la copii! Tot trupul i se încălzi sub impactul amintirii.

Încă-i mai venea greu de crezut că totul se întâmplase în realitate. Îi îngrijea constant copiii,

de doi ani, dar Greg n-o mai atinsese niciodată, nici măcar nu indicase că ar fi vrut. Se îndoia că se gândise macat la ea ca la o femeie. A, ştia c-o plăcea ca persoană. Gând sporovăiau împreună în uşă, ochii lui erau calzi şi prietenoşi, şi râdea întotdeauna de glumele ei. Ieri, însă, o privise într-un mod cu totul nou. O sărutase şi o atinsese… în locurile intime. Maggie simţi o încordare în partea de mijloc a trupului şi recunoscu o senzaţie de mult uitată, dar pe neaşteptate reînviată de către Greg. Era excitaţia sexuală.

Dăduse oare involuntar vreun soi de semnal care sugera că nu mai era strict mamă, ci şi femeie? Oare şi Rich Cassidy recepţionase acelaşi mesaj? Maggie îşi aminti că citise cum trupul femeii ajungea în deplina formă sexuală după treizeci de ani, iar implicaţiile o înspăimântau. Doar n-avea să intre într-o vâltoare sexuală nebunească, culcându-se pe tot drumul dintre Baltimore şi Washington cu orice bărbat îi ieşea-n cale, indiferent după ce-şi închipuia că tânjea trupul ei! Avea trei copii şi o viaţă de familie stabilă, o morală de modă veche, şi trebuia să-i transmită acest mesaj lui Rich Caşsidy… şi lui Greg Wilder. Îşi reaminti că acesta din urmă avusese o întâlnire în seara trecută şi că Taffy avea planuri pentru el, pe timpul cât copiii stăteau cuibăriţi în faţa video-ului.

Începu să taie mărarul marinat cu un zel neobişnuit. Spera că gemenii Smithton atinseseră noi culmi ale comportamentului terorist. Îşi aminti despărţirea îngheţată dintre ea şi Greg, în după-amiaza trecută, şi tocă şi mai cu spor marinata.

— Mămico, îl tai într-un catralion de bucăţele, observă Karl, arătând spre mărarul ciopârţit. Arată câh. Eu nu vreau.

— Nici nu-i nevoie, iubito, răspunse dulce Maggie. O să-l mănânce Kevin.

Kevin mânca orice.

— Copii, ce-aţi zice să mă duc sâmbătă cu domnul Cassidy la un concert? întrebă ea.

Hotărâse că era pur şi simplu cinstit să solicite opiniile copiilor. Dacă se opuneau cu îndărătnicie ca ea să iasă, avea să-şi schimbe planurile, desigur. Copiii ocupau primul loc în viaţa ei. Dacă nu voiau să-i lase singuri…

— Cum ar veni, într-o şustă? întrebă Kevin, cu ochii mari.

— Hmm, da.

— În seara aia o să ne putem uita la televizor? întrebă Karl.

— Sigur. Vă poate supraveghea Kristin. N-o să dureze decât câteva ore, iar ea este de-acum la gimnaziu. Sau, dacă preferaţi, o rog pe doamna Jenkins să vină şi să stea cu voi.

— Doar noi trei singuri acasă? sclipiră de entuziasm ochii albaştri ai lui Kevin. Mamăăă!

— Mi-ar plăcea să văd de ei, mami, spuse Kristin. Tu du-te la întâlnire. O să ne fie bine.

Rânji spre fratele şi sora ei.

— Sunteţi siguri? o privi Maggie pe Karl.

— Normal, replică fetiţa. Du-te, mămico. Distrează-te.

Sunetul soneriei opri continuarea discuţiei, deşi nu mai era mare lucru de spus. Copiii îşi dăduseră aprobarea unanimă. Maggie ştergea faţa

şi mânuţele micii Nicole cu o cârpă umedă, când o auzi pe Kristin spunând cu respect:

— Bună ziua, doctor Wilder. Poftiţi în casă.

Maggie încremeni, aproape scăpând-o pe Nicole. Greg!

— O, ce bine, a venit Wendy, ţipă Karl, năvălind afară din bucătărie. Kevin o urmă.

Iar apoi auzi glasul lui Greg:

— Nu, n-am adus copiii. Stă Paula cu ei. Mama voastră unde-i?

Greg fără copii? Maggie săltă fetiţa pe şold şi trecu în antreul aglomerat, lângă Greg şi copiii ei. Deşi aceştia se schimbaseră din „hainele de duminică" în blugi şi cămăşi groase, ea încă mai purta rochia mătăsoasă de kelly verde, în talie, cu mâneci lungi. Părul arămiu, curat şi lucitor, îi învăluia gâtul în pieptănătura sa netedă, de paj. Exact când se pregătea să-l salute pe Greg, micuţa Nicole îi apucă unul din cerceii-cercuri de aur, îl strânse cu putere şi trase.

— Au! Nu, nu, Nicky!

Maggie prinse mâna copilului şi-i desfăcu cu grijă degeţelele din jurul cercelului. Nu era apariţia pe care şi-ar fi dorit-o.

— Bună, Maggie, spuse Greg, cu ochii dilatându-i-se uşor. De unde-a apărut bebeluşul ăsta?

Părea prietenos ca întotdeauna. Dăduse oare uitării certurile – şi sărutările – de ieri?

— Din răzorul cu varză, replică Maggie, reluându-şi vechiul rol, cu tachinării cu tot.

Greg răspunse cu chicotitul său familiar. Copiii râseră.

— Ea e Nicole, explică Maggie. Azi o ţinem de la şase la şase, iar fetele sunt într-al nouălea cer.

Îi plăcea să-şi audă vocea sunând ca a vechii şi eficientei mame guvernante.

— Îngrijeşti copii astăzi? Duminica? De la şase la şase? o mitralie Greg cu întrebări; curios, pe chip i se aşternu o expresie nemulţumită. Se-ntâmplă vreodată să nu lucrezi?

— Nu atâta timp cât eu şi copiii mei vrem să mâncăm, replică ea dezinvoltă.

De fapt, situaţia nu era chiar atât de disperată. Compensaţiile postmortem de poliţist ale lui Johnny erau îndestulătoare, iar copiii beneficiau şi de ajutor social. Dar Maggie dorea mult mai mult pentru copiii ei. Voia să aibă haine frumoase şi să urmeze orice lecţii doreau, să aibă jucării deosebite şi, mai presus de orice, studii superioare. Pentru fiul ei şi ambele fiice. Aşa că lucra cu normă întreagă, deşi nu prea bine plătită, şi îngrijea copiii altora în timpul liber.

— Cu ce vă putem fi de folos azi, doctore Wilder? îşi compuse ea intenţionat un ton rece şi impersonal. Ce căuta Greg acolo?

Greg îşi punea, din nou, aceeaşi întrebare. Un îndemn pe care nu-l putea înţelege nici pe departe, necum să-l explice, îl îndemnase s-o lase pe Paula cu cei mai mici şi să vină la Woodland Courts. Deşi Kristin îl invitase imediat în casă când îi deschisese uşa, Maggie îşi reluase vizibil rolul din relaţia lor anterioară şi superficială peste pragul uşii. Ce căuta el acolo?

— Păi, mă gândisem să... începu el, numai pentru a fi întrerupt de Karl:

— Mămico, pot’s: o duc pe Nicole sus în camera mea?

O plictisea clar compania adulţilor. Şi Nicole se plictisise; înnebunită, dădea să înhaţe cerceii lui Maggie. Maggie îi dădu fetiţa în braţe lui Karl.

— O ţine în echilibru pe şold exact ca tine, observă Greg, zâmbindu-i lui Maggie fără voia lui. Era o privelişte drăgălaşă, Karl cărând-o pe mica Nicole în felul acela. Maggie zâmbi şi ea.

— Mami, cheamă-mă când ajunge aici Jennifer, strigă Kristin peste umăr, în timp ce-şi urma sora pe scară. A spus că trece după masă.

— Eu acum mă duc afară la joacă, mami, anunţă Kevin, în drum spre uşă. Pa!

Uşa se trânti, lăsându-i pe Greg şi Maggie singuri.

— Întotdeauna e-o agitaţie incredibilă aici, spuse Greg cu un uşor surâs.

Maggie dădu din cap, mult prea conştientă de prezenţa lui pentru ai răspunde cu taifasul voios pe care-l cerea situaţia. Astăzi, Greg purta o pereche de pantaloni marinăreşti kaki, de comandă, o cămaşă de oxford albastră şi o geacă bleumarin, haine lejere, care-i scoteau în evidenţă fizicul musculos. Maggie îşi dori din nou acea notă de animozitate distantă în care se despărţiseră cu o zi înainte. Îi era mai uşor să-şi înfrunte atracţia inspirată de el când se înfuria.

— Eram, ăă, prin zonă – m-am oprit la farmacie şi m-am gândit să…

Greg înghiţi, cu ochii aţintindu-i-se pe arcul delicat al gurii ei.

— M-am gândit să trec şi să finalizăm

aranjamentele pentru mâine, cu îngrijirea copiilor.

— Îi iau pe Josh şi Wendy cu mine după şcoală, îl luăm pe Max de la grădiniţă şi-i aduc pe toţi aici. Îi iei la şase jumate şi nu le dau cina, spuse automat Maggie.

— Ăă… da, cred că aşa stabiliserăm.

Greg îşi înfundă mâinile adânc în buzunarele pantalonilor.

— Of, pe dracu', nu ăsta-i adevăratul motiv pentru care-am venit.

— Aşa?

Maggie simţi un ridicol val de nerăbdare. O privea fix, cu o expresie stranie în ochii săi albaştri şi limpezi. Nu era sigură cum s-o definească exact. Nesiguranţă, derută, surprindere? Înfruntându-i privirea, îşi dădu seama că buzele-i erau întredeschise, tremurătoare, că fiecare nerv din trupul ei ardea de senzualitate. Auzea sunetele fetelor jucându-se la etaj, chiţăielile încântate ale lui Nicole, râsul lui Karl şi Kristin, dar păreau îndepărtate şi neînsemnate pe lângă flăcările care-o bântuiau.

— Maggie, îi rosti Greg numele cu glas scăzut, răguşit. Făcu un pas spre ea, iar Maggie nu se mişcă. Ochii-i erau concentraţi pe gura lui, cu o foame dureroasă. Păreau să fi fost prinşi într-un soi de buclă a timpului stranie şi tăcută, numai ei doi, departe de restul lumii cotidiene.

Acum Greg stătea atât de aproape de ea, încât îi putea simţi căldura trupului, îi inhala îmbătătorul parfum masculin, inima păru să i se zdrobească de cuşca pieptului, pe când ridica ochii spre ai lui. Jinduia chinuitor să-l atingă. Voia

să-i simtă gura peste a ei, cu o intensitate care-o răscolea până-n adâncul sufletului

— Vino-aici, o chemă el scrâşnit, întinzând mâinile spre ea, trăgând-o brutal, nesăţios, în braţe; Maggie îi simţi duritatea solidă a pieptului peste sâni, iar trupul ei se topi într-al lui, cutremurându-se de-o voluptate intensă. Trebuie să te ţin în braţe, Maggie. Nu mă pot uita la tine fără a dori să te ating, să te simt…

Fraza rămase neterminată, în timp ce-şi cobora încet capul spre ea. Gurile li se întâlniră şi se sărutară cu o poftă sălbatică, disperată, parcă flămânzi unul de atingerea, senzaţia şi gustul celuilalt.

Mâinile lui mari o mângâiau, mişcându-se lacome peste şoldurile ei, peste mijloc şi spate. Când îi luă în stăpânire sânii, cuprinzându-i şi frământându-i cu palmele, Maggie gemu de setea nebună care-o pârjolea toată. O trase mai aproape, arcuindu-i uşor spinarea astfel ca să-i potrivească mai bine trupul sub al lui, iar ea trebui să se ţină de el ca să nu cadă. Era ameţită de senzaţiile şi emoţiile ce-i pulsau pe dinăuntru. Senzaţia umerilor săi puternici şi a pieptului viguros sub vârfurile degetelor ei o excita la fel de mult ca mângâierile lui pătimaşe. Limba lui Greg săgetă în gura ei, iar ea i se grăbi în întâmpinare, mângâind-o cu a sa. Un geamăt le scăpă amândurora în acelaşi timp, iar sărutul deveni mai profund, mai nesăţios, mai intim.

Bătăile insistente, neîncetate, la uşă, păreau să răsune dintr-o altă dimensiune. La început Maggie crezu că propria-i inimă îi bubuia în

urechi; apoi se gândi că era a lui Greg. Abia când ţârâitul ascuţit al soneriei zdrobi tăcerea senzuală a lumii lor private, Maggie recunoscu sunetul drept ceea ce era. Cineva bătea la uşa din faţă, sunând alternativ la sonerie. Se desprinse de Greg, roşie-n obraji şi cu trupul tremurând de excitaţie şi nevoi neîmplinite, în timp ce se grăbea să deschidă, Greg porni în direcţia opusă, spre bucătărie.

— Bună ziua, doamnă May, o salută veselă Jennifer. E-aici Kristin?

Privea pe lângă Maggie, spre scări, de unde pluteau în jos glasurile fetelor.

Maggie îi fu recunoscătoare pentru tipic copilărească ei lipsă de interes faţă de adulţi. Jennifer se uita după prietena ei şi abia dacă-i aruncase o privire lui Maggie. De ce-ar fi făcut-o? Slavă Domnului, îşi spuse Maggie, nici măcar nu-i observase părul răvăşit, roşeaţa feţei şi buzele cam umflate.

— Urcă sus, Jennifer. Nicole e cu ele. O ţinem la noi toată ziua.

Maggie îşi netezi părul cu degete nervoase. Genunchii tremurau aşa de rău, încât fu uimită că se putea ţine pe picioare. Jennifer urcă scara în fugă, din două-n două trepte.

— Alt copil, spuse Greg, revenind lângă ea la uşă. Exact asta mai lipsea aici.

Pupilele-i erau încă dilatate de pasiune, şi-şi ţinea gura strânsă, încordată. Ochii lui Maggie coborâră accidental spre catarama centurii şi masculinitatea vârtoasă de dedesubt. Roşi.

— Da.

Greg avu o grimasă răutăcioasă, ochii lui urmând direcţia privirii ei.

— Ce facem cu povestea asta, Maggie?

Ea nu spuse nimic, dorindu-şi cu disperare să-i arunce vreo remarcă spirituală şi biciuitoare. Categoric, acum era momentul. Dar nu putea. Niciodată nu fusese capabilă să-şi ia uşor emoţiile cele mai profunde.

— Maggie, vii să facem o plimbare cu maşina? Vreau să fiu singur cu tine şi aici nu prea avem şanse.

Chiar i-o cerea? se întrebă ea zăpăcită. Voia s-o ia la plimbare şi conversaţie, sau aveau să găsească vreun motel, căutând o eliberare rapidă a frustrărilor ce li se acumulaseră amândurora? Cel mai probabil părea ca la asta să se fi referit. Fără-ndoială, de vorbă puteau să stea şi aici, nu? Pe Maggie, gândul o ardea, făcând-o să se simtă neruşinat de desfrânată şi oribil de confuză.

— Nu!

Răspunsul sună mai aspru decât intenţionase, iar Greg se încruntă.

— De ce? Kristin şi prietena ei nu pot sta cu cele mici o vreme?

— Cred că aceeaşi discuţie am avut-o şi ieri. Maggie îşi venea treptat în fire, regăsindu-şi starea normală. Se gândi la furtunoasa Francine şi la nerăbdarea lui Greg din ajun. Şi-o aminti pe Taffy cea şic şi nerăbdarea lui Greg de azi.

— Te-ai certat cu Cookie aseară, nu?

Nu se putea îndura să rostească numele respectivei cu voce tare. Şi aşa era destul de rău să fie înlocuitoarea unei femei în toată firea

numită

Greg păru nedumerit un moment, apoi se încruntă şi mai tare.

— Cu Taffy, vrei să zici? Taffy Smithton?

— Cum îi zice. Ştiam eu că-i ceva în legătură cu zahărul, strânse Maggie fălcile, privindu-l sfidătoare. Pur şi simplu mă opun la fel de tare să fiu folosită ca debuşeu al frustrărilor tale pe cât m-am opus şi ieri.

— Adică ce? se răsti Greg.

— Adică n-ai ajuns în pat cu… cu partenera ta, nici aseară. Se vede, Greg.

— A, da, teoria ta. Acum îmi amintesc. Şi astfel, conform premisei tale pline de intuiţie, am petrecut un întreg weekend fără sex, iar acum sunt un maniac turbat, gata să acosteze tot ce poartă fustă. De ce altceva te-aş dori?

Exprimată astfel, situaţia suna cumplit de crasă şi nemăgulitoare. Maggie simţi un val de ruşine înfierbântându-i trupul.

— Iar tu, fireşte, fiind o văduvă în călduri, flămândă după sex, mori de pofta oricărui trup de mascul care se-ntâmplă să-ţi iasă-n cale. De ce nu te-mping doar în perete, să ţi-o trag, Maggie? Asta ar trebui să ne satisfacă pe amândoi, animale înnebunite de sex ce suntem.

Era furios pe ea, iar o parte calmă, detaşată, din el, recunoştea convertirea pasiunii în mânie. Tot timpul cât se sucise şi se-nvârtise în noaptea trecută, gândurile sale zbuciumate ajungeau să se oprească inevitabil, obsesiv, la Maggie May. Efectul ei fizic asupra lui era năucitor şi atât de total neaşteptat, încât încă nu-l putea accepta

prea bine ca real. De ce? se întreba, aproape disperat. Cum?

— În regulă, spuse Maggie, întrerupându-i şirul gândurilor. Nu… N-ar fi trebuit să bat apropouri că ai fi un animal înnebunit de sex.

Se întreba ce-i trecea lui Greg prin minte. Vedea o gamă întreagă de emoţii jucându-i pe chip, îi privea ochii limpezindu-se şi întunecându-se alternativ, pe măsură ce se gândea, dar pentru ea Greg rămânea o enigmă totală.

— Nici eu nu apreciez aluzia, continuă, zâmbind deodată şi dezarmându-l complet. Apropo, cum a fost seara petrecută cu doamna Smithton şi, ăă, băieţii ei?

— Ai ştiut! Ai ştiut de psihopaţii ăia doi şi nici măcar nu m-ai prevenit!

— N-am ştiut până nu mi-a vorbit de ei Kevin, după ce voi plecaserăţi deja, Greg arăta atât de prost dispus, încât Maggie nu se putu abţine să nu rânjească.

— Şi ziceai că sunteţi prieteni vechi. Am presupus că-i cunoşteai pe băieţi la fel de bine ca pe mama lor.

— Crede-mă, Taffy îi ţine sub obroc şi are destule motive. Alicia şi cu mine îi cunoşteam superficial pe Taffy şi Jack Smithton, dar niciodată nu ne-am întâlnit cu toată familia. Dac-am fi făcut-o, acum ştiam că nu trebuie să mă apropii mai mult de zece mile de monştrii ăia gemeni.

— Deci nu v-aţi distrat bine? întrebă Maggie cu falsă înţelegere, ochii ei verzi lucind de satisfacţie.

— Să ne distrăm? repetă el incredul. Hai s-o

luăm aşa, aş prefera să-mi repet tot stagiul de neurochirurgie, decât să mai petrec vreodată o oră cu i ticăloşii ăia mici. Văd clar puşcăria în viitorul lor şi n-am niciun dram de puteri paranormale.

Maggie râse şi, peste un moment, i se alătură şi Greg.

— A fost un weekend de iad, spuse el, zâmbind jalnic. Singurele momente reuşite au fost alături de tine.

Lui Maggie îi tresări inima. Voia să-l creadă, şi totuşi era prea nesigură ca s-o facă. Greg era un bărbat cu experienţă. Putea avea orice femeie îşi dorea şi ar fi părut îndoielnic să dorească una atât de mediocră şi banală ca ea. A, nu se-ndoia că ea şi copiii ei ocupau în clasamentul lui un loc mult mai avantajos decât ororile Smithton. Dar cu cine nu s-ar fi întâmplat la fel? Prin urmare, nu era nevoie să pună prea mare preţ pe cuvintele lui. De ce ar fi vrut un om care avea atâtea de oferit unei femei, ca Greg, să se încurce cu o văduvă strâmtorată financiar şi cu trei copii? El avea patru ai lui proprii cu care să se mulţumească. Păi, în total aveau şapte, un număr absolut copleşitor!

Se auziră zgomote de paşi şi glasuri copilăreşti pe scară, şi apărură Kristin, Karl şi Jennifer, cu mica Nicole susţinută pe şoldul lui Kristin.

— Putem s-o scoatem pe Nicole la o plimbare, mami? întrebă Kristin.

Maggie dădu din cap:

— Dar nu traversaţi nicio stradă, fetelor.

Vreau să culc copilul peste vreo jumătate de oră.

Greg şi Maggie priviră plecarea micului şi zgomotosului grup.

— Tare-aş mai vrea ca şi Paula să fie la fel de-nnebunită după ăştia mici cum par a fi fetele tale, spuse Greg, apoi oftă. Mă tem că am suprasolicitat-o în loc de guvernantă. Azi mi-a spus că nu vrea să aibă niciodată copii când va fi mare, că dau prea multe bătăi de cap, îţi consumă timpul şi nu-s deloc distractivi.

— Eu n-aş lua-o prea-n serios, Greg. Nu-i decât vârstă. Sunt sigură că nu există nicio guvernantă adolescentă în viaţă care să nu fi avut cel puţin o dată sentimentele astea.

— Chiar aşa? Ştii multe despre copii şi sentimentele lor, Maggie.

— Mhmm. Şi despre trucurile lor. Asta, fiindcă şi eu am fost o fetiţă răsfăţată care a-ncercat totul. Mama îmi spune că nici măcar nu-i merit pe Kristin, Kevin şi Karl. După toate prin câte-au trecut din cauza mea ea şi tăticul când eram mică, e de părere că merit nişte copii ca… ca gemenii Smithton.

— A, te rog, nu mai aminti de demonii ăia. Zău c-a fost o noapte groaznică, Maggie. Plozii ăia doi l-au bătut pe Max, au sâcâit-o pe Wendy şi i-au inspirat lui Josh noi niveluri de toxicitate. A turnat o sticlă întreagă de ketchup pe hoţ dog-ul sărmanei Wendy.

O sticlă întreagă!

— Ă-auu. Şi pe urmă ce s-a-ntâmplat?

— L-am pus să mănânce tot afurisitul ăla de hoţ dog, până la ultima îmbucătură.

Ochii lui Greg sclipiră, observându-i expresia surprinsă.

— Cum ar fi trebuit să fac şi ieri la prânz. În drum spre casă de la Smithtoni, Josh mi-a spus că niciodată n-o să mai verse ketchup pe mâncarea lui Wendy, fiindcă ştie că va trebui s-o mănânce el.

— Cred că ăsta se numeşte progres comportamental, zâmbi Maggie. Dar, desigur, eu nu sunt psiholog.

Greg îşi puse mâinile pe umerii ei, arcuindu-şi uşurel degetele pentru a-i cuprinde.

— Poate că nu. Dar eşti o femeie perceptivă şi foarte înţeleaptă, dulcea mea Maggie.

Rămaseră zâmbindu-şi, şi păru cel mai firesc lucru din lume ca el s-o ia în braţe. Sau poate trecu ea în braţele lui din proprie iniţiativă? Poate, îşi spuse Maggie, că porniseră unul către altul simultan. Nu era sigură, dar era convinsă de fericirea şi senzaţia caldă de normalitate când simţi buzele lui Greg întâlnindu-le pe ale ei. Împărtăşiră un sărut prelung, tandru, care fu cuprins rapid de flăcările pasiunii şi-i lăsă agăţaţi unul de altul, mângâindu-se, singurii doi oameni în propria lor lume personală.

Numai că nu era aşa. Se trânti o uşă, se auzi ropot de paşi şi o exclamaţie năucă, stupefiată.

— Uau!

Maggie se eliberă şi, răsucindu-se, îl văzu pe Kevin, care intrase în goană pe uşa din spate. O îngrozi propria-i dorinţă distinct nonmaternă din acel moment, de a-i spune unicului ei fiu să dispară de-acolo.

— Mami!

Kevin era vizibil uluit.

— Te sărutai cu doctorul Wilder!

În primul moment Maggie se simţi rece ca gheaţa, apoi opărită cu apă fiartă.

— Kevin, eu… începu ea, în acelaşi moment în care Greg spuse cu glas tremurat:

— Kevin, noi…

Se întrerupseră amândoi, holbându-se la Kevin şi evitând cu grijă să li se întâlnească privirile. Kevin nu se-arăta peste măsură de traumatizat de imaginea mamei sale sărutându-l pe tatăl celui mai bun prieten al lui. Părea interesat.

— Ai o şustă cu doctorul Wilder, mami? întrebă el.

Cum să-i explici o asemenea situaţie unui copil de nouă ani? se întrebă înnebunită Maggie. Mai ales când ea însăşi abia dac-o înţelegea. Trase adânc aer în piept.

— Nu, Kevin.

— Da, Kevin, răspunse în acelaşi timp Greg. Da, are.

Kevin păru încântat.

— Zău că mămica mea are o mulţime de şuste-n ultima vreme.

— Kevin! se ridică vocea lui Maggie, ameninţătoare.

— Chiar? se auzi vocea lui Greg, mătăsoasă.

O mulţime de şuste, zici, Kevin?

— Mhm, dădu din cap băiatul.

— Kevin, du-te-napoi la joacă, iubitule, îl îndemnă dulce Maggie.

— Am venit să beau ceva. Pot să iau puţin

suc, mami?

— Sigur că da, rezistă ea imboldului de a-l împinge în bucătărie. Sigur că da, dragul meu.

— Pot să vină şi Timmy şi Bill şi Joey şi Matt să bea şi ei? Ni-i groaznic de sete, mami. Şi foame. Putem să mâncăm nişte fursecuri?

Micul şantajist, îşi spuse sumbru Maggie. Inhală adânc şi-i aruncă o privire furişă lui Greg. Acesta era încordat şi nu zâmbea.

— Da, Kevin, poţi să-ţi aduci prietenii la suc şi fursecuri. Dar folosiţi pahare de hârtie şi rămâneţi în bucătărie.

— Aşa facem. Mersi, mami!

Kevin dispăru ca fulgerul.

— Ce-a vrut să zică, o mulţime de şuste în ultima vreme? întrebă poruncitor Greg în clipa când copilul dispăru din încăpere. Credeam c-am auzit-o pe Karl spunând că n-aveai nicio şustă.

— A, nici nu am, râse nervos Maggie; până cu câteva ore în urmă, Karl avusese dreptate. Ştii cum le place copiilor – mai ales băieţeilor – să exagereze.

Greg se încruntă.

— Vreau să ieşi cu mine-n oraş sâmbătă seară, Maggie. Mergem la un restaurant şi „un film sau dans, orice vrei tu.

— Eu, ăă, nu pot, Greg.

— De ce?

Înghiţi în sec.

— Am, ăă, deja o întâlnire fixată pentru sâmbătă.

— Hai Bănuiam eu! Kevin n-a exagerat deloc.

Deci te-ai hotărât aşa deodată să ai din nou

relaţii, hmm?

Glasul îi coborî până la o şoaptă ucigătoare.

— Cu cine ai această... întâlnire sâmbătă, Maggie?

Era ridicol să simtă o asemenea nervozitate, o atât de mare vinovăţie, se mustră Maggie în sinea ei. Totuşi, dăscălirea mintală nu dădu rezultate. Continua să se simtă nervoasă şi vinovată, ca şi cum i-ar fi fost într-un fel necredincioasă lui Greg. Ceea ce într-adevăr era o idee absurdă, îşi spuse ea. De câte ori stătuse cu copiii lui în timp ce el ieşea cu femei felurite şi asortate? De destule ori ca să-şi plătească nota la curent electric pe câteva luni în şir!

— Cine e, Maggie?

— Cineva pe nume Rich Cassidy. Probabil nu-l cunoşti.

— Rich Cassidy? Ăsta-i scârba aia care dă lecţii de muzică la şcoală? Dirijorul orchestrelor de elevi de la elementară şi gimnaziu?

Maggie izbuti un surâs jalnic.

— Cred că-l cunoşti.

— A, da, îl cunosc. Şi-l detest pe canalia aia pitică! Anul trecut a zburat-o pe Paula din formaţia liceului. Era cea mai bună cântăreaţă la flaut pe care-o aveau, iar Cassidy a avut tupeul s-o dea afară!

Maggie îl privi cu ochi mari. Chiar existau cuvinte care să se poată folosi într-o asemenea situaţie? Dacă da, ei cu siguranţă nu-i puteau trece prin minte.

— De ce-a dat-o afară din orchestră pe Paula? reuşi ea să întrebe într-un târziu.

— A lipsit la câteva din tâmpitele alea de repetiţii ale lui. Nici n-avea nevoie să fie acolo. Cânta mai bine decât oricine din toată împuţita aia de formaţie. Da Cassidy are regula asta de catâr să nu lipseşti de la mai mult de cinci repetiţii fără a fi absent şi de la şcoală şi…

Lăsă fraza neterminată.

— Nu vreau să mai discutăm. Şi nu vreau să ieşi cu el; Maggie.

— Fiindcă a dat-o pe Paula afară din formaţie?

— Nu fi sarcastică, Maggie. Nu-mi place.

— Nici mie nu-mi place când încerci să-mi spui cu cine pot sau nu pot să ies în oraş, replică ea, începând să se aprindă.

— Nu încerc să spun, îţi spun. Nu ieşi nici cu Cassidy, nici cu altcineva. Singurul bărbat cu care ţi se permite să ai întâlniri sunt eu!

— Mi se permite?

Niciodată nu-l mai auzise pe Greg folosind acest nesuferit ton dominator. Niciun bărbat nu-i vorbise vreodată pe tonul ăsta! Nici fraţii ei mai mari nu-i vorbiseră niciodată aşa, nici Johnny May şi, cu deplină certitudine, n-avea să-l lase pe Greg Wilder să-i vorbească astfel.

— Să nu-ncepi să devii posesiv pe baza câtorva sărutări, îi aruncă ea în faţă cu nespusă plăcere replica jignitoare din ajun. Ies cu cine poftesc.

— Ieşi pe dracu’!

O înşfăcă de braţe şi o trase brutal spre el.

— N-am să te las să joci jocurile astea cu mine! Eşti… eşti a mea!

Înjură cu sălbăticie şi gura i se prăvăli peste a ei într-un sărut sfruntat de posesiv.

Ar fi trebuit să se opună, îşi spuse ameţită Maggie. Ar fi trebuit să-l împingă cu ambele mâini, să respingă această paradă masculină de dominaţie teritorială. Dar impactul trupului lui peste al ei, atingerea mâinilor lui, apăsarea dură a gurii, îi dizolvară rezistenţa, iar indignarea-i fu imediat preschimbată într-o patimă care-o intoxica pe de-a-ntregul. De fiecare dată când o atingea, răspunsurile ei veneau mai rapid, mai intense. Se agăţă de el, cu simţurile învârtindu-i-se, şi-şi arcui trupul lipit de-al său, revendicându-i gura pentru a ei proprie într-un chip tot atât de acaparator.

Se sărutară aprig, fierbinte, cu o sete pasională şi posesivă care-i consuma pe amândoi. Greg îşi repezi bărbăţia robustă în dulcele cuib feminin al coapselor ei. Ea gemu şi încercă să se îndese şi mai aproape, să se potrivească pe el, dorindu-l cu o patimă nestăpânită, pe care niciodată n-o mai cunoscuse. Se simţea complet şi aprig scăpată de sub control, cu fiecare nerv îndreptat spre golul dureros care o durea şi cerea să fie umplut. De către Greg. Numai el o putea întregi. Maggie îi şopti numele, cu mirare înceată, imploratoare.

Hainele le deveniseră o stavilă insuportabilă pe care jinduia s-o sfâşie. Ei îi era greu să se mai ţină pe picioare. Voia să se culce cu Greg în braţele ei, voia să-i simtă pielea atingând-o pe-a ei. Să-l exploreze, centimetru cu centimetru, să-l simtă în adâncul ei.

Kevin şi prietenii lui intrară pe neaşteptate,

trântind uşa din dos, în bucătărie. Frigiderul se deschise şi se închise de vreo zece ori, se trântiră uşi de dulapuri, cuburi de gheaţă clănţăniră, foşniră hârtii. Prezenţa băieţilor exuberanţi şi zgomotoşi puse brusc capăt pătimaşului şi nepăsătorului interludiu al lui Greg şi Maggie. Greg îi dădu drumul exact în clipa când începea şi ea să se îndepărteze de el. Ochii li se întâlniră, cu feţele înroşite şi respiraţia dezordonată.

— Ia uite ce-ai făcut, boule! L-ai vărsat! răsună un tunet acuzator din bucătărie.

— Nu eu, Joey! se auzi indignat răspunsul.

— Hei, Bill pune mâna pe toate fursecurile mari!

— Dă-m-aia!

— N-n!

Maggie se sili să iasă din transa senzuală. Tremura, cu ochii sticloşi, în timp ce mergea maşinal spre tărăboiul din bucătărie.

— Ne vedem mâine, Greg, spuse ea încetişor; îi plăcea nespus sunetul numelui său pe buzele ei. Când vii să iei copiii.

Copiii lui adorabili pe care-i iubea din toată inima.

Greg nu răspunse nimic. Peste câteva secunde, în timp ce întindea mâna spre cârpă să cureţe dezastrul din bucătărie, Maggie auzi uşa din faţă trântindu-se şi ştiu că plecase.

Capitolul 5

În noaptea aceea, Maggie îl visă pe Greg. Luni dimineaţă când se trezi, se simţea încordată,

sub tensiune, în chinurile unei delicioase palpitaţii febrile. Intensitatea emoţională persistă toată ziua. Cum, necum, se descurcă acceptabil la slujbă, dactilografiind, xeroxând, răspunzând la centrală şi rezolvând numeroasele evenimente de rutină sau neaşteptate, inevitabile într-o şcoală elementară cu vreo opt sute de elevi.

Dar gândurile îi reveneau încontinuu la Greg. Chipul lui părea să-i stea permanent în ochiul minţii, ca şi cum acest bărbat i-ar fi fost întipărit pe creier.

Îl revedea la meciul de soccer, aplaudându-i şi încurajându-i pe toţi micii jucători. Îl vedea îmbrăţişându-l pe Max şi ţinând-o pe Wendy în poală şi discutând cu Kristin despre concursul de gimnastică. Buzele i se arcuiră într-un surâs când îşi aminti cum se încruntase vexat când ea şi Max îl tachinaseră cu bătaia. Şi aproape chicoti cu voce tare când îi reveni-n minte expresia lui distrusă în timp ce relata nenorocita seară cu groaznicii gemeni Smithton.

Iar apoi urmau alte amintiri, mai tulburătoare. Pasiunea din răpitorii săi ochi acvamarini, cu câteva momente înainte de-a declara că gura ei îi aparţinea lui. Glasul lui, răguşit şi adânc, în timp ce întindea mâinile spre ea: „Vino-aici… Trebuie să te ţin în braţe…”

Şi, desigur, mai era cearta aceea sălbatică, pătimaşă. Greg fusese gelos, îşi spunea ea, înfiorată. Iar şi iar retrăia cearta şi i se părea că devine de fiecare dată tot mai captivantă şi dinamică. Mai întâi cuvintele de furie, apoi aprig posesivul „Eşti a mea!” al lui Greg, în timp ce-o

trăgea în braţele lui. Iar apoi, acel sărut incredibil de pasional, care-o făcuse să i se-nvârtă capul. Forţa propriei ei dorinţe o făcea să se clatine. Nu-şi amintea să mai fi simţit vreodată o nerăbdare atât de pustiitoare, o asemenea dorinţă şi nevoie. Niciodată! Nici măcar nu crezuse că existau astfel de sentimente, în sufletul ei sau într-al oricui altcuiva. Citise totul despre a fi copleşit de pasiune, dar o credea o simplă invenţie a mijloacelor de informare. Ceva destinat vânzării cărţilor şi revistelor, atragerii oamenilor în săli de spectacol. Categoric, neavând nimic de-a face cu oamenii adevăraţi şi viaţa reală.

Relaţia ei cu Greg o făcea să-şi reconsidere convingerile anterioare care se bazaseră, în fond, pe propriile ei experienţe de viaţă. Îl iubise din toată inima pe Johnny May, dar, de la distanţa a şase ani lungi, putea acum privi legătura lor fizică oarecum obiectiv. Era o fetişcană când se măritase, în vârstă doar de nouăsprezece ani, şi rămăsese însărcinată cu Kristin după abia două luni. Alături de Johnny, cunoscuse apropierea drăgăstoasă a actului sexual, dar niciodată plăcerile explozive despre care citise. Fiindcă, trăsese ea concluzia, nu existau. Era un simplu mit despre care scriau unii, citeau alţii şi nimeni nu-l trăia de fapt. Vai sărmanilor neghiobi care credeau că le scapă ceva în relaţiile lor insipide şi rutiniere şi încercau să găsească mitica nirvana sexuală. Maggie fusese mândră de-a fi descoperit acest adevăr atât de tânără. Pentru ea n-avea să existe doruri prosteşti! Accepta ceea ce avea şi-şi spunea că era tot ce-şi dorea. Fireşte că nu-i

împărtăşise lui Johnny revelaţia. Îl iubea, iar el părea perfect mulţumit de ea la pat. Ştia că şi el o iubea. Bănuia că Johnny ştia deja ceea ce aflase ea despre sex. Nici el nu se aşteptase vreodată la petarde şi artificii. Relaţia lor sexuală trecuse repede pe locul doi faţă de cerinţele copiilor şi orele de muncă în continuă schimbare ale lui Johnny. Ca poliţist, lucra în toate cele trei schimburi, cu prilejuri diferite. Fusese un soţ bun, loial şi afectuos, dar fără nicio pretenţie pe pian sexual. Pe niciunul dintre soţii May nu-l deranja trecerea câtorva săptămâni fără sex.

Gândurile lui Maggie plutiră dinspre trecut în prezent. Ştia deja că Greg Wilder era un gen de bărbat foarte diferit de Johnny. Iute la mânie, mai fizic, mai autoritar şi – înghiţi în sec – cu mult mai multă experienţă sexuală decât avusese Johnny, îşi putea da seama din felul cum săruta, din mângâierile lui sigure, încrezătoare. Iar relaţia lui cu soţia va fi fost foarte diferită de-a ei cu Johnny. Pe Greg nu l-ar fi mulţumit un sărut de noapte bună, pe obraz, săptămâni în şir, cum se întâmpla cu Johnny. Gândul o emoţiona şi o deprima, iar ea se întreba de ce.

La trei şi jumătate, Kevin, Karl, Josh şi Wendy o aşteptară în holul şcolii, iar Maggie îi duse cu maşina la Grădiniţa Woodland, unde stătea pe timpul zilei Max – dimineaţa în cadrul programului preşcolar, iar după-amiaza la creşă. Îi duse pe cei cinci copii la duplex, unde o aşteptară pe Kristin, care sosi şi ea peste un sfert de oră. Toţi şase consumară în bucătărie tradiţională gustare de după şcoală, constând din lapte şi fursecuri, apoi

ieşiră la joacă. În familia May, lecţiile se făceau după cină, înainte de-a se putea gândi cineva să deschidă televizorul. Maggie nu ştia când se făceau temele în familia Wilder. Din câte-i auzise pe Josh şi Kevin vorbind despre notele lui Josh, probabil că nu se făceau deloc.

La cină făcu papricaş şi hotărî ca, atunci când Greg avea să vină după copii, să-i spună că se răzgândise în legătură cu concertul de sâmbătă şi Rich Cassidy. Ce rost avea să se ducă? N-o interesa întâlnirea ca atare. Singurul bărbat cu care voia să fie era Greg Wilder. În seara asta avea să-i spună că sâmbătă era liberă. Oftă visătoare, în timp ce amesteca fasolea roşie cu ardeii. „Vreau să ieşi cu mine-n oraş sâmbătă seară”, spusese Greg cu glasul acela de stăpân, care-i dădea fiori. Ei bine, exact asta avea să facă.

Ora şase şi jumătate sosi şi trecu. Josh mânca-se deja un castron de papricaş, împreună cu fraţii May – era prea înfometat ca să mai aştepte cina de-acasă, declarase el. Wendy şi Max refuzară papricaşul, dar acceptară prompt supa de legume şi crochetele oferite de Maggie. Şi toţi primiră câte o prăjitură de ciocolată şi un pahar cu lapte. Greu le-ar fi putut refuza ceva de mâncare unor copii flămânzi, îşi spuse Maggie cu simpatie, în timp ce le punea porţiile. Greg avea să înţeleagă de ce trecuse peste instrucţiunile lui de-a nu le da nimic copiilor la cină.

La şapte fără zece se auzi soneria, iar Maggie fu nevoită să se abţină de-a nu alerga ca o nebună să deschidă. Netezindu-şi cu palmele creţurile fustei gri, se strădui să meargă normal la uşă şi

să-l salute pe Greg cu un surâs calm. Pe sub aparenţele de răceală, inima-i bătea nebuneşte, iar prin stomac părea să i se fi răsculat un stol de fluturi.

— Bună, Greg, îl salută.

Era mândră că vocea-i suna atât de normal. Îi părea atât de bine că-l vedea, încât îi veni să i se arunce-n braţe. Dar era prea nesigură, prea sfioasă încă în faţa lui şi a noii lor relaţii furtunoase, pentru a face ea prima mişcare. Aceasta trebuia să-i aparţină lui Greg. Strânse puternic mâna pe muchea uşii cu plasă şi încercă să se menţină calmă, vorbind despre copii, subiect care o relaxa întotdeauna.

— Sper că nu te superi, dar le-am dat lui Josh, Wendy şi Max un soi de apetitiv. Le era atât de foame, încât pur şi simplu nu i-am putut lăsa să mai aştepte.

Ochii lui Greg lunecară peste trupul ei, observând bluza galbenă şi vesta tricotată, fusta gri încreţită, decentă, şi escarpenii cenuşii cu tocuri joase. Era o vestimentaţie modestă, conservatoare, gen secretară de şcoală, şi totuşi imaginea ei îl excita mai mult decât Francine, Unda sau Debbie, în cea mai sumară lenjerie. Doamne, cât îi plăcea s-o vadă! îşi spuse el. Toată ziua se pomenise că se gândea la ea, iar şi iar, în momentele când nu era necesar să se concentreze complet asupra pacienţilor.

În ajun se despărţiseră într-o atmosferă acră, recunoscuse el cu amărăciune, la nişte gogoşi doldora de scorţişoară din bufetul spitalului. Se purtase ca un nătâng gelos, înhăţând-o că te miri

ce neanderthalian posesiv revendicându-şi perechea. Era hotărât să n-o mai sperie repetând aceeaşi greşeală. N-avea s-o mai înşface-n braţe, indiferent cât de mult o dorea. Avea s-o lase pe ea să fixeze pasul, să facă prima mişcare. Trebuia să recâştige terenul pierdut prin acea demonstraţie de autoritate masculină, atât de necaracteristică pentru el.

Îl enerva acel val de gelozie posesivă care-l năpădise la gândul lui Maggie cu un alt bărbat. Niciodată nu i se mai întâmplase aşa ceva. În timpul îndelungatei lor perioade de făcut curte şi, apoi, al căsniciei, Alicia nu-i dăduse niciodată motive să se simtă gelos. Fusese la fel de sigur de ea pe cât fusese şi ea de el. Relaţia lor era atât de amiabilă şi comodă; niciunul n-avea pretenţii prea mari faţă de celălalt. Vieţile li se contopeau armonios, el fiind absorbit în studiile sale de medicină, iar Alicia implicată mai întâi în cariera de profesoară la liceu, iar apoi în creşterea copiilor.

Greg se încruntă. El şi Alicia nu se certaseră niciodată, dar nici nu făcuseră dragoste cu intensitatea pătimaşă care caracteriza scurta şi volatila sa legătură cu Maggie. Se simţea derutat şi precaut, nesigur dacă voia să-l consume atât de total o femeie. O femeie care ţinea întredeschisă uşa cu plasă, în timp ce el stătea pe afurisitul ăla de prag. O furie neaşteptată pulsă printr-însul, pe când dorul de Maggie creştea şi mai puternic. Îşi făgăduise să n-o copleşească prin forţă fizică, s-o lase pe ea să stabilească ritmul şi să rezolve cearta. Dar, fir-ar să fie, n-avea să-l exileze înapoi

pe prag, în timp ce ea se juca de-a super-mămica şi ţinea strâns uşa. Nu putea, nu după…

Greg o privea furios! constată Maggie. Făcu un mic pas înapoi, continuând să se ţină de uşă. Crezuse – se aşteptase, sperase – că o va cuprinde în braţe din clipa când o va vedea, că cearta, privind întâlnirea ei, se va fi lămurit cu o îmbrăţişare şi cu anunţul că urma să contramandeze programul cu Rich Cassidy. Dar cum să-i poată spune ceva – necum să-l mai şi îmbrăţişeze – când el se-arăta atât de rece, de dur şi absolut inabordabil? Mai făcu un pas înapoi, iar uşa aproape se închise.

La naiba, îşi spuse Greg, încă mai era supărată pe el şi, pentru a i-o dovedi, avea să-l ţină în prag! îl legăna o combinaţie explozivă de incredulitate şi furie turbată. Maggie se retrăsese după uşă, nici n-avea intenţia să-l invite înăuntru. Era din nou afară, privind în casă, ca şi cum între ei nu s-ar fi schimbat nimic. Destul cât să-i vină să smulgă uşa din ţâţâni.

Dar n-avea s-o facă, îşi zise el tăios. N-avea să-şi piardă sângele rece şi să se joace iarăşi de-a sălbaticul. Asta ar fi împins-o pe Maggie să se retragă şi mai mult. Avea să-i arate că putea fi la fel de civilizat ca ea.

— Îţi mulţumesc că le-ai dat copiilor ceva de mâncare, spuse el cu glas de gheaţă. Sunt de acord, e prea târziu ca să fi aşteptat masa. Ne vom opri să luăm nişte sandviş-uri în drum spre casă.

Maggie îl privi cu ochi mari, împietrită de tonul lui. O ura, trase ea concluzia. Folosise acelaşi glas prohibitiv ca atunci când povestise

cum o alungase pe Francine.

— Chem copiii, spuse ea fără inflexiuni, lăsând uşa să se închidă. Nu mai putea zice nimic. Evident, Greg hotărâse că relaţia lor nu merita continuată. Bine că rezistase impulsului de-a i se arunca în braţe când deschisese uşa. Cât de ucigător ar fi fost momentul când el s-ar fi desprins din îmbrăţişare, spunându-i că totul s-a sfârşit! Slavă Domnului, fusese scutită de aşa ceva!

În timp ce-i chema pe Wendy, Josh şi Max, îi venea să plângă. Copiii Wilder îşi strânseră jachetele şi ghiozdanele, strigând formule de rămas bun în timp ce se buluceau pe uşă.

— Cât îţi datorez? întrebă scurt Greg.

— Trei ore jumate la trei dolari ora.

Maggie calculă cifrele, sperând că suna la fel de impersonală ca el. Ea şi Greg nu discutau niciodată despre taxe. Întotdeauna îi dădea o sumă de bani mai mult decât suficientă pentru îngrijirea copiilor, incluzând şi un bacşiş generos.

— Zece şi cincizeci, încheie ea.

Greg îi întinse o hârtie de zece dolari şi una de cinci.

— Păstrează restul, spuse, iar lui Maggie i-ar fi plăcut enorm să refuze, să-i arunce-n faţă bancnota în plus. Dar asta n-ar fi fost o atitudine de afaceri, iar Greg dădea dureros de înţeles că între ei nu erau decât relaţii de afaceri.

— Poţi să-i ţii pe Josh, Wendy şi Max, miercuri şi vineri după şcoală până pe la şase şi jumătate? întrebă el rece. În zilele alea, Paula va avea repetiţii cu galeria de suporteri. Marţi şi joi,

Wendy şi Josh au să meargă acasă cu autobuzul, dar Max va trebui să stea la grădiniţă.

— Aş… aş putea să-l aduc aici, se oferi Maggie.

Dorea ca Greg să plece. O durea să-l vadă stând acolo pe prag, vorbind atât de oficial. Îşi înfruntă un ultim impuls prostesc şi impetuos de a-l invita înăuntru. Nu după ce individul se abătuse din drum pentru a-i spune că scurta sa dorinţă pentru ea se consumase, îşi spuse Maggie, dojenindu-se pentru jalnica-i lipsă de mândrie.

— Nu, miercuri şi vineri e de ajuns, replică Greg.

Ei bine, medită el, nu putea s-o mai lungească şi să mai rămână. Avusese ocazii berechet să-l poftească în casă sau să facă vreun gest mărunt pentru a da de înţeles că iertase totul. Evident, nu era aşa. O speriase de moarte sau o înfuriase atât de rău, încât intenţiona să-l ţină la loc sigur în uşă, fie ce-o fi.

— Noapte bună, Maggie.

— Noapte bună, Greg.

Mototoli banii în mână şi-l privi pe Greg îndepărtându-se spre maşină, unde-l aşteptau copiii. Deznădejdea era cumplită, iar Maggie se simţea complet secătuită. Toate ziua o dinamizaseră gândurile la Greg. În ultimul ceas, îi aşteptase sosirea cu sufletul la gură. Iar el se mulţumise să stea în prag, uitându-se urât la ea.

Miercuri fu şi mai rău. Greg îi împinse hârtia de zece dolari, se încruntă, apoi se răsuci pe călcâie şi porni spre maşină să-şi aştepte copiii.

Mesajul era clar, recunoscu tristă Maggie în

sinea ei. Trebuia să uite weekend-ul trecut; nu însemna nimic pentru el. Nici măcar nu voia să-şi reia micile amabilităţi prietenoase din uşă.

Vineri, nici nu mai voia să audă vreodată numele lui Greg Wilder. Se simţea istovită, furioasă şi mai rănită decât i-ar fi convenit să recunoască. Şi, categoric, avea să se ducă la concert cu Rich Cassidy, sâmbătă seară.

Ziua de vineri fu rece şi ploioasă, zi mohorâtă de toamnă. Vremea se potrivea perfect cu starea de spirit a lui Maggie. Nu părea să conteze de câte ori îşi spusese că ar fi fost ridicol să fie deprimată de comportarea lui Greg, că tot deprimată era. Nu făcuse decât să-i ofere o infimă porţie din ceea ce lipsea vieţii ei, s-o lase să întrezărească tot ceea ce i-ar fi putut aduce o relaţie cu el, după care se retrăsese brusc. O înlăturase ca pe un ţânţar enervant. O durea; ar fi fost inutil s-o nege.

La cinci şi jumătate, când se auzi soneria, copiii se jucau în casă. Max, exclus din jocul „Stăpânii Universului” al lui Josh şi Kevin şi fără a-l interesa păpuşile Barbie ale lui Karl şi Wendy, se repezi spre uşă să deschidă. Maggie îl urmă îndeaproape, aşteptându-se să vadă o Jennifer sau mai multe.

În prag apăru o femeie frapant de drăguţă, puţin trecută de douăzeci de ani, purtând blugi strâmţi şi o canadiană de culoare portocalie, vie. Categoric, nu o Jennifer prea adolescentină. Le adresă lui Max şi lui Maggie un zâmbet năucitor.

— Bună.

Tânăra se îmbulzi înăuntru şi-şi scutură de pe

cap gluga canadienei. Straturi de păr brunet, des i se rostogoliră atrăgător în jurul umerilor.

— Eu sunt Sandy Strayer. Am venit să-i iau pe micii Wilder.

Maggie o privi fără expresie.

— Ce?

— Doctor Wilder întârzie. M-a rugat să iau copiii de la guvernantă şi să-i duc acasă. Avem o întâlnire diseară la şapte şi s-a gândit că am economisi timp dacă l-aş aştepta acasă, iar copiii ar…

Zâmbetul lui Sandy Strayer păli uşor, părând să-şi piardă o parte din încrederea aceea avântată, la vederea expresiei de absolută incredulitate a lui Maggie.

— Am nimerit bine, nu? Nouă-zero-nouă Woodland Courts? Copiii Wilder ar trebui să fie acolo, ăă, aici, cu guvernanta lor…

— Este nouă-zero-nouă, iar copiii Wilder sunt aici, răspunse Maggie rar. Eu sunt guvernanta.

O văzu pe femeie privindu-l direct pe Max, fără o undă de recunoaştere. Era clar că Sandy Strayer nu-l cunoştea, şi nici el pe ea.

— Dar nu pot lăsa copiii să plece cu dumneavoastră, domnişoară Strayer. Tatăl lor mi-a spus că la şase şi jumătate vine să-i ia, şi dacă nu mi se spune altfel…

— Tocmai vi s-a spus, o întrerupse Sandy Strayer, cu o nuanţă de asprime. Greg m-a rugat să iau copiii şi să-i duc acasă.

Lui Maggie îi scăpă un oftat adânc, tulburat.

— Îmi pare rău, domnişoară Strayer, dar nu vă voi lăsa să luaţi copiii. E prima oară când aud

de aceste noi… mm… aranjamente, şi întrucât nu vă cunosc şi nici dumneavoastră nu-i cunoaşteţi pe copii…

Puse mâna pe umărul lui Max.

— Max, ai cunoscut-o vreodată pe domnişoara Strayer?

Băieţelul clătină din cap.

— Şi întrucât nici ei nu vă cunosc, îi voi ţine aici până primesc o veste de la tatăl lor.

— Uitaţi, vă înţeleg prudenţa, îi zâmbi de sus Sandy lui Maggie. Dar arăt eu oare a kidnapper dezechilibrat? Vreau să zic, zău aşa! De ce-aş vrea să duc copiii acasă, dacă nu mi-ar fi cerut-o tatăl lor?

— Regret, domnişoară Strayer.

În vocea lui Maggie se simţea o inconfundabilă notă de finalitate.

— Copiii rămân aici.

— Dar e absurd! Sunt soră la spitalul Johns Hopkins, lucrez în blocul de neurochirurgie şi-l cunosc pe doctor Wilder de-aproape un an de zile!

Sandy scotoci în poşetă şi scoase un portvizit.

— Doriţi dovada identităţii mele? Poftim! împinse ea o colecţie de cartonaşe sub nasul lui Maggie.

Un permis de conducere, o legitimaţie de soră medicală autorizată, o legitimaţie de identitate emisă de spital, o cartelă directoare.

— Sunteţi Sandy Strayer, nici vorbă… acceptă Maggie.

Voia să-i spună că n-avea niciun rost să se mai certe cu ea, că toată familia ei – chiar şi Johnny o făcuse dintotdeauna cap-de-catâr şi

încăpăţânată pentru refuzurile ei de-a se abate de la propriile-i hotărâri.

— … Dar copiii rămân aici.

— Of!

Sandy îşi îndesă portofelul la loc în geantă.

— Greg a uitat să mă prevină că voi avea de-a face cu-o paranoică. Fiţi rezonabilă, domnişoară… doamnă…

Se opri, aşteptând-o pe Maggie să-şi spună numele.

— May, răspunse îndatoritoare Maggie; îl trimise pe Max sus, să asculte discuri împreună cu Kristin. Sunteţi binevenită să-l aşteptaţi aici pe doctorul Wilder, domnişoară Strayer. Simţiţi-vă liberă să deschideţi televizorul. Serviţi o ceaşcă cu cafea sau ceai?

— Nu vă e teamă să primiţi în casă un potenţial kidnapper? se răsti Sandy. Pot cel puţin să dau un telefon, doamnă May? Dacă-l sun pe Greg şi-mi confirmă povestea, mă lăsaţi să iau copiii?

— Desigur.

Greg nu putea fi găsit; intrase în operaţie. Sandy închise, cu o mutră încruntată. Ora cinei sosi, apoi trecu. Maggie le dădu de mâncare tuturor celor şase copii, spaghetti şi bulete de carne, la masa din bucătărie. Sandy refuză oferta şi rămase îmbufnată în faţa televizorului. Maggie mâncă împreună cu copiii, iar apoi Kristin o ajută la spălatul vaselor.

La şapte şi-un sfert, sună telefonul. Era Paula Wilder. Se prezentă în acel stil al ei surprinzător de matur, după care întrebă:

— Doamnă May, fraţii şi sora mea sunt încă la dumneavoastră?

— Da, Paula, aici sunt.

— Tata tocmai a ajuns acasă şi zice că trebuiau să fie aici. A spus ca trimis o femeie să-i ia şi să-i aducă.

Maggie se încruntă. Dacă Greg credea că va purta o ceartă cu ea, folosind-o pe Paula ca intermediar, îl aştepta o surpriză.

— Cheamă-l pe tatăl tău la telefon, Paula.

— Da? se auzi glasul lui Greg, rece şi… provocator.

— Domnişoara Strayer e aici, şi copiii dumneavoastră la fel, doctore

Wilder. Întrucât nu m-aţi informat asupra schimbării de plan, am considerat că nu mă lăsa conştiinţa să le permit copiilor să plece cu o persoană străină.

Maggie simţi că se sufoca. Îşi mitraliase întregul discurs, repetat dinainte, fără o singură pauză de respiraţie.

— Absolut lăudabil, doamnă May.

Sarcasmul din tonul lui era inconfundabil.

— Eşti, ca întotdeauna, cum nu se poate mai conştiincioasă.

Maggie se holbă spre receptor, derutată. Greg părea să-i întindă o nadă, încercând deliberat s-o provoace. Alungă repede gândul. De ce-ar fi vrut el să facă una ca asta? Dăduse foarte clar de înţeles în săptămâna trecută că nu voia să aibă de-a face cu ea.

— Şi Sandy a stat la dumneata acasă în tot timpul ăsta, aşteptând dezlegarea oficială pe care

o socoteai necesară pentru a da drumul copiilor? întrebă el. Trebuie c-au fost câteva ore destul de interesante.

Maggie fierbea la auzul batjocurii din glasul lui, dar era hotărâtă să-şi păstreze calmul.

— N-a fost plăcut nici pentru domnişoara Strayer, nici pentru mine, doctore Wilder. Data viitoare, propun să mă informaţi dumneavoastră înşivă asupra oricăror schimbări în aranjamentele stabilite dinainte.

— Să-ţi trimit un itinerariu tipărit al activităţilor mele? Sau ai prefera să fii informată zilnic prin telefon despre locurile unde mă aflu?

Încerca să-i caute gâlceavă. Acum Maggie era gură. Dar de ce?

Relaţiile lor fuseseră impecabil curtenitoare în trecut, însă începând din ultimul weekend, devenise de-o bruscheţe vecină cu brutalitatea. Maggie se plictisise să mai speculeze asupra motivelor lui şi era la fel de obosită şi de fentele verbale.

— Greg, dacă nu vrei să-ţi mai fiu guvernantă la copii, ajunge doar să-mi spui. Nu mă vei momi s-o spun eu însămi. Acum, am s-o anunţ pe domnişoara Strayer că poate să plece cu copiii.

Închise repede şi-i transmise mesajul lui Sandy, care rămăsese la fel de încruntată.

— Nu vrem să mergem acasă, se plânse Josh. Nu putem sta aici în seara asta, Maggie?

Îl privi surprinsă. Josh i se adresa întotdeauna cu formula oficială „doamnă May”.

— Acasă ne plictisim, ciripi Wendy. Paula vorbeşte la telefon toată seara şi Max plânge şi n-

avem nimic de făcut.

Maggie o privi pe fetiţă, cu uimire. Niciodată n-o mai auzise pe Wendy înşirând atât de multe cuvinte, în cei doi ani de când o cunoştea.

Gândurile ei se îndreptară spre Max, care era în camera lui Kristin, ascultând extaziat „Top 40”, şi se întrebă dacă avea să ofere un spectacol asemănător crizei de săptămâna trecută. După cum stăteau lucrurile, probabil că urma s-o facă.

— Eu plec, spuse Sandy Strayer; era evident că ajunsese la capătul răbdării. Cu sau fără copii, nu-mi pasă. Am pierdut deja aici două ore.

— Copiii pot sta aici dacă vor, spuse Maggie, iar Wendy şi Josh scoaseră un chiot. Sandy ieşi ca o furtună din duplex, vizibil enervată. Poate că avea să-i ofere ea lui Greg scandalul pe care păruse să-l caute, îşi spuse posomorâtă Maggie, asigurându-se că puţin îi păsa.

În aceeaşi seară, pe la orele unsprezece, toţi copiii erau în pat. Şoaptele, chicotelile şi alergăturile între camere încetaseră treptat cu totul. În sfârşit adormiseră. Maggie binecuvântă minunata linişte.

Se schimbă într-o cămaşă de noapte, cu dungi roz şi alb – cadou de Ziua Mamei de la progeniturile ei – îşi trase pe ea confortabilul halat alb de chenille şi papucii trandafirii miţoşi, şi se instală comod, cu ziarul de dimineaţă. Cui îi păsa că ştirile erau vechi de-aproape o zi? Era singurul moment al zilei când avea timpul şi liniştea să citească.

La auzul soneriei, peste câteva minute, se încruntă iritată. Cine Dumnezeu putea fi la uşa ei,

aproape de miezul nopţii? se gândi deodată la doamna Jenkins, vecina, şi nemulţumirea i se transformă cât ai clipi în îngrijorare. Vârstnica văduvă era sănătoasă, dar locuia singură, iar Maggie îşi respecta obiceiul de-a sta de vorbă cu ea zilnic. Astăzi, însă, n-o făcuse! Fusese o zi atât de febrilă, toată seara cu copiii pe cap, încât uitase total de vecina ei. Se grăbi spre uşă, pe jumătate aşteptându-se să găsească poliţia şi infirmierii aşteptând-o să-i dea vestea cea proastă.

Deschise, cu inima bubuindu-i în piept. În faţa ei apăru Greg. Fu atât de buimăcită văzându-l, încât rămase, pur şi simplu, cu ochii la el, fără a scoate un sunet.

— Mă ud, spuse, în sfârşit, Greg, iar Maggie observă că ploua cu găleata. Bătea vântul, făcând ca mica streaşină să nu mai fie de niciun folos. Apariţia lui Greg o stupefia. Era realmente ultima persoană pe care s-ar fi aşteptat s-o găsească la uşa ei.

— Copiii sunt în pat, au adormit, spuse ea, căci nu putea ghici alt motiv al prezenţei lui acolo.

— Slavă Domnului că dorm! murmură Greg.

Tăcu. Apoi:

— Pot să intru, sau ai de gând să mă ţii în ploaie până-mi cer scuze?

— Scuze? repetă Maggie. Scutură uşor din cap, ca pentru a şi-l limpezi. Visa oare?

— Da, scuze.

Îşi spusese că va aştepta până-l invita ea înăuntru, îşi reaminti Greg. Îşi făgăduise să nu facă nicio mişcare dacă Maggie nu-l chema, că ea trebuia să fie aceea care rezolva impasul. Dar

afară în ploaie şi vânt era frig – şi o aşteptase toată săptămâna să facă ea primul pas. Şi cât timp aşteptase, zidul dintre ei devenise la fel de solid ca blestematul ăla de prag. Acum se părea că ar fi fost dispusă să-l vadă ud leoarcă, decât să-l poftească în casă. Avea justificări să-şi încalce promisiunea faţă de sine însuşi, hotărî Greg, în timp ce păşea în interiorul duplexului. Maggie fu nevoită să se dea la o parte pentru a-i face loc.

Îşi scoase impermeabilul bej, dând la iveală un costum gri pe măsură. Maggie îşi aminti de întâlnirea lui din aceeaşi seară, cu Sandy Strayer, şi se îmbăţoşă.

— Seara asta a fost un dezastru incalificabil, o informă Greg, privind-o atent. Caz tipic pentru majoritatea întâlnirilor mele din ultima vreme.

— Şi mâine e o zi, cită Maggie cu dulceaţă acidă. Poate-ai să-ţi recuperezi atunci pierderile.

— Cu Sandy? N-aş crede. N-aş crede să mai iasă cu mine, decât dac-ar fi plătită pentru asta. Şi ar trebui o sumă destul de grasă. Era furioasă de-a binelea când a ajuns la mine. Şi eu eram prost dispus, după ce schimbaserăm amândoi săgeţi otrăvite prin telefon. N-am făcut nicio încercare de a-i netezi penele ciufulite, iar ea…

— Zău că nu mă interesează s-aud o relatare a întâlnirii tale cu Sandy Strayer, i-o reteză rece Maggie.

— Dar ar trebui să te intereseze scuzele mele, replică el sec.

Maggie privea drept înainte, prin vechea plasă a uşii, spre ploaia ce clipocea pe treaptă, la becul verandei licărind deasupra cutiei poştale.

Oriunde, numai la Greg nu.

El trase adânc aer în piept.

— E destul de greu să-mi cer scuze faţă de cineva cu gama emoţională a sfinxului, dar voi încerca. A fost un truc idiot s-o trimit pe Sandy după copii. A simţit că era o înscenare şi a avut dreptate. Am fost nedrept cu ea şi cu copiii şi… şi faţă de tine, Maggie. Regret, adăugă el ţeapăn.

Lui Maggie nu i se părea că ar fi regretat prea mult. Arăta mai mult iritat decât cuprins de remuşcări, iar prefaţarea scuzelor cu poanta aia despre sfinx greu ar fi trecut drept act de penitenţă.

— Scuzele tale, aşa cum sunt, se acceptă, spuse ea cu răceală. Iar data viitoare când mai are loc o schimbare de planuri privind copiii, propun să mă anunţi tu însuţi. Şi, nu, un itinerar tipărit al programului tău.

Greg o privi zece secunde încheiate, înainte de-a exploda:

— La dracu', Maggie, de ce e nevoie ca să te conving?

Neaşteptata izbucnire o surprinse. Greg era furios. Incredibil, turbat de furios.

— Faptul de-a o trimite pe Sandy Strayer aici a fost înrudită cu aducerea artileriei grele, dar tu ai rămas la fel de impasibilă ca de obicei, spuse el, cu ochii adumbriţi de mânie. Toată săptămâna am aşteptat un soi de răspuns omenesc de la tine, ceva, absolut orice, dar ai fost atât de-a naibii de distantă şi absolut inaccesibilă…

— Tu eşti ăla inaccesibil! ţipă Maggie, atinsă de acuzaţia lui. Abia… abia dacă mi-ai vorbit, toată

săptămâna.

— Cum aş fi putut altfel? Erai la fel de impenetrabilă ca santinela Armatei care patrulează la Mormântul Soldatului Necunoscut. Ai încercat vreodată să conversezi cu el?

— Iar tu eşti ăla care-ai stat pe pragul meu şi te-ai uitat urât la mine toată săptămâna. Faci ca soldatul acela să pară prietenos de-a binelea în comparaţie cu tine, Greg Wilder.

— Şi unde-n altă parte aş fi putut să stau, Mary Magdalene? N-am înregistrat nicio invitaţie să intru în casa ta. Nici acum n-am primit. A trebuit să întreb eu dacă pot intra, iar dacă nu ploua, probabil că ai fi spus nu.

Oftă, exasperat.

— Chiar nu dai o para chioară pe mine, este, Maggie? Aş putea petrece următoarele zece zile la uşa ta, aşteptându-mi copiii, şi nu te-ar deranja deloc. Credeam că după weekend-ul trecut, tu… că tu şi cu mine…

Scoase o exclamaţie de dezgust.

— Evident, mă înşelasem. Greşeala mea.

Maggie ascultă, înţelegerea răsărind încet în mintea ei.

— Vrei să zici că luni te-ai aşteptat să te chem înăuntru?

Dorise s-o facă, ţinea minte. Aproape o făcuse. Dar se temuse să facă ea primul pas, crezuse că ar fi trebuit să-l facă Greg. Se părea că el văzuse situaţia perfect invers. În vreme ce ea fusese prea nervoasă ca să-l invite, Greg o aşteptase pe ea s-o facă!

— Sigur că m-am aşteptat să mă inviţi,

răspunse. Cel puţin, sperasem s-o faci. După ce-mi zugrăviseşi un portret foarte convingător al gelosului idiot, în ajun, cam greu să-mi drege greşeala năvălind în casă neinvitat, nu?

Zâmbi amar.

— Speram că-mi iertaseşi tactica de om al cavernelor, dar tu mi-ai dat clar de înţeles că nu mai voiai să ai nimic de-a face cu mine, că-ţi convenea de minune o relaţie rece, impersonală, de afaceri.

Îşi mută impermeabilul de pe un braţ pe celălalt.

— Pe toţi dracii, nici măcar nu ştiu ce caut aici în seara asta.

Cu capul învârtindu-i-se, Maggie încercă să facă lumină în monumentala neînţelegere. Greg părea să creadă că înstrăinarea lor, lungă de-o săptămână, avusese loc din vina ei!

— Dar ai fost atât de distant şi rece toată săptămâna, încât am presupus că tu nu voiai să ai nimic de-a face cu mine. Credeam că tu ai dat clar de înţeles că voiai o relaţie rece şi impersonală, de afaceri.

— Cum ai putut veni cu-o supoziţie atât de nebunească, după weekend-ul trecut? Ştii cât de mult.

Înghiţi un nod, amintindu-şi dorinţa lor pasională. Maggie îşi aminti şi ea, ochii li se întâlniră şi-şi susţinură privirile, cu amintirile comune vii între ei.

— Te doresc, spuse Greg, cu glasul mai profund. Şi mă doreşti şi tu, Maggie. Nu încerca s-o negi. Felul cum ai reacţionat mi-a dovedit-o.

— Nu… nu voiam s-o neg. Iar când m-ai sărutat, duminică după ce ne certaserăm…

Se înroşi la faţă, dar rămase cu ochii în ochii lui.

— N-am găsit că te purtaseşi ca un om al cavernelor sau ca un neghiob gelos, Greg, adăugă ea încet. Voiam să te văd a doua zi. Dar n-am ştiut că tu aşteptai ca eu să… să…

— Să faci primul pas? completă el.

Dădu din cap.

— Cum tu nu l-ai făcut, am bănuit că-mi dădeai de veste că nu mă mai doreai.

— Maggie, exhibiţiile pătimaşe şi posesive nu-s tocmai stilul meu.

Îşi lăsă trenciul pe un scaun.

— Eram deconcertat de scena aceea de duminică şi-mi făgăduisem să nu te mai bruschez, să te las pe tine să fixezi ritmul. Simţeam că nu mergea să mă reped înăuntru şi să te iau în braţe.

— Ce curios, şopti Maggie. Eu exact la asta mă aşteptam.

În ce situaţie stranie nimeriseră. Ca şi cum ar fi intrat într-un rol de teatru, fără a cunoaşte piesa sau replicile personajelor.

— Deci toată săptămâna am nimerit pe-alături? gemu Greg; ochii lui, de culoarea nestematelor, erau tulburaţi. Iar dacă nu veneam aici şi nu ceream să mă primeşti în casă, ai fi continuat să te îndepărtezi de mine?

Maggie încuviinţă. Niciodată nu şi-ar fi dat seama că Greg se aştepta la orice răspuns, în afara unuia singur – cel pe care i-l dăduse.

— Aşa se desfăşurau certurile tale cu Alicia?

îndrăzni ea să întrebe. Cu tine, aşteptând în tăcere până când ea făcea prima mişcare de-a trece cu buretele?

— Alicia şi cu mine nu ne-am certat niciodată! spuse el plin de importanţă.

La asta, Maggie nu putu să nu râdă.

— Ei, haide, Greg. Şi eu am fost măritată, după cum ştii. Toate perechile căsătorite se ceartă, unele mai mult decât altele, desigur, dar până şi cel mai compatibil, mai devotat cuplu, are câte-o gâlceavă din când în când – în afara cazului că-s o pereche de legume veritabile.

— Deci, ai trecut de la psihologia infantilă la rolul de consilier conjugal, doctore May?

Dar Greg surâdea, tachinând-o. Ridică din umeri:

— Cred că Alicia şi cu mine am avut o gâlceavă, două, în răstimpuri.

— Când ne certam, Johnny şi cu mine, eu eram aceea care se retrăgea până când făcea el primul pas spre a limpezi atmosfera, spuse Maggie, încruntându-se gânditoare.

— Mhmm, înţeleg ce vrei să spui. Obişnuitul nostru sistem de retragere-în-lumea-tăcerii dădea rezultate cu Alicia şi cu Johnny, dar e dezastruos pentru noi doi. Împreună, va trebui să avem de muncit de două ori mai mult pentru a comunica.

Noi. Împreună. Maggie rămase fără suflare, la auzul acestor cuvinte dătătoare de speranţă. La gândul că ea şi Greg erau într-adevăr „noi”, „împreună”. Dar nu îndrăznea să caute sensuri ascunse în remarcile lui. Săptămâna din urmă era un exemplu perfect a cât de uşor îl putea înţelege

greşit.

— Ei, dar ce se-ntâmplă în mintea asta a ta mereu complicată? întrebă el. Aproape că pot auzi rotiţele învârtindu-se.

— Rotiţe? în capul meu? Şi te dai neurochirurg renumit?

— A, nu, cucoană, n-ai să mă mai ţii la distanţă cu glumiţele tale. Am reuşit să trec pragul şi voi trece şi peste tentativele tale de umor. Avem multe de vorbit, Maggie.

O privea în modul acela anume, iar Maggie se simţi străbătută de un fior de nerăbdare. Dar n-avea de gând să cedeze aşa uşor. Nu după toate cele prin care o făcuse să treacă, în ultima săptămână.

— Despre ce vreţi să discutăm, doctore Wilder? Despre copii? Despre tariful de guvernantă?

— Niciunul dintre subiectele mai sus menţionate, Mary Magdalene, zâmbi el alene. De fapt, nu vreau să vorbim deloc. Tu şi cu mine avem un mod mult mai direct de comunicare.

Întinse braţele spre ea.

— Nu-i aşa, Maggie?

Capitolul 6

— Chiar aşa? şopti ca un foşnet Maggie. Mâinile lui Greg se arcuiră încet împrejurul umerilor ei, lunecând în jos şi-n sus pe braţe.

— Mi-a fost dor de tine în săptămâna asta, Maggie.

Degetele îi coborau hotărâte spre cordonul

halatului, şi îl dezlegară cu grijă.

— Nu mi-am dat seama cu câtă nerăbdare aşteptasem întotdeauna zâmbetul tău la sfârşitul zilei, până săptămâna asta, când nu mi-ai mai zâmbit. Mi-era dor până şi de micile tale glume prostuţe.

Jucându-se cu cravata şi nasturii cămăşii lui.

Maggie răspunse:

— Glumele mele nu-s proaste. Întotdeauna ai râs de ele, mai ţii minte?

— Tin minte.

Făcu să-i alunece halatul de pe umeri, acesta căzând grămadă la picioare. Pulsul lui Maggie avu o tresărire. Tensiunea sexuală se întindea între ei, încordându-se în proporţii aproape insuportabile, dar niciunul nu vorbea, nu se mişca.

Într-un târziu, mâinile lui Greg îi trecură pe talie şi o trase încet spre el, devorându-i din ochi curba gingaşă a buzelor, plinătatea tare a sânilor şi vârfurile lor dure, încordate. Maggie văzu cum o privea, magnetizată de patima ce-i ardea în ochi.

— Vreau să te ating, Maggie, spuse el cu glas răguşit. Toată săptămâna am visat la asta.

Ochii-i erau la fel de mângâietori ca tonul cuvintelor.

— Vreau să-ţi simt în mâini moliciunea sânilor. Vreau să-ţi gust pielea şi să-ţi sărut sfârcurile până vei ţipa la mine să…

— Greg! trase ea aer în piept, adânc, cutremurat.

— Da, aşa. Vreau să te aud strigându-mi numele şi gemând să fii a mea.

O mână coborî spre a-i poseda sânul şi un mic

geamăt sufocat scăpă de pe buzele lui Maggie.

— O, Greg.

— Dulcea mea Maggie.

Glasul îi era profund şi senzual, la fel de seducători ca buzele şi mâinile.

Maggie se rotea într-o ameţeală a simţurilor, copleşită de nevoia ce-i străbătea trupul. Voia cu disperare să-i simtă buzele, tari şi fierbinţi, peste ale ei, voia ca limba lui să-i ia gura în stăpânire. Voia să-i simtă muşchii duri ai trupului lipiţi de ea, completându-i delicateţea trupului său. Era toată un vid dureros, arzător, dorindu-l pe Greg, având nevoie de el cu o intensitate care-i înfricoşa şi o înviora nespus. Neputincioasă, înfometată, îi privea gura coborând alene peste a ei. Când simţi atingerea buzelor, ochii i se închiseră grei şi deschise gura în calea lui.

Oftă adânc, în timp ce limba lui Greg sonda dulcea căldură dinăuntru. Cum reuşise să supravieţuiască acestei săptămâni – acestei vieţi – fără sărutările lui? se întrebă ea buimăcită. Rezemându-se în el, îngădui făpturii lui puternice să-i absoarbă greutatea. Era într-al nouălea cer, astfel susţinută de Greg. În braţele lui se simţea atât de sigură, atât de ocrotită, şi totuşi atât de surescitată.

Mâinile lui o cutreierau toată, netezind bumbacul fin al cămăşii de noapte, pe piele, mângâind fiecare rotunjime, în timp ce-o strângea la piept. Maggie îşi lăsă propriile mâini să rătăcească peste muşchii unduitori ai spatelui lui. Frustrată însă de hainele care i le despărţeau de pielea dezgolită. Un tricou, o cămaşă de oxford

albastră, vesta şi haina costumului – patru straturi!

— Ai prea multe haine pe tine, murmură, cu vocea răguşită într-o combinaţie îndrăzneaţă de pasiune şi umor. Ridicându-se pe vârfuri, îl muşcă mărunt de lobul urechii, pe când buzele lui îi investigau adâncitura gingaşă de la baza gâtului.

— Ţi-ar plăcea să mă dezbraci? întrebă el, în timp ce trasa o cărare de mici sărutări înţepătoare pe curbura gâtului ei.

— Ţi-ar plăcea s-o fac?

Limba ei îi hărţuia îndrăzneaţă pavilionul urechii pe dinăuntru, iar Greg gemu şi o ridică uşurel, amplasând-o într-o poziţie sigură între coloanele solide ale coapselor sale. Maggie îi simţi forţa dură a dorinţei şi se agăţă de el.

— O, Doamne, da, Maggie. Da, te rog, iubito.

Era o rugăminte înnebunită, din adâncul inimii.

Maggie îi privi ochii răpitori şi o podidi emoţia, un amestec fierbinte de tandreţe şi pasiune ce se simţea înrudit în chip straniu cu… iubirea?

— Lasă-mă să stau cu tine în noaptea asta, Maggie, o rugă el, ţinând-o strâns, parcă temându-se că i-ar fi putut scăpa deodată.

Mama din sufletul lui Maggie ieşi la suprafaţă.

— Sunt aici şi copiii tăi, Greg. Ce-o să le spunem, şi alor mei, dacă…

— Încuiem uşa dormitorului. Le zicem că am venit să iau copiii şi te-ai oferit să-mi arăţi albumele de fotografii, sau ceva. Nu ştiu. În faza

asta, nu-mi pasă. O să ne gândim noi la ceva.

— Dar dacă…

Se întrerupse brusc, când Greg se aplecă şi o cuprinse în braţe. O ridică uşor, de parcă ar fi fost una dintre fetiţe.

— Ce puternic eşti, suflă ea sufocată, după care roşi. Suna ca eroina ineptă a unui film pentru adolescenţi. Iar odată cu autocritica, se ivi şi îndoiala. Chiar voia să meargă până la capăt? Abdomenul i se înnodase de incertitudine nervoasă. Totul se întâmplase atât de repede! N-avusese timp să se gândească pe îndelete.

— Greg… începu ea, ezitant.

— Va trebui să mă dirijezi spre camera ta.

O ducea deja în sus pe scară, şi-i zâmbi, privind-o în ochi.

— Lăsat de capul meu, probabil m-aş împotmoli în camerele copiilor şi i-aş trezi pe toţi. Ce zici, ar crede că ţi-ai scrântit glezna şi m-ai rugat să te-ajut să urci scara?

Ea reuşi să zâmbească.

— Ar crede-o mai degrabă decât povestea cu albumul de fotografii. Albumele le ţin la parter, iar copiii ştiu.

Greg ajunsese în capul scării.

— La stânga sau la dreapta? şopti, atingându-i tâmpla cu buzele.

Maggie întoarse faţa în umărul lui.

— Greg, ştiu c-o să pară o prostie – vreau să zic, am treizeci şi doi de ani, trei copii… dar eu…

Înghiţi în sec.

— … în clipa asta sunt la fel de agitată ca în noaptea nunţii.

Poftim, o spusese. Aşteptă cu teamă replica, gata fie pentru o glumă caustică, fie pentru o declaraţie bine unsă, menită să-i liniştească nervii şi să-i permită lui Greg să continue.

— Ştiu, iubito, spuse el. Şi eu mă simt cam nervos.

Clipi din ochi, nedumerită. La orice s-ar fi aşteptat, numai la asta nu!

— Eşti… deosebită, Maggie, spuse Greg rar, parcă negăsindu-şi cuvintele. Şi vreau să fie cât mai bine, pentru tine, pentru noi. N-o spun fiindcă aş crede că asta vrei să auzi. Te doresc foarte tare, o ştii, dar dacă ai îndoieli, iubito, pot… pot aştepta până eşti absolut sigură.

Tensiunea şi nesiguranţa nervoasă fură dizolvate de către sinceritatea cuvintelor lui. Greg Wilder se afla la doar câţiva paşi de dormitorul lui Maggie şi de iminenta ei capitulare, şi totuşi avea puterea de caracter de-a se opri dacă ea o dorea. Acest simplu gând îi risipi toate îndoielile. Ţinea la Greg Wilder; îl dorea. Era atent şi generos, tată iubitor, medic devotat. Îl admira şi-l respecta. Nu mai existase decât un singur bărbat în viaţa ei alături de care să fi găsit această senzaţie de justeţe, iar acela fusese soţul ei. Dar nici chiar cu Johnny nu cunoscuse o astfel de sete pătimaşă, o asemenea dorinţă arzătoare de-a fi una cu el.

— Acum sunt sigură, Greg, şopti. Camera mea e la stânga.

O purtă până în dormitorul ei şi o depuse uşurel pe pat. Apoi se întinse lângă ea şi se sărutară, la început încet, apoi cu poftă crescândă.

— Când ai de gând să mă scoţi din hainele

astea? o tachină Greg, în timp ce Maggie se agăţa de el.

— Încerc. Încerc, râse ea, în timp ce moşmondea la nasturii vestei. N-am multă experienţă cu costumele croite de comandă.

Nu mai era stânjenită, simţindu-se destinsă şi la largul ei alături de Greg. Acum între ei nu mai exista niciun strop de stinghereală. Parcă s-ar mai fi culcat în acelaşi pat de nenumărate ori.

— Poate-ar fi mai bine să-mi scot costumul şi să-l pun pe umeraş, propuse el. Doar dacă nu te-ar deranja să-i tragi o călcătură rapidă dimineaţă.

— M-ar deranja, îl împinse ea în joacă. Agaţă-ţi hainele şi întoarce-te repede la mine.

Aşa făcu, încuind cu grijă uşa înainte de-a reveni spre pat.

— Asta ar trebui să descurajeze orice vizitatori nocturni, rânji el lupeşte. Iar acum, dulcea mea…

Maggie se răsuci repede să stingă lampa de lângă pat.

— Nu, îi opri Greg mâna. Las-o aprinsă, Maggie. Nu vreau să bâjbâi şi să orbecăi prin întuneric. Vreau să te pot vedea, să te privesc.

Simţi un val de roşeaţă fierbinte inundându-i încet tot trupul. Nimeni n-o mai privise vreodată.

— Greg, m-aş simţi, ăă, mai comod dacă…

— O să mă asigur eu că te simţi perfect comod, iubito, o întrerupse el, cu un licăr diavolesc în ochi. Vino-aici.

O trase în braţele lui, oftând.

— Maggie, nu ştiu ce-aş fi făcut dacă mă alungai în seara asta.

— Nu… N-aş fi putut, Greg, mărturisi ea. Mâinile-i alunecară peste netezimea satisfăcătoare a spatelui lui dezgolit, ocolindu-l spre a se încurca în desişul aspru de păr blond al pieptului. Atinse un sfârc dur, apoi îl mângâie uşurel cu degetul mare.

— Îmi place să te ating, spuse, sfioasă, simţind nevoia de-a se explica.

El îi prinse mâna şi o sărută în palmă, apoi fiecare deget pe rând.

— Îmi place să fiu atins de tine.

Mâinile i se strecurară sub poala cămăşii ei de noapte şi i-o ridicară încet, cu grijă, peste cap. O aruncă într-o doară pe jos.

— Şi-mi place să te ating, iubito, să te privesc.

Ochii lui îi străbătură trupul, iar lui Maggie i se opri respiraţia.

Ştia cum arăta trupul ei şi nu semăna cu Miss Playboy a nici unei luni din an. Avea vertici pe pântec, graţie celor trei sarcini. Muşchii abdomenului ei erau prea moi, burta cam rotunjită. Dacă s-ar fi ţinut, numai, de regimul acela de tracţiuni abdominale. Din păcate, n-o făcuse. Ce-o fi crezând Greg? se întrebă. O compara cu altele femei pe care le cunoscuse, tinere zeiţe cu trupuri ferme şi frumoase? Tremura uşor, întrebându-se de ce se lăsase în voia acestui studiu intim.

— Ţi-am spus c-ar fi mai bine cu lumina stinsă, spuse, făcând o vitează tentativă de umor. Atunci ai fi putut pretinde că sunt suplă şi tare şi de douăzeci şi doi de ani.

Greg o privi în ochi.

— Asta credeai că vreau?

— Ce bărbat n-ar vrea-o? replică ea muşcător.

— Eu, de pildă.

— A, înţeleg. Preferi femeile trecute de treizeci de ani, cu dungi pe burtă şi muşchi fleşcăiţi, pe lângă tinerele creaturi trăsnet ca Francine şi Sandy Strayer. Ei, dar oare de ce-mi vine aşa de greu s-o cred?

Spre uimirea ei, Greg râânji.

— A, nu, Mary Madgalene. Văd ce încerci să faci şi n-o să ţină. Ţie teamă şi speri să începi o ceartă care să mă alunge – sau să-ţi permită ţie să mă izgoneşti.

— Nu-i adevărat!

— Nu? îşi trecu uşurel vârfurile degetelor peste partea de sus a coapselor ei. Nu e adevărat, Maggie?

Maggie înghiţi un nod, ochii ei verzi înceţoşându-se.

— Nu cred că-i adevărat.

Degetele lui Greg o săgetară ispititor spre furca picioarelor, şi se înfioră.

— Ei, dar oare de ce-mi vine aşa de greu s-o cred? o îngână el tărăgănat, ironic; chicoti încet, primejdios, şi-i şterse cu gura buzele despărţite. Ce vrei tu de fapt, Maggie?

Degetele sale prelungi îi luară în stăpânire un sfârc încordat, dureros.

— Spune-mi, scumpo.

Din gâtul ei scăpă un scâncet uşor, ascuţit, când Greg continuă s-o hărţuiască înnebunitor cu degetul.

— Cred că deja ştiu.

Mâna lui se închise peste sân, în timp ce-i aţâţa gura cu a lui.

— Vrei să te iubesc, nu-i aşa, dragostea mea?

— Da, suflă Maggie şi în acea clipă ştiu că voia cu-adevărat ca Greg s-o iubească, şi nu numai în sens fizic; voia ceea ce autorii de cântece numeau iubire adevărată, un angajament fizic, emoţional şi spiritual, care să dureze în veci. Oh, Greg, murmură; înţelegerea îi zdrobi ultimele inhibiţii, înlocuindu-i sentimentele de nepotrivire cu puternica nevoie de a-i face plăcere lui Greg, de a-i dărui orice dorea pentru a-l face fericit. Te doresc atât de mult!

— Gata cu micile îndoieli nervoase? şopti el încetişor.

Maggie clătină din cap, cu un zâmbet drăgăstos.

— Vreau să facem dragoste, Greg.

Trupul lui dur se cutremură la auzul acestor cuvinte, iar mâinile porniră peste trupul ei, într-o explorare ce-i dădea fiori. Cutremurată de senzaţii, Maggie porni o mică explorare proprie.

— Da, iubire, atinge-mă, rosti el, apoi gemu, când ea îi găsi forţa încordată a bărbăţiei. O, Maggie, simt că-mi pierd minţile.

Maggie era inundată de un îmbătător simţământ de putere feminină. O înfiora să ştie că-l putea excita pe Greg într-o asemenea măsură. Totodată, dorea să-l uşureze de dorinţă, să-i dăruiască un soi de plăcere pe care niciodată n-o putuse găsi alături de altcineva.

Degetele lui i se încurcară în desişul de

cârlionţi arămii, iar ea trase aer în piept, pe când Greg îi mângâia hipersensibilul sâmbure al pasiunii. Căldura curgândă pe care-o găsi acolo îl înştiinţă că dorinţa ei era la fel de puternică precum a lui.

— Greg, ţipă, consumată în valuri de extaz senzual. O, Greg, te rog!

— Da, Maggie, da, iubirea mea, răspunse el gros. Eşti protejată, Maggie, sau trebuie să…?

Clipi, derutată un moment.

— Nici nu m-am gândit la asta, şopti, iar el surâse.

— Atunci voi avea eu grijă de tine, draga mea, spuse încetişor, coborând din pat. Peste câteva momente, reveni, iar ea îl primi, trupurile contopindu-li-se încet şi total.

Slobozi un mic ţipăt sălbatic şi se arcui în sus spre a-i întâmpina impulsul puternic, nesăţios, al trupului. Greg şopti ceva incredibil de întunecos şi sexy, înainte de a-i poseda cu îndrăzneală gura. Maggie simţi clocotele unei dulceţi nebune şi sălbatice, pe când trupul i se încorda cu o intensitate violentă. Se întâmplă, îşi spuse ea ameţită. Lucrul despre care citise, cel pe care-l presupusese o simplă propagandă mass-media, i se întâmplă cu adevărat.

— Nu te reţine, Maggie, şopti Greg. Dă-ţi drumul, puiule. Dăruieşte-te mie, vino la mine.

O făcu, iar el o luă cu el într-o extatică, zdrobitoare ascensiune pe culmile voluptăţii. Niciodată nu mai trăise aşa ceva. Iar când Greg i se alătură în scăpărătoarea eliberare a patimii amândurora, simţi o deplinătate, o întregire pe

care nicicând n-o mai cunoscuse…

Maggie se cuibări mai adânc în braţele lui Greg, cu capul pe pieptul lui şi picioarele înlănţuite confortabil printre-ale sale. El îi mângâie uşurel părul, cu mâna lui mare. Îl iubesc, îşi spuse ea pradă beţiei. Cu barierele de apărare complet nimicite, îi era uşor să recunoască faţă de Sine însăşi adevărul. Dar să-i spună aceleaşi cuvinte lui Greg, asta era altceva.

— Eşti minunat, fu maxima apropiere pe care-o îndrăzni, apoi oftă şi o mai spuse o dată. Eşti minunat, Greg. A fost o minune.

Sub ureche, simţi pieptul lui Greg vuind de-un râs uşor.

— Oricând îi place omului să fie lăudat pentru un număr reuşit. Mulţumesc, graţioasă doamnă. Tu însăţi ai fost cam la fel de minunată.

Maggie se gândi să pună lucrurile în ordine, spunându-i lui Greg că nu numărul i-l lăuda, că o înţelesese greşit, că în realitate voise să-i spună că-l iubea. Preferă, însă, contrariul. Greg alesese o stare jucăuşă şi uşoară. Nu era momentul confesiunilor de mare încărcătură emoţională. Aşa că întinse mâna spre el, răsucindu-i răutăcioasă nasul, şi murmură sexy:

— Doar cam minunată, doctore Wilder?

— În regulă, minunat de minunată, se corectă el, şi o sărută prelung. Acum dormi, doamna mea. M-ai epuizat complet.

Nu voia să vorbească, îşi spuse Maggie. Simţea o nevoie aproape silită de a discuta ceea ce tocmai se întâmplase între ei, cum se simţea ea, cum se simţea el, totul şi orice avea legătură cu ei

înşişi şi ceea ce trăiseră împreună. Dar Greg stinsese lumina şi stătea tăcut. Maggie îşi înghiţi dezamăgirea, încercând să înţeleagă. Sigur că bietul om era obosit. Avusese o zi istovitoare la spital, trecuse de miezul nopţii. Sigur că voia să doarmă. Avea să fie bucuroasă să-l ţină în braţe cât era noaptea de lungă, savurându-i apropierea şi…

Se ridică drept în capul oaselor.

— Greg, vei sta aici toată noaptea?

— Nu vrei să stau, Maggie?

— Ba da, dar ce le vom spune copiilor dimineaţă?

— Lasă copiii în seama mea, răspunse Greg, trăgând-o din nou lângă el. Mă gândesc eu la ceva să le spunem, mâine. Acum dormi, iubire.

Maggie se cuibări mai aproape.

— Noapte bună, Greg.

Cât de minunat era să adoarmă în braţele lui şi să se trezească dimineaţa cu el alături! oftă.

Greg o sărută pe tâmplă.

— Noapte bună, iubita mea.

— O, nu! Greg, cu Paula cum rămâne? se ridică din nou Maggie. Am uitat cu totul de ea. Nu poate sta singură toată noaptea.

— Stai liniştită, scumpo, o trase Greg din nou în jos, potrivindu-şi-o în braţe. Înnoptează la o prietenă de-a ei. Maggie, dacă Paula era singură acasă, ai fi insistat să plec, nu-i aşa?

Braţele lui se strânseră posesiv; vorbea pe un ton îngândurat.

— M-ai fi trimis acasă, la ea.

— Desigur. N-are decât paisprezece ani. E

prea tânără ca să stea singură toată noaptea, Greg.

— A, eu ştiu asta. Dar eşti prima femeie pe care am… ăă…

Se opri, apoi continuă:

— Prima femeie care-a fost vreodată de părere că n-ar trebui să stea singuri copiii toată noaptea. Toate celelalte se smiorcăiau şi se plângeau când le spuneam că trebuie să plec acasă, ăă, după aceea.

Fiecare nerv al lui Maggie fu pârjolit de flacăra geloziei ce-o sfâşia pe dinăuntru. Toate celelalte femei.

— Prefer să n-aud despre toate celelalte femei ale tale, reuşi ea să spună pe un ton de gheaţă. Cât de îngrozitor era să fie catapultată dintr-o comodă lume a viselor în calvarul deprimant al realităţii. Noaptea asta fusese atât de deosebită pentru ea, afirmare a feminităţii sale alături de bărbatul pe care-l iubea. Însemnase, pentru Maggie, începutul unei relaţii iubitoare, şi i se dăruise complet, ca şi cum sentimentele ar fi fost reciproce.

Dar nu erau, fapt pe care reuşise, cumva, să-l uite. Noaptea aceasta nu putea să fi fost deosebit de specială sau unică pentru Greg. Pentru el, ea nu era decât o altă femeie într-un alt pat, într-o altă vineri seară. Săptămâna trecută ar fi trebuit să fie Francine, dacă nu se producea cu mica ei criză de răutate. Astă-seară ar fi trebuit să fie Sandy, dar şi ea făcuse o scenă. Partenera care stătea la coadă pentru săptămâna viitoare ar fi putut să fie oricine, dar dacă femeia reuşea să-şi

păstreze calmul, avea să sfârşească neîndoielnic în patul lui Greg.

Maggie se rostogoli din braţele lui, pe-o parte, trăgându-şi pătura în jurul trupului.

— Maggie? întinse Greg braţele spre ea, cu glasul plin de nedumerire.

— Noapte bună, Greg.

— Vino-napoi aici!

— Sunt foarte obosită şi mi-ai spus că şi tu eşti obosit. Aş vrea să dorm puţin înainte de ora şapte, când se scoală copiii.

— Dar ce… Maggie, eşti supărată pe mine? Ce naiba ţi s-a-ntâmplat?

— Gândeşte-te, doar, Greg. Sunt sigură că un băiat isteţ ca tine va găsi un răspuns mulţumitor.

— Îţi făcusem un compliment, păru Greg să revadă în minte conversaţia de adineauri. Eşti prima şi singura femeie care şi-a exprimat grija faţă de copiii mei care şi-ar petrece noaptea singuri, prima şi singura care n-a…

— Regret că n-am şi eu comparaţii interesante pe care să ţi le împărtăşesc, îl întrerupse încordată Maggie, gelozia sexuală rozând-o ca un acid. Dar eşti primul şi singurul bărbat cu care-am fost, de când a murit soţul meu, acum şase ani. Primul şi singurul, aşa că…

— Şase ani! clătină Greg din cap, uimit. E un timp incredibil de lung ca să stai fără, ăă, dragoste.

— Fără sex, vrei să spui, îl corectă ea arogantă, ridicându-se în capul oaselor spre a-l privi, încruntată. Şi n-a fost deloc greu. Când lucrezi în schimbul de noapte şi îngrijeşti copii

mici în timpul zilei, crede-mă, nevoia de sex trece pe locul doi, după nevoia de somn.

— Dar acum lucrezi ziua, iar copiii sunt la şcoală

Greg se opri, încruntându-se.

— Ai acceptat o întâlnire cu Cassidy şi te-ai culcat cu mine.

— Să nu-ndrăzneşti să insinuezi că sunt pe cale să devin vreun soi de aventurieră sexuală! îl repezi ea. Nu sunt, te asigur.

— Maggie, n-am insinuat una ca asta. Pur şi simplu mi-a trecut prin minte că…

— Nu oricine are nevoia ta nesăţioasă de… de aventuri în dormitor, Greg Wilder.

— Aventuri în dormitor? Greu mi-aş numi…

— Poate că termenul cel mai potrivit ar fi „cuceriri”, propuse ea dulce. Sau, oare, „isprăvi” ar suna şi mai bine?

Greg se ridică în şezut şi-şi prinse capul cu degetele.

— Iar începi, Maggie. Mă împingi în corzi. Se pare că ai un talent special pentru asta. Acum cinci minute te ţineam în braţe, te iubeam, iar acum sunt gata să te-arunc pe fereastră. Dacă nu sar eu mai întâi, adăugă el amărât.

— De ce n-ai pleca pe unde-ai venit? Pe uşă. Acum!

— Îmi ceri să plec?

— Nu, îţi spun. La revedere, Greg Wilder!

Maggie îşi trase cuvertura până sub nas şi se răsuci pe burtă, înfăşurându-se complet ca într-un cocon. Îl putea auzi pe Greg mişcându-se prin întuneric, foşnetele hainelor, pe când se îmbrăca.

Mai întâi chiloţii de bumbac alb şi tricoul… încercă disperată să alunge imaginea trupului său musculos, bronzat, în lenjerie mulată pe corp, dar imaginea i se fixase apăsat în ochiul minţii. Sâcâind-o, stârnind-o.

Îşi înghiţi un suspin de nefericire pură. Voia să-l implore să rămână, dar se temea de refuzul, de ostilitatea lui. Niciodată nu se simţise atât de vulnerabilă în faţa unui risc atât de cumplit. Lacrimi fierbinţi îi ardeau ochii, dar şi le izgoni. Plânsul era pentru tragedii, ca moartea lui Johnny. N-avea să-şi banalizeze lacrimile vărsându-le pentru plecarea furioasă a lui Greg Wilder.

— Maggie! răsună în casa tăcută glasul limpede, de copil. Maggie, unde eşti?

Era Max. Maggie azvârli pătura, îşi înhăţă capotul şi se strecură repede în el.

— Vin, Max, strigă, într-o şoaptă sonoră. Spera s-o audă.

— Merg eu la el, spuse Greg.

Îşi pusese pantalonii şi ţinea cămaşa în mâini. O aruncă pe pat, urmând-o pe Maggie în dormitorul lui Kevin. Kevin şi Josh dormeau în paturile suprapuse. Max stătea în capul oaselor pe pătuţul cel mic, plângând.

— Max, dragule, ce este? îl cuprinse Maggie în braţe.

— În camela asta-i un lup tău. Un welewolf cu dinţi mali şi albi. A zis că vlea să mă mănânţe.

Max cuprinse gâtul lui Maggie cu braţele lui mici şi o strânse puternic.

— Ţi-au spus Josh şi Kevin poveşti de groază înainte de-a adormi? întrebă ea încet.

Max dădu din cap.

— Welewolvii tlăiesc în debalale şi mănâncă oamenii, scânci el. Mi-e fiică, Maggie.

— N-ai de ce să-ţi fie frică, Max, veni Greg până lângă Maggie, bătându-şi uşurel fiul pe cap. Nu există werewolvi.

— Ba egzistă, se smiorcăi Max. Aşa a zis Zosh.

Nici măcar nu puse vreo întrebare despre apariţia tatălui său la miezul nopţii în casa May, pe jumătate dezbrăcat.

— Ei, cine ştie mai bine, Josh sau tăticul? întrebă Greg; încercă să-l ia pe Max din braţele lui Maggie, dar băieţelul nu slăbea strânsoarea. Tăticul ştie mai multe, răspunse Greg singur la propria-i întrebare. Iar eu spun că nu există werewolf. Uite.

Aprinse o lampă şi deschise uşa debaralei.

— Nu e nimic în debara, decât hainele lui Kevin şi nişte jucării.

Max se încruntă, continuând să se ţină de Maggie, cu braţele şi picioarele încolăcite împrejurul ei. Greg se lăsă în patru labe, făcând un spectacol grăitor din a căuta pe sub paturi.

— Nici aici nu-i niciun werewolf. Nici măcar foloştine de praf. Eşti o gospodină excelentă, Maggie, adăugă el ingenuu, zâmbindu-i. Ea fu nevoită să-i zâmbească la rândul ei; pur şi simplu nu se putea abţine.

Max însă nu zâmbea.

— E un welewolf invizibil, tăticule. Tu nu poţi să-l vezi, dă-i acolo. Pot să dolm la tine-n pat, Maggie? se rugă el. Acolo nu mă poate plinde niţi

un welewolf.

— Nu, Max, interveni repede Greg. Copiii de patru ani sunt prea mari ca să doarmă în paturile altor oameni.

Max părea gata să izbucnească din nou în plâns. Maggie îl îmbrăţişă rapid şi, deodată, îi veni o idee. Avusese odată aceeaşi problemă cu Karl, iar soluţia pe care o aplicase atunci funcţionase ca o vrajă. Poate-i era dat să aibă tot atâta succes şi cu Max.

— Uită-te aici, Max, ridică Maggie una dintre creaţiile lui Kevin, un pistol făcut din piese Tinkertoy. Ştii ce-i ăsta?

Max scutură din cap.

— E un omorâtor magic. Tragi un cerc în jurul patului – trasă ea un cerc imaginar larg împrejurul pătuţului lui Max, cu ţeava pistolului – şi produce un zid invizibil de energie. Nimic nu poate trece prin zidul magic invizibil, decât dacă-l inviţi tu înăuntru. Poftim, îi dădu ea pistolul lui Max. Încearcă-l.

Max desenă un cerc închipuit, cam aproximativ.

— Acum patul tău are protecţie dublă, spuse Maggie. Orice werewolf care se apropie de cercul magic, va fi aruncat în afară.

— O să-l aldă? întrebă Max cu speranţă.

— A, da. Iar dacă vrei să-i dai una-n plus, ajunge să îndrepţi spre el omorâtorul magic.

Întinse mâna, mişcând-o împrejurul său.

— Am impresia că simt deja energia, Max.

Max strânse omorâtorul, cu ochii mari.

— Şi eu, şopti el.

Maggie îl depuse la loc pe pătuţ.

— Ţine bine omorâtorul, Max. E al tău, păstrează-l.

Îl înveli bine şi-l sărută pe obraz.

— Noapte bună, Max. Acum nu mai ai niciun motiv de teamă.

Max îi mai dărui o îmbrăţişare.

— Noapte bună, Maggie.

Apoi întinse braţul liber spre tatăl său.

— Îmblăţisează, tăticule.

Greg se aplecă, iar Max îi cuprinse gâtul cu braţul său mic, ţinându-l pe celălalt împrejurul gâtului lui Maggie, Chipurile li se apropiară foarte tare, în timp ce sărutau fiecare băieţelul pe obraji.

Greg şi Maggie ieşiră împreună din cameră, iar când privi peste umăr, Greg îl văzu pe Max agitând omorâtorul prin aer.

— A înghiţit toată povestea, şopti el admirativ, oprindu-se amândoi în hol. Niciodată nu s-a mai liniştit atât de uşor după un coşmar. Cum ţi-a venit ideea aia cu omorâtorul, Maggie?

Maggie ridică din umeri.

— Am învăţat de la propriii mei copii că faptul de-a le spune pur şi simplu că nu există ceva anume care-i înspăimântă nu dă niciun rezultat. Copiilor mici le e greu uneori să distingă fantezia de realitate. Şi oricui care crede că în debara e un werewolf invizibil, nu-i va fi greu deloc să creadă într-un omorâtor magic care va crea o barieră protectoare.

Greg afişă un rânjet larg.

— Ce simplu e! De ce nu mi-a venit şi mie ideea asta cu ani de zile în urmă? Am trecut prin

nopţi albe, căutări de monştri în toiul nopţii…

Clătină din cap cu mirare, apoi cuprinse umărul lui Maggie cu un braţ şi o trase alături.

— Ai observat că Max nici măcar n-a întrebat de ce eram aici în plină noapte, îmbrăcat doar cu pantalonii?

— Când ai patru ani şi te lupţi cu werewolfii, apariţia tatălui tău în toiul nopţii n-are de ce să-ţi pară ieşită din comun, răspunse sec Maggie. Apoi dădu să se îndepărteze de ei, dar Greg o strânse şi mai tare.

— Încă ne mai certăm, Maggie? îi cuprinse el bărbia în căuşul palmei, ridicându-i capul în sus. Orice te-a supărat, îmi cer scuze.

— Asta le rezolvă pe toate.

Nu-şi putea găsi cuvintele pentru a-i spune cât de mult o rănise atitudinea lui indiferentă faţă de felul cum făcuseră dragoste, sensibilizând-o la fiecare remarcă.

— Dar cred c-am exagerat, adăugă ea. Dorea să audă cuvinte pe care Greg nu putea sau nu voia să le rostească. Nu era cinstit să se supere pe el fiindcă n-o iubea.

Ochii lui îi susţineau privirea.

— Maggie, nu vreau să te părăsesc în noaptea asta. Pot rămâne?

Voia din toată inima să-i spună să stea. Cearta de adineauri părea prostească şi irelevantă. N-o iubea, dar ea îl iubea şi îl dorea alături.

— Da, Greg, murmură. Te rog, rămâi.

De astă dată, n-avea să aştepte nimic, n-avea să aibă nicio pretenţie nerostită. Intrară în dormitor, cu braţele înlănţuite unul peste trupul

celuilalt.

— Maggie, se auzi glasul lui Max.

— Ce e, Max?

Îşi reţinu un zâmbet, la vederea expresiei abătute a lui Greg.

— Meldze, Maggie. Omolâtolu meldze. Welewolfu-i plea speliat ca să mai iasă afală.

— E foarte bine aşa, Max, strigă ea într-o şoaptă la fel de sonoră. Acuma dormi.

— Omorâtorul magic merge, spuse Greg, trăgând-o la pieptul său. Îmi dai şi mie puţin din magia ta, Maggie?

Degetele lui înlăturară rapid cordonul capotului. Apoi, şi capotul propriu-zis.

— Acum? Iarăşi? întrebă ea, simţind că o topea o căldură arzătoare.

— Da, acum.

Greg îi muşcă uşurel buzele, hărţuindu-i limba cu a lui.

— Da, iarăşi.

— Credeam că eşti obosit. Voiai să adormi imediat, îi aminti ea, mişcându-se şerpuitor, lipită de trupul său.

— Ei bine, acum sunt treaz, răspunse el, cuprinzându-i fesele în mâini. Şi niciodată-n viaţa mea n-am avut mai puţin chef de somn.

Se împinse în ea, cu dornica dovadă bărbătească a celor spuse.

— Te rog, scumpo.

— Mă rog… dacă insişti, spuse ea nepăsătoare. O să mă mai gândesc.

Voia să pară la fel de indiferentă cum fusese el. Iar când Greg urma să se retragă, după ce

făceau dragoste, n-avea să fie dezamăgită, îşi făgădui.

— Ai să te mai gândeşti? îţi place să trăieşti în preajma pericolului, nu-i aşa, hoaţă mică? mârâi Greg şi o împinse încet pe pat; se sărutară profund, pasionat. Te doresc atât de mult, Maggie, rosti el cu glas îngroşat. Iubito, trebuie să te am.

Ea îl învălui cu braţele, oftând uşor, şi se lăsă în voia forţelor combinate ale patimii şi iubirii ce-o inundau pe dinăuntru. De astă dată, făcură dragoste în voie, cu tandreţe, ca şi cum, după ce-şi satisfăcuseră primele nevoi pătimaşe şi volatile, îşi puteau acum permite să profite de timp pentru a se purta cu blândeţe. Dar, pentru Maggie, rezultatele finale fură aceleaşi – un orgasm intens, exploziv, care-o lăsă sleită, învăpăiată, agăţându-se de Greg, îndrăgostită la nebunie. Legată de el, cu trup, suflet şi inimă…

— Maggie?

Glasul lui se auzi calm şi scăzut, în odaia întunecată.

Plutea deja spre somn, cuibărită adânc în braţele lui.

— Mmm?

Nu deschise ochii. Nu-şi amintea să mai fi simţit vreodată o asemenea delicioasă relaxare.

— Renunţă la întâlnirea de mâine cu Cassidy.

Ochii i se deschiseră brusc şi se încordă, întorcând capul să-l privească. Stăteau atât de apropiaţi, încât îi putea distinge uşor poziţia îndârjită a bărbiei şi ochii arzători ca două nestemate.

— Oh, Greg! oftă ea istovită. Trebuia s-aduci

acum vorba de asta?

— Contramandează întâlnirea, Maggie. Ştii bine că nu vreau să ieşi cu el.

— Adevărat, recunoscu ea, căscând. Dar i-am spus că mergem împreună la concert şi nu mi se pare corect să mă răzgândesc în ultimul moment.

— Niciodată să nu renunţi la o întâlnire pentru alta. Pariez că pe asta ţi-a spus-o maică-ta în anii liceului. Şi eu am dăscălit-o la fel pe Paula. E una din Regulile Oficiale ale întâlnirilor Adolescentine. Se consideră că formarea caracterului adolescenţilor pretinde suferinţa întâlnirilor cu persoane nepotrivite, din simplul motiv că au spus „da” într-un moment de slăbiciune.

Greg îi contură forma gurii cu unul dintre degetele sale prelungi.

— Dar aceste reguli nu se aplică în cazul nostru, Maggie. Am trecut de mult de vârstă adolescenţei. N-avem nevoie de precepte călăuzitoare prosteşti. Acum ni le stabilim singuri.

— Greg, îmi dau seama că ultima întâlnire am avut-o în Evul Mediu, dar mi se pare o grosolănie să contramandez o promisiune doar fiindcă…

Se întrerupse şi-i mângâie pielea aspră a obrazului cu vârfurile degetelor.

— … apare cineva mai interesant.

— Ei bine, mă bucur că recunoşti cel puţin că-s mai interesant decât Cassidy.

Greg îi prinse mâna şi o ridică la gură, gâdilând-o cu limba în palmă. Maggie se înfioră.

— Renunţă la întâlnire, Maggie. Vreau ca mâine seară să fim împreună.

O, şi ea o dorea. Dar regulile înrădăcinate demult mor greu.

— Greg, concertul nu va dura decât vreo două ore. Îmi va fi mult mai uşor dacă merg cu el. Trebuie să mă-ntâlnesc cu omul ăsta în fiecare joi, la şcoală, îi face rost lui Kevin de o trompetă veche, la un preţ bun, îi va da lecţii de muzică şi…

— Am să-i cumpăr eu lui Kevin o trompetă nou nouţă şi-am să-i plătesc lecţii de muzică particulare. Contramandează întâlnirea dimineaţă la prima oră, Maggie.

De ce trebuia totul să fie atât de complicat? se întrebă ea. Mai ales când era groggy de nesomn. Nu putea gândi limpede, nu se putea gândi la toate aspectele…

— Nu vreau să ne certăm, Greg. Şi… şi nu vreau încă o săptămână de tăcere îngheţată ca ultima. Te rog, încearcă să înţelegi.

— Ce să înţeleg? Că preferi să-ţi petreci seara de mâine cu mitocanul care mi-a dat afară fetiţa din formaţia liceului?

Maggie gemu. Nu putea trece din nou cu buretele! Abia mai era în stare să ţină ochii deschişi.

— Sunt extenuată, Greg. Vreau doar să dorm.

— Şi să-l visezi pe Cassidy şi trompeta lui de două parale?

Îi dădu un şut cu piciorul gol.

— N-am să visez pe nimeni decât pe tine, Greg Wilder, şi-o ştii foarte bine.

— O să-ţi pară rău dacă menţii întâlnirea cu Cassidy, Maggie, spuse amabil Greg; prea amabil; dacă ar fi fost mai atentă, poate i s-ar fi trezit

bănuielile. Asta-i atât o promisiune, cât şi o ameninţare, scumpo, adăugă el pe acelaşi ton indiferent.

Maggie nu era alarmată. Nu era supărat pe ea, nu putea fi, îşi spuse, somnoroasă. O ţinea în braţe atât de tandru, îi mângâia părul atât de drăgăstos. Se strânse mai aproape şi închise ochii.

— Maggie?

Greg îi ţinea mâna într-a lui, mişcându-şi degetul mare peste verigheta de aur.

— Vreau să-ţi scoţi inelul ăsta.

Inima i se opri în loc. Întotdeauna îşi purtase verigheta, zi şi noapte, în ultimii treisprezece ani.

— Nu vreau să fiu în acelaşi pat cu nevasta altuia, Maggie. Şi cât timp porţi verigheta asta, eşti nevasta lui Johnny, fie şi doar simbolic.

Îşi scoase inelul fără o vorbă. Era şi timpul. Nu se socotea infidelă lui Johnny, absolut deloc. Degetul însă şi-l simţea gol şi ciudat fără banda lată cu care se obişnuise.

Greg o privi, în timp ce depunea verigheta în sertăraşul noptierei.

— Vino-aici, şopti. Maggie se întoarse spre el. Niciodată nu m-am considerat tipul posesiv, Maggie. Dar, văzându-ţi verigheta aia pe deget, aşa cum stăteai în pat cu mine…

Nu mai continuă. Se întreba dacă suna la fel de surprins şi derutat pe cât se simţea, cu privire la aceste neaşteptate şi stranii sentimente ce-l străbăteau. Braţele i se înlănţuiră în jurul lui Maggie, posesive.

Ea îşi rezemă capul pe umărul lui.

— N-am s-o mai port, Greg, promise.

Capitolul 7

Trecuse de ora nouă cu câteva minute, când Maggie se mişcă şi, trezindu-se, descoperi că era singură în pat. Odaia continua să fie cufundată în întuneric, cu draperiile trase, şi auzi ploaia bătând în ferestre. Ora târzie o surprinse. Nu-şi amintea când dormise ultima oară – dacă o făcuse vreodată – până la nouă. Amintirile nopţii trecute o scăldau ca nişte valuri senzuale, făcând-o să roşească intens. Nu-şi amintea nici când petrecuse ultima oară – dacă o făcuse vreodată – o asemenea noapte.

Coborî încet din pat, cu anumite locuri ale trupului chinuite de-o durere voluptuoasă. Intră cu pas împleticit sub duş, cam ameţită încă, neîngăduindu-şi să gândească. Putea fi primejdios. Aruncând o privire la mâna fără verighetă, se strădui să se concentreze asupra activităţilor maşinale de-a se spăla, a-şi şampona părul, a şi-l usca. Se îmbrăcă repede cu blugii şi un colroule galben şi-şi perie părul, cu gesturi nervoase. Îi era groază să coboare la parter. Oare Greg era acolo? Şi ce le putea spune copiilor? Ce le spusese el? Perspectiva de a-şi privi în faţă amantul cu, şase observatori interesaţi în jur, cerea cu adevărat multă îndrăzneală.

Momentul când îi găsi pe Kristin, Kevin şi Karl aşezaţi în faţa televizorului, uitându-se la desene animate, exact ca în fiecare sâmbătă dimineaţă, fu aproape o dezamăgire. Membrii familiei Wilder plecaseră, toţi patru.

— Bună, mami, îşi desprinse un moment ochii dinspre televizor Kristin, când intră Maggie. Te simţi mai bine?

Maggie o privi inexpresivă.

— Ce?

— Doctorul Wilder a spus că, aseară când a dat telefon să-ţi spună la ce oră vine după copii, i-ai zis că nu te simţeai bine, o lămuri Kristin. A spus că ai nevoie de somn şi să nu te trezim.

Maggie avu din nou senzaţia bizară că intrase în plină piesă de teatru, ceilalţi aşteptându-se din cartea ei să se integreze în acţiune fără a cunoaşte subiectul.

— Când ai vorbit cu doctorul Wilder, Kristin? întrebă ea, atentă.

— A trecut foarte devreme, azi-dimineaţă, înainte de şapte. Nu eram treji niciunul, dar a tot sunat la uşă până m-am trezit eu şi i-am deschis. Era cam speriat că nu te-ai trezit, mămico, mărturisi ea. Doctorul Wilder a spus că aruncă o privire la tine, să se asigure că n-ai păţit nimic.

Maggie era conştientă că i se împurpuraseră obrajii. Şi-l închipui pe Greg intrând în camera ei şi privind-o cum dormea goală sub cuvertură. Dar, la o adică, dormise goală alături de el toată noaptea! îşi atinse obrajii aprinşi, cu mâini reci ca gheaţa. Noroc că atenţia Kristinei fusese atrasă de o reclamă la răcoritoare, pe care o găsea mult mai interesantă decât maică-sa.

Maggie făcu un efort să-şi recapete calmul. Familia Wilder plecase, iar Greg reuşise să se îmbrace şi să iasă din casă, încuind uşa după el, în scopul de-a simula că tocmai sosea să-şi ia copiii.

Evident, niciunul dintre cei mici nu ştia că petrecuse noaptea acolo, lucru pentru care Maggie se simţea profund uşurată. N-ar fi ştiut cum să le explice, ce să spună. Nu ştia nici măcar când avea să-l revadă pe Greg. Gândurile îi goneau la fel de nebuneşte ca pulsul. Contrar celor afirmate în titlurile cântecelor, nu era uşor să se îndrăgostească. Nu la vârstă de treizeci şi doi de ani, când ea avea trei copii, iar ei, patru. Nici iubirea nu era deosebit de comodă a doua oară. Aceasta era mai derutantă, pasională şi intens-cuprinzătoare decât prima.

Emisiunea de desene animate se sfârşi, iar Kevin ridică privirea, remarcând pentru prima oară prezenţa mamei sale.

— Meciul de soccer a fost contramandat din cauza ploii, spuse el ursuz. N-am nimic de făcut.

— De ce nu-l inviţi pe Josh la joacă? propuse Maggie.

Propriu-i şiretlic, evident de făţiş, o jena. Dacă Kevin îl chema pe Josh, urma ca ea să discute cu Greg pentru a aranja programul de joacă al băieţilor. Se gândi! a Taffy Smithton, care ticluise o intrigă similară, şi se crispă. În ce se transforma?

— Wilderii se duc azi undeva, spuse Kristin. L-am auzit pe doctorul Wilder spunându-le copiilor.

— Unde se duc? întrebă Maggie, cam prea repede.

Kristin ridică din umeri.

— Acasă la nişte prieteni. Lynn nu-ştiu-cum. Nu-mi mai amintesc numele de familie.

Lynn. Putea fi un nume masculin, ca şi feminin, îşi spuse Maggie. Persoana numită Lynn, cu care plănuiau să-şi petreacă ziua – şi, probabil, şi noaptea – Greg şi copiii săi, era bărbat sau femeie?

Cum nu se poate mai sigur, era femeie, conchise ea cu certitudine, aproape făcându-i-se rău de gelozie şi stinghereală. De ce fusese atât de proastă, încât să se îndrăgostească de Greg Wilder? Avea o viaţă atât de paşnică, de previzibilă şi monotonă, înainte de-a fi comis această nebunie! Nu voia, nici nu-i trebuia trauma unei implicaţii emoţionale.

Restul dimineţii se târî ca melcul. Maggie făcu curat în baie şi bucătărie; schimbă cearceafurile în toate paturile; spălă nişte rufe; şterse praful şi aspiră. Activitatea fizică o ţinea ocupată, dar gândurile îi reveneau obsesiv spre Greg. „O să-ţi pară rău dacă menţii întâlnirea cu Cassidy”, spusese el. „Asta-i atât o promisiune, cât şi o ameninţare”. Voia să-i spună că o pedepsea petrecând ziua (şi noaptea) cu femeia numită Lynn? Dacă o supunea iarăşi tratamentului tăcerii? Inima lui Maggie se strânse de durere. Nu se credea în stare se mai suporte, nu după cele petrecute noaptea trecută, nu după ceea ce împărtăşiseră în comun. Dar faptele rămâneau fapte: ea ieşea în oraş cu Rich Cassidy, iar Greg era cu cineva pe nume Lynn. Fără-ndoială, intenţionat îi scăpase numele, ştiind că-l va repeta Kristin. Probabil voia ca bănuielile geloase s-o tortureze toată ziua!

După-amiaza îi aduse pe copiii Jamison şi o

neaşteptată propunere de lucru ca guvernantă. Cei trei activi preşcolari o ţinură pe Maggie teribil de, ocupată şi, pe deasupra, lui Kevin, Kristin şi Karl le veniră prietenii la joacă. Nivelul sonor din casă era asurzitor. Maggie fu uşurată când sosi domnul Jamison să-şi adune progeniturile, la ora cinci, şi nu peste mult îi trimise şi ea acasă pe prietenii copiilor.

Telefonul sună exact când se aşeza, epuizată, pe sofa. Era pentru prima oară că îndrăznea să se aşeze, de la ora unu, când sosiseră micii Jamison.

— Răspundeţi vreunul la telefon, copii?

— Răspund eu, mămico! strigă Karl, repezindu-se în bucătărie. Mămico? strigă ea, peste câteva momente. Te mai duci la întâlnirea aia diseară?

— Da, oftă Maggie, dorindu-şi să nu fi fost aşa. Se simţea sleită, fizic şi spiritual. Gândul de a-i face conversaţie politicoasă măruntă lui Rich Cassidy o decava complet.

— Mămico, unde-i întâlnirea? strigă Karl; apoi se corectă. Unde-i concertul?

Karl nu cunoştea cuvinte de genul „concert”. Cineva, la telefon, îi punea întrebări. Maggie pomi instinctiv spre bucătărie. Karl ţinea receptorul la ureche.

— E doctorul Wilder, mămico.

— Greg?

Vocea lui Maggie suna mai degrabă ca un chiţăit sufocat.

— Deci tot mai ai de gând să te ţii de chestia aia? răsună, lin ca mătasea, glasul lui Greg. Ţi-am spus c-ai s-o regreţi, nu ţi-am spus?

— Te-ai distrat bine cu Lynn? ripostă Maggie. Nimeni nu-i spunea ei ce putea sau nu putea să facă, cu atât mai puţin Greg Wilder, care avea câte-o întâlnire cu altcineva în fiecare săptămână.

— M-am distrat de minune. Unde-i concertul la care plănuiţi să asistaţi, tu şi Cassidy?

Întrebarea o prinse pe nepregătite. Încă se mai muncea cu răspunsul lui prompt la întrebarea ei.

— La Centrul Civic Woodland. E o formaţie de suflători şi percuţie.

Greg fluieră uşurel.

— Suflători şi percuţie? iată un vis care se adevereşte.

— Greg…

— Dacă insişti să mergi, Maggie, nu mai e nimic de spus. Ţine doar minte că te-am prevenit.

Tonul lui mătăsos o enerva.

— La revedere, Maggie.

Închise înainte ca ea să-i poată răspunde.

Rich Cassidy îi lăudă lui Maggie rochia de culoare crem. Maggie îi lăudă cravata. Discutară despre vreme (continua să plouă), despre trafic (moderat, pentru acea oră de sâmbătă seară) şi despre formaţia din acel an a şcolii elementare (promiţătoare), în timpul scurtului drum spre Centrul Civic. Rich nu era tocmai vorbăreţ şi, la vremea când se instalară pe scaunele de pluş ale sălii publice de spectacole Woodland, păreau să-şi fi epuizat toate proviziile de conversaţie.

Ar fi putut să fie cu Greg, îşi reaminti posomorâtă Maggie, în timp ce formaţia îşi acorda instrumentele, iar ea şi Rich şedeau într-o tăcere

stingheră. Rich îşi scăpă programul pentru a cincea oară şi, când Maggie se aplecă să-l ridice, o călcă pe mână. Ea se smuci în sus atât de repede, încât nu observă că se aplecase şi el. Se ciocniră cap în cap. Lui Rich începu să-i sângereze buza; Maggie îi simţea urma dinţilor la ceafă. Urmară multe scuze reciproce, jenante. Maggie recăzu în butoiul cu melancolie. Da, putea să fi fost cu Greg, dar preferase ca o încăpăţânată să respecte Regulile Oficiale ale întâlnirilor adolescentine, la vârstă de treizeci şi doi de ani.

Trase concluzia că nu ajuta la nicio formare a caracterului să suferi de-a lungul unei întâlniri cu persoana nepotrivită. Era deprimant şi plictisitor. Şi chinuitor. Mâna şi capul continuau s-o doară de la coliziunile cu piciorul şi dintele lui Rich. Îşi scosese verigheta, la cererea lui Greg. De ce nu anulase şi această întâlnire, tot la cererea lui? Era una dintre acele întrebări fără răspuns. Greg spusese că avea să regrete această întâlnire şi avea perfectă dreptate.

Luminile scăzură, iar interpreţii îşi puseră instrumentele în poziţie. Şi, exact în acel moment, Greg Wilder şi cei şapte copii năvăliră pe culoar, spre un grup de scaune aflate cu cinci rânduri în faţa locului unde stăteau Maggie May şi Rich Cassidy. Rămase cu gura căscată, întrebându-se dacă nu cumva avea halucinaţii. Pe jumătate, spera că da.

Dar era Greg în carne şi oase acela care-l ducea pe Max în braţe şi o ţinea de mână pe Karl. Îi urmau Wendy şi Kristin, apQ Kevin şi Joshua şi o adolescentă drăguţă, care nu putea fi decât Paula.

Kevin legăna o pungă mare de cumpărături.

— Okay, cine vrea nişte caramele? Cine vrea nişte M & M-uri? îşi auzi Maggie fiul întrebând, în timp ce se aşezau. Halviţe? Gumă de mestecat? Jeleuri?

Maggie rămase ca de piatră. Rich îşi drese glasul.

— Ăă, acolo nu-s, îs, copiii tăi, cu doctorul Wilder? o întrebă el stânjenit. Tocmai îi întâlnise la duplex, cu douăzeci de minute mai devreme.

Maggie ieşi treptat din paralizie. Prima ei emoţie fu aceea de oroare maternă. Copiii ei continuau să poarte vechii blugi şi cămăşi groase, cele pe care le avuseseră toată ziua. Karl îşi pătase bluza în faţă cu muştar, la cină; părul lui Kevin era nepieptănat şi-i stătea strâmb. Era convinsă că toţi trei aveau în picioare cei mai vechi tenişi ai lor, cu găuri în vârf.

— N-ai, ăă, menţionat că vin şi copiii tăi în seara asta, spuse Rich, iar lui Maggie îi veni să-i dea una. Chiar credea că le-ar permite copiilor ei să apară într-un loc select, cum era Centrul Civic, arătând ca un trib zdrenţăros din Cartierul Săracilor? Era teribil de mândră de copiii ei. Ori de câte ori se duceau undeva, avea mare grijă să se asigure că erau cuviincioşi şi îmbrăcaţi bine. Profesorii o felicitau adesea pentru ţinuta lor ordonată. Iar Rich Cassidy o credea în stare să-i trimită sâmbăta seara la Centrul Civic, îmbrăcaţi ca pentru curte?

— N-am ştiut că vin şi copiii, replică ea cu buzele strânse.

Kevin continua să împartă dulciuri. În sacoşa

aia erau mai multe porcării decât le permitea Maggie să consume de Halloween şi Crăciun la un loc. Kilograme întregi de dulciuri. Aveau să se urce pe pereţi cu hiperglicemie toată noaptea – şi facturile la dentist! Maggie se cutremură. Kristin şi Karl erau deja predispuse la carii.

— Îl cunoşti bine pe doctorul Wilder? întrebă Rich, după care avu un mic râs nervos. Ce întrebare tâmpită! Sigur că-l cunoşti, copiii tăi n-ar fi aici cu el dacă nu-l cunoşteai.

Maggie nu răspunse nimic. Ochii ei erau fixaţi asupra copiilor, care sfâşiau ambalajele dulciurilor, şuşotind prea tare şi mutându-se de pe un loc pe altul. Niciunul nu părea să asculte ductul de clarinet de pe scenă. Femeia aşezată în spatele lor le sâsâi de două ori, iar Greg se răsuci să-i arunce o privire furibundă. Apoi ochii săi îşi schimbară direcţia, oprindu-se galeşi spre Maggie.

Era întuneric şi-i despărţeau şase rânduri de scaune, dar Maggie era pe deplin conştientă de mesajul ochilor lui batjocoritori: „O să-ţi pară rău… Eu te-am prevenit…” Se ţinuse de promisiune şi-şi dusese la îndeplinire ameninţarea. Bestia!

Rich se foi pe scaun, iar Maggie îi aruncă o privire ferită. Şi el se uita la Greg şi copii. Când îi surprinse privirea, se aplecă spre ea, şoptind:

— Am senzaţia că ar trebui să explic de ce i-am spus Paulei că nu mai poate face parte din orchestră.

Îşi împăturea şi despăturea programul, agitat şi nervos.

— Înţelegi, a lipsit la trei repetiţii cu formaţia

într-o singură lună, fără nicio scuză decât că avea altceva de făcut. Era foarte bună la flaut, dar nu puteam lăsa un elev să încalce încontinuu regulile sau…

— Nu trebuie să te justifici faţă de mine, Rich, interveni grăbită Maggie.

Bietul om era o ruină nervoasă! Cumplit se înfuriase pe Greg că-i pusese în acea situaţie.

— A fost un incident neplăcut, bâigui Rich. Doctorul Wilder s-a supărat pe mine.

— Da, ştiu cât de neplăcut poate fi doctorul Wilder, spuse Maggie.

Rămaseră posomorâţi, în timp ce începeau să duruie tobele.

Peste zece minute, la picioarele lor apăru Max.

— Bună, Maggie! îi rânji, mânjit pe faţă cu ciocolată. Se târâse pe sub şirurile de scaune ca să ajungă până la ea, iar mâinile şi pantalonii reiaţi îi erau plini de praf. Max se scobi adânc în buzunar şi scoase o acadea neambalată, cu urme de dinţi pe ea. Maggie, viei un Stalbulst Fluit Chew?

— Of, Max, oftă ea.

— Vleau afală, anunţă el, căţărându-i-se în poală. Mă duţi, Maggie?

Avea de ales? se întrebă ea, în timp ce-l conducea pe Max afară. La patru ani, încă mai consimţea să intre cu ea în toaleta doamnelor. Era furioasă pe Greg, dar n-ar fi fost drept să-şi reverse enervarea pe-un copil nevinovat.

Max insistă să-i stea în poală până la sfârşitul concertului. Se făcuse târziu, copilul era obosit,

iar prin vene îi curgea probabil zahăr pur, după toate mizeriile pe care le îngerase, raţionă Maggie, permiţându-i să rămână cu ea. Ultimul lucru pe care voia să-l rişte era criza totală de nervi a unui copil de patru ani instabil. Greg ar fi rămas neîndoielnic la locul lui, prefăcându-se că nu-i cunoştea şi lăsând-o să se descurce singură. Aşa că Max rămase pe genunchii ei, tăcut şi încântat, aruncându-şi bomboane în gură din rezerva aparent nesfârşită din buzunare.

Era oare doar zece şi jumătate când concertul se încheie şi se aprinseră luminile? Maggie se simţea de parcă ar fi stat o săptămână întreagă în Centrul Civic, cu micul Max în poală şi Rich Cassidy tresărind agitat alături. Tot timpul îl petrecuse urmărind şi ascultând poznele copiilor aflaţi cu cinci rânduri mai în faţă. Tresărise de fiecare dată când cineva din public îi apostrofa cu câte o privire dezaprobatoare. Pe Greg nu părea să-l deranjeze deloc. Nu se supără nici măcar când Karl se urcă în picioare pe scaun şi sări de-acolo! Lui Maggie îi bubuia capul la fel de tare ca tobele, la vremea când spectatorii se ridicară şi porniră spre ieşire.

— Mămico! o strigă Karl de pe culoarul dintre scaune; Maggie tresări la vederea celei mai mici fetiţe a ei, care era o nenorocire jegoasă şi zbârlită, învelită-n zahăr. Mămico, unchiul Greg ne duce la Bazarul de îngheţată!

Unchiul Greg? Maggie încă mai încerca să-şi revină din cele auzite, când Max o zbughi de lângă ea pentru a fugi în zigzag prin mulţime. Maggie îl văzu aterizând în mijlocul grupului Wilder-May.

Greg îi surprinse privirea şi-i adresă un scurt salut sarcastic. Nu îndrăzni să se uite la Rich Cassidy; nu putea nici măcar începe să presupună ce-avea în minte.

Rich o duse cu maşina direct acasă, fără a scoate o vorbă. Maggie încercă să-l îmbuneze, spunând cu toată sinceritatea:

— Îmi pare atât de rău pentru seara asta…

Dar nu dădu niciun rezultat. Omul nu făcu decât să mormăie şi n-o conduse până la uşă.

Greg şi copiii mai întârziară o oră. Lui Maggie nu-i scăpă ironia situaţiei. Ea se întorsese de la întâlnire, iar copiii erau în oraş cu Greg Wilder. Îi auzi sosind la câteva minute după miezul nopţii. Probabil că-i auzise tot cartierul Woodland Courts. Copiii Wilder îşi luară zgomotos rămas-bun din maşină, în timp ce Kevin alerga spre uşa de la intrare, chiuind. Greg o ducea în cârcă pe Karl, care cânta, şi pe Kristin, în chip de roabă, pe aleea din faţă. Maggie se strâmbă. Atâta zahăr! Deschise larg uşa şi-i privi, cu mâinile-n şolduri.

— Hei, grozav concert, Maggie, spuse Greg, în timp ce o ridica pe Kristin în picioare cu o înfloriturâ. Am murit după suflătorii şi percuţiile alea.

— Nu-i deloc de râs, Greg, replică ea glacial.

Karl începu să ţopăie:

— Ne-am distrat aşa de bine, mămico! Am fost la Bazarul de îngheţată şi eu am primit un suc de banane şi unul de portocale cu sifon şi…

— Da, văd. Le porţi pe tine, o întrerupse Maggie, fulgerându-l pe Greg cu privirea. Şi-i al naibii de bine că am o sticlă nouă de pepto-bismol,

fiindcă toţi trei veţi avea probabil nevoie la noapte.

— Copiii-s bine. Bate palma, Kevin, întinse Greg mâna, iar Kevin i-o plesni încântat.

Maggie hotărî că era timpul să oprească veselia înainte de-a-l plesni ea însăşi pe Greg. Şi nu în palmă.

— Spuneţi-i noapte bună doctorului Wilder, copii, spuse ea iute. Kristin, vrei să dai drumul la apă în baie pentru Karl? Urc în câteva minute.

— Sigur. Noapte bună, unchiule Greg, strigă Kristin şi mulţumim!

— Mulţumim, unchiule Greg, repetară în cor Kevin şi Karl.

— Plăcerea a fost de partea mea, răspunse încântat Greg. Noapte bună, copii.

Cei mici intrară în casă, iar Greg se întoarse spre Maggie cu un rânjet fudul.

— Sunt nişte copii grozavi, Maggie. Mulţumesc că m-ai lăsat să-i iau cu împrumut în seara asta.

Nervii lui Maggie, stăpâniţi în tot timpul lungii seri, erupseră cu o forţă vulcanică. Se împurpură la faţă, tremurând din tot trupul.

— Pleacă de-aici, abia reuşi ea să spună.

— Ce păcat că nu mă inviţi înăuntru, replică Greg. Ar fi cu atât mai satisfăcător pentru tine să mă arunci afară din casă, nu numai din prag.

— Nu te vreau în casa mea, nici pe pragul meu. Ceea ce-ai făcut în seara asta a fost indescriptibil, Greg Wilder, iar eu…

— Bună, Maggie! strigară din maşină Wendy, Josh şi Max. Toţi trei se aplecaseră pe ferestre,

făcându-i cu mâna.

Se simţi obligată să le răspundă cu un semn al mâinii şi un salut vesel. Nu era supărată pe copii; nu ei erau de vină. Dar scurtul interludiu răpi tiradei ei energia necesară. Încercă să-şi aducă aminte ce voia să spună.

— Îmi spuneai cât de indescriptibil am fost în seara asta, o ajută Greg. Şi, oricât de mult mi-ar plăcea să stau şi s-ascult, ar fi cazul să duc copiii acasă la culcare. S-a făcut târziu.

Maggie nu era dispusă să-l lase să plece fără a-şi ostoi mânia.

— Seara asta a fost un fiasco total, şuieră, în timp ce Greg se întorcea spre maşină. Şi a…

— Deci nu ţi-a plăcut prima întâlnire ca părinte fără obligaţii?

— Să-mi placă? A fost o catastrofă! Şi…

— O catastrofa? repetă el. Asta se aplică şi la toate întâlnirile mele. Se pare că avem multe în comun, Mary Magdalene.

— Nu-mi spune aşa! Ţi-ai pus în cap anume să-mi strici întâlnirea din seara asta. În viaţa mea nu mi-a fost mai mare ruşine!

— Îţi pare rău că ai ieşit astă-seară cu Cassidy, Maggie? întrebă el încetişor. Ţi-am spus eu c-o să-ţi pară. Poate data viitoare ai să-l asculţi pe unchiul Greg.

— Ooof!

Maggie nu ţinea minte să mai fi fost vreodată atât de furioasă. Omul avea puterea s-o enerveze ca nimeni şi nimic altceva.

— De ce eşti liber sâmbăta seara, în fond? Prietena ta Lynn n-a fost disponibilă în noaptea

asta? După distracţia minunată de după-amiază, credeam că…

Se întrerupse, oripilată că se dăduse de gol. Nervii îi dezlegaseră limba şi-şi vărsase toate incertitudinile geloase.

— Lynn?

Un moment, Greg păru nedumerit. Apoi râse.

— Cred că te referi la Chien şi Ching Lin. Copiii şi cu mine am fost după-amiază la ei. El e radiolog la Hopkins şi a dat o mare petrecere, împreună cu nevastă-sa, de ziua fetiţei lor Shirley. E un eveniment anual, la care invită atât părinţii, cât şi copiii.

Maggie închise ochii, conştientă că faţa i se afla undeva între nuanţele de stacojiu şi carmin.

— Crezuseşi că am petrecut ziua cu o femeie numită Lynn, spuse jovial Greg. Deci de-asta fierbi aşa, Ochi Verzi. Întâlnirea ta catastrofală cu Cassidy n-are nicio legătură!

Avea două variante, îşi spuse Maggie, în timp ce stătea pe prag clocotind. Putea rămâne acolo trosnind de furie neputincioasă, sau îşi putea face o ieşire măreaţă, trântind uşa după ea. Optă pentru a doua variantă.

Maggie petrecu o bună parte din noapte gândindu-se la ce ar fi trebuit să-i spună lui Greg Wilder când se proţăpise atât de arogant la uşa ei. Remarcile despre Lynn care-o dăduseră de gol nu făceau parte niciodată, firește, din scenariu.

A doua zi dimineaţă, fu prezentă fiziceşte cu copiii la biserică, dar în sinea ei îl anihila pe Greg cu o diatribă pârjolitor de deşteaptă. În imaginaţie, individul era sancţionat convenabil şi

implora iertarea. Iar ea era calmă şi stăpânită, şi nu mai scuipa acuzaţiile ca o neghioabă infantilă şi geloasă. Când se sfârşi slujba, Maggie era în chip stânjenitor conştientă că nu auzise un singur cuvânt din predică.

— Uite microbuzul unchiului Greg! exclamă Kevin, când dădură colţul spre Woodland Courts. Chiar în faţă la noi!

Lui Maggie îi zvâcni stomacul. Kevin avea dreptate: prelunga maşină bej a familiei Wilder era oprită exact în faţa duplexului. Greg şi cei patru copii ai săi coborâră din maşină, în timp ce Maggie îşi parcă vechiul Chevrolet pe alee. Kevin, Kristin şi Karl săriră jos din maşină, să-şi salute prietenii. Maggie rămase la volan, încercând să-şi amintească sclipitoarea dojană pe care o concepuse atâtea ore-n şir. Părea că i se golise mintea la vederea lui Greg apropiindu-se de ea.

Greg deschise portiera maşinii şi-i întinse o mână. Neluând-o în seamă, Maggie coborî singură.

— Azi duc copiii cu barca, anunţă Greg, neluând nici el în seamă, atitudinea de dispreţ deliberat. Probabil că va fi pentru ultima oară că luăm barca în sezonul ăsta. În weekend-ul viitor sunt de gardă, iar pe urmă va fi prea frig. Am vrea să veniţi cu noi şi tu cu copiii, Maggie.

— Nu, răspunse ea automat.

Greg se încruntă vag.

— Presimţeam că vei spune asta, aşa că mi-am luat o mică asigurare.

— Mămico, unchiul Greg ne duce cu barca lui! ţipă Karl, alergând spre ei.

Maggie se uită urât la Greg. Asigurarea constase în a-şi pune copiii să le spună alor ei despre ieşirea propusă. N-o considera capabilă să-i refuze.

— E o şalupă mare, mami, spuse Kevin, alăturându-li-se, cu ochii strălucind de emoţie. Josh mi-a arătat-o de multe ori în poze.

Întotdeauna am vrut să mă plimb cu ea.

Maggie era prinsă în cursă.

— Zău că nu cred… începu ea, şi toţi cei trei copii ai săi o întrerupseră cu un disperat:

— Te rugăm, mami!

— Te rog, Maggie, spuse Wilder. Frumoşii ei ochi acvamarini, atât de asemănători cu ai lui Greg, transmiteau o rugăminte a lor proprie.

Max îi îmbrăţişă genunchii, strângând cu putere:

— Te log, Maggie!

Greg zâmbea fudul, absolut încântat de strategia sa. Dacă refuza, Maggie avea să fie azvârlită în rolul mamei nerezonabile care strică orice distracţie, şi era evident că n-o credea dispusă să-l accepte.

Maggie, însă, avea o surpriză pentru el.

— În regulă, copii, puteţi merge cu unchiul Greg, pronunţă ea numele cu sarcasm delicat. Dar eu am treburi azi, aşa că voi sta acasă.

Copii nu aveau nimic împotrivă. Scoaseră un chiot şi fugiră în duplex să-şi schimbe hainele.

— Touché, spuse Greg încet, încrucişându-şi braţele pe piept. Această mişcare îi întinse pe umeri materialul lucios al scurtei marinăreşti, reliefându-i muşchii viguroşi. Făcu un pas spre ea.

Purta o pereche de blugi albiţi, uzaţi zdravăn, ce păreau mulaţi pe coloanele robuste ale coapselor. Emana o masculinitate vitală şi puternică, atât copleşitoare cât şi ameninţătoare.

Maggie înghiţi un nod şi făcu un pas mic înapoi. Greg râse uşurel:

— Te-ai speriat?

Privirea lui îi cuprinse trupul, zăbovind intenţionat asupra anumitor părţi din anatomia ei.

Ace ascuţite de excitaţie sexuală o străpunseră în josul pântecului.

— De tine? replică ea în derâdere. De ce m-aş speria? Te-am bătut cu propriile tale arme, Greg. Distracţie plăcută cu copiii şi barca. A fost foarte drăguţ din partea ta să-i inviţi.

— A, ba vii cu noi, Maggie. Du-te-n casă şi pune-ţi nişte blugi şi o cămaşă groasă sau un pulover. Ai zece minute.

— Zău? râse ea de aroganţa lui. Regret, Greg. Runda asta ai pierdut-o.

— Doar dacă nu vrei să mai cunoşti puţin din machismo-ul meu de om al cavernelor. Propun să mergi înăuntru şi să te schimbi, scumpo, repetă lunecos. Dar, în fond, poate că vrei. Ţi-a cam plăcut abordarea de data trecută, nu-i aşa? Eram atât de îngrijorat că o speriasem pe micuţa şi sfioasa Maggie, dar îţi plăcuse.

O mânie încinsă până la alb, alimentat şi de tensiunea sexuală ce plutea între ei, se aprinse înăuntrul lui Maggie. Ridică mâna, căutând o ripostă feminină primitivă. Şi se opri îngrozită, înainte de al plesni efectiv peste obraz.

— Haide, loveşte-mă, o stârni Greg. Atunci voi

avea o scuză să contraatac. Am să te sărut până-ţi pierzi cunoştinţa, după care te duc direct în pat. Ce mama dracu', oricum asta vrem amândoi.

— Ba nu, şopti ea. Era profund răscolită de intensitatea propriilor emoţii şi cu atât mai enervată înţelegând faptul că Greg avea dreptate. Tânjea dureros după o confruntare fizică, încheiată… la fel de fizic. Era nu puţin înfricoşător să i se releve această latură pătimaşă şi inflamabilă a firii ei, după ani de zile în care se văzuse ca fiind calmă, sensibilă, absolut maternă. Ce dezlănţuise în ea Greg Wilder? îl privi, cu tumultul interior reflectat în ochii ei verzi, dilataţi.

Paula Wilder alese acest moment pentru a face cunoştinţă.

— Bună ziua, doamnă May, eu sunt Paula, se apropie ea de Maggie cu un zâmbet prietenos, plin de curiozitate. Mă bucur că vă cunosc în sfârşit. Am vorbit la telefon de-atâtea ori, încât am senzaţia că vă cunosc deja.

— Paula, fii te rog bună… începu Greg, dar Maggie se grăbi să-l întrerupă.

— Şi… şi eu am aceeaşi senzaţie, Paula, spuse ea, străduindu-se să-şi oprească tremurul din voce. Avea impresia că luase foc, că ardea după atingerea lui Greg, dar trebuia să pară stăpânită şi demnă în faţa fiicei sale adolescente.

Paula Wilder arăta ca un arhetip al prinţesei din poveşti. Ten de piersică şi lapte, păr lung, blond alburiu, ţinut în sus cu două barete, ochi albaştri deschişi cu gene negre, lungi, moştenire de la tatăl ei.

Urmă un moment de linişte, timp în care

Maggie încercă să-şi adune minţile risipite. Greg continua s-o privească, în ochi arzându-i o foame nedisimulată.

— Pot să vă spun Maggie? întrebă amabilă Paula, cu un tact care le lipsea dureros ambilor adulţi. Aşa vă numesc deja în sinea mea, auzindu-i pe copii vorbind tot timpul despre dumneavoastră. Şi pe tăticul, desigur, adăugă ea, zâmbind.

— Te rog, reuşi Maggie să răspundă, cu un surâs pe care şi-l spera ca fiind călduros.

— Paula, mergi, te rog, să vezi de Max? le întrerupse nerăbdător Greg.

— Max se dă huţa pe un cauciuc-leagăn, în curtea din spate, tăticule. Kristin e cu el.

— Vezi de Wendy şi Joshua, ordonă Greg.

— Amândoi sunt în casă cu Karl şi Kevin, raportă Paula.

— Atunci de ce nu te duci şi tu la ei? întrebă el printre dinţi. Sau în curtea din spate, sau în casă. Vreau să vorbesc cu Maggie între patru ochi.

Maggie roşi, jenată de lipsa de subtilitate a lui Greg şi de zâmbetul cunoscător, matur, al Paulei.

— Paula, eşti absolut binevenită să stai aici, spuse ea repede, evitând ochii scânteietori ai lui Greg.

— A, nu, înţeleg lucrurile astea, Maggie, o asigură Paula. Şi eu am un prieten.

Şi se îndepărtă, aruncându-şi peste umăr buclele lungi şi blonde şi unduindu-şi provocator şoldurile în blugii strânşi pe trup.

— Ce vrea să spună, că înţelege lucrurile astea?

Dintr-odată, Greg devenise un părinte buimăcit.

— Ar face bine naibii să nu le-nţeleagă! îşi trecu el o mână prin păr. Nu ştii ce te-aşteaptă, Maggie. Kristin e încă o fetiţă. Stai numai s-o pocnească adolescenţa.

Clătină din cap, cu o expresie sumbră.

— Fetiţa mea dulce s-a transformat într-o versiune adolescentă a lui

Jekyll şi Hyde. În ultima vreme, nu ştiu niciodată la ce să mă mai aştept din partea Paulei.

Mama din sufletul lui Maggie simţea o puternică empatie faţă de tatăl dinăuntrul lui Greg. Ca părinte, nu era deloc arogant, sfidător sau batjocoritor.

— Probabil că vă e greu, ţie şi Paulei, fără mama ei, se aventură. E

o perioadă atât de dificilă pentru o tânără fată.

— Iar afacerea asta cu prietenul mă-ngrijorează de-a binelea. Dintr-odată, băieţii din clasa ei au devenit prea tineri pentru ea. Puştiul ăsta cu care se-ntâlneşte are permis de conducere şi maşină proprie. Mi-amintesc cum eram eu la vârsta lui şi-s sigur ca naiba că n-aş vrea ca fiica mea de paisprezece ani să se vadă cu un tip ca el.

— Pare o situaţie care necesită supraveghere atentă, Greg.

— Ştiu, ştiu, dar e-al dracu’ de greu să practici medicina, să vezi de trei copii mici şi să-ţi ţii ochiul de vultur pe-o adolescentă încăpăţânată.

— Îmi închipui, îi puse Maggie mâna pe braţ, într-un impulsiv gest de compasiune.

Greg îi acoperi repede mâna cu a lui.

— Vino azi cu noi, Maggie, spuse el în şoaptă. Dacă vii, s-ar putea chiar să-mi cer scuze că ţi-am sabotat întâlnirea cu Cassidy.

Undeva, de-a lungul intervalului anterior, furia ei se risipise.

— Nu era nevoie să cheltuieşti atâta timp şi bani, recunoscu ea răutăcioasă. Seara se ducea pe copcă din proprie iniţiativă, înainte de a fi apărut, măcar, tu şi copiii.

Greg făcu o grimasă.

— Nu-s ridicole întâlnirile?

— Sunt cam la fel de amuzante ca atunci când te pocneşte careva, răspunse ea. Sigur, nu vorbesc pe baza unei vaste experienţe.

— Nu vreau să ai vaste experienţe, îi ridică el mâna la gură, apăsându-şi buzele cu degetele ei. Maggie, eu…

— Suntem gata, unchiule Greg!

— Să mergem!

— Mămico, nici nu te-ai schimbat măcar!

— Mi-e foame!

Toţi cei şapte copii se adunară în jurul lor, vorbind în acelaşi timp. Maggie îşi smulse repede mâna. Greg gemu.

— Nu mergi să-ţi schimbi hainele, mami? întrebă Kristin.

— Nu mai eşti supărată pe tăticul, nu-i aşa, Maggie? adăugă Paula.

— Nu-i supărată pe el! exclamă Kevin. De ce să fie supărată pe el?

— Pentru aseară, explică răbdătoare Paula.

— Da ne-am distrat nemaipomenit aseară!

protestă băiatul.

Ochii Paulei îi întâlniră pe ai lui Maggie şi zâmbi amuzată. Înţelegea aceste lucruri. Maggie îl privi pe Greg.

— Ne-am distrat nemaipomenit aseară, repetă el, rânjind.

Toţi copiii o priveau cu speranţă, iar Greg îi zâmbea, cu o îndrăzneaţă provocare sexuală lucindu-i în ochi. Maggie îşi putu simţi trupul reacţionând, simţi furnicăturile şi tensiunea lăuntrică. Voia să-i spună să nu se uite aşa la ea, să n-o facă să se simtă astfel. Nu în faţa copiilor!

— De ce nu mergi în casă să te schimbi, până urc eu copiii în maşină, Maggie? propuse Greg. Înainte ca Maggie să-i poată răspunde, trecu în spatele ai, aproape, şi o apucă de braţe.

— Ai nevoie de ajutor la dezbrăcare, iubito?

Glasul îi răsuna scăzut în urechea ei, fără ca altcineva să-l audă.

— Vrei să te-ajut la fermoarul rochiei sau la copcile sutienului sau la chiloţei…

— Nu! se smulse ea din loc, protestând faţă de imaginile care evocau atâtea; pulsul i-o luase razna. Mă schimb în câteva minute, le spuse copiilor, pe un ton vioi şi luminos. Vin imediat.

Zbură înăuntru şi, numai după ce se îmbrăcă grăbită cu o pereche de pantaloni bleumarin şi un pulover de kelly verde, îşi dăduse seama cât de uşor fusese manipulată. Fiindcă de fapt voise tot timpul să-i însoţească? o hărţui un mic glas batjocoritor în mintea ei. Maggie refuză să răspundă, pentru a nu se învinovăţi singură.

Capitolul 8

Ambarcaţiunea familiei Wilder era ancorată în Annapolis, la patruzeci şi cinci de minute de Woodland.

— Vom coborî pe râul Severn, până în Golful Chesapeake, le spuse Greg, iar Paula indică în atlas drumul pe apă.

Străzile din apropierea portului Annapolis dădeau pe dinafară de turişti, localnici şi cădeţi de la Academia navală din apropiere. Vremea era rece şi senină, soarele de octombrie strălucea, părând a domni o atmosferă aproape sărbătorească.

— Putem căpăta nişte cornete de-ngheţată înainte să meldzem la balcă, tăticule? întrebă Max, iar Greg îi escortă indulgent pe toţi într-o cofetărie aglomerată, unde se ofereau arome exotice ca şerbet de mango, brandy cordial sau pralină de butterscotch. Conservatorii May şi prudenţii Wilder aleseră tradiţională îngheţată de vanilie şi ciocolată.

— Acuma dulţiuli, propuse Max, cârmind pe uşa unui magazin.

— Categoric, nu! îl prinse Maggie, aducându-l înapoi la grupul de pe trotuar. Nu după orgia cu zahăricale de aseară.

— Au, haide, mami, o tachină Greg. Nimeni n-a trebuit să recurgă aseară la noua ta sticlă de pepto-bismol, este?

— Nu, recunoscu ea. Dar n-am de gând să forţăm norocul. Scurt pe doi cu dulciurile.

— Nu glumeşte, unchiule Greg, îl preveni

Kevin pe Greg, cu seriozitate. Dacă insistăm, chiar c-o să se-nfurie.

— Dulcea noastră Maica Machree să-şi piardă firea? Niciodată! replică Greg, dar împinse totuşi grupul până dincolo de magazinul de delicatese, fără ca vreunul dintre copii să protesteze.

— Hai să intrăm la magazinul de jucării! ţipă Josh, trăgându-şi tatăl de braţ şi arătând spre vitrina ispititoare.

Ultimul transport de marfă, constând din păpuşi, tocmai fusese despachetat, iar Karl se repezi la raft pentru a înşfăca un bebeluş chel, cu salopetă tetra.

— Te rog, mămico! gâfâi ea, cu respiraţia tăiată. Te rog!

— N-ai unu? întrebă curioasă Paula. Wendy are trei.

— Santa Claus n-a putut să-mi aducă şi mie unul, strânse Karl cu putere cutia. O, te rog, nu poţi să mi-l iei, mămico?

Maggie voia să i-l cumpere. Nu reuşise să pună mâna, la ultimul Crăciun, pe păpuşa aceea greu de găsit, iar dezamăgirea fetiţei o deprimase. Dar preţul acelei jucării era scandalos, umflat fără-ndoială pentru gloata de turişti dispuşi la cheltuieli. Maggie fu şocată de cifra exorbitantă de pe etichetă.

— Poate se vinde şi în rate, mami, şopti Kristin. Şi ea dorea ca surioara ei să capete păpuşa.

— Îţi cumpăr eu păpuşa, prinţeso, anunţă Greg, cu un surâs.

Faţa lui Karl deveni radioasă, iar Maggie

descoperi că-i era greu să intervină, deşi ştia că trebuia s-o facă.

— Nu, Greg, nu pot fi de acord să-i cumperi păpuşa asta. E mult prea scumpă ca să…

— Ne-o putem permite, o întrerupse cu generozitate Paula.

— Nu, replică ferm Maggie.

Hotărî să se intereseze de plata în rate. Dacă achita un număr de sume mici în următoarele două luni, ar fi primit păpuşa la Crăciun fără a face o gaură insolvabilă în buget.

— Dacă nu cumpăraţi păpuşa asta, o iau eu, spuse o femeie din apropiere, întinzând mâna după cutie. Karl o strânse cu putere, privind tăcută în podea.

— Plândzi, Kali, o povăţui Max, într-o şoaptă sonoră. Zbială.

— Mai bine nu, spuse Maggie. Karl, scumpa mea, ştiu cât de mult doreşti…

Nu apucă să termine. Karl fu ridicată de la pământ şi luată în braţe de Greg – cu cutie şi păpuşă cu tot. Porni spre casă, în timp ce Max şi Wendy chiuiau aprobator.

— Nu fii supărată, Maggie, spuse Paula, trecând drept în faţa ei, pentru a-i tăia calea în încercarea de a-l urma pe Greg. Tatăl meu vrea ca fetiţa să primească păpuşa.

— Şi eu vreau s-o primească, dar nu pot accepta ca tatăl tău să cheltuiască atâţia bani cu ea, Paula.

— De ce?

Paula făcu un pas într-o parte, în acelaşi timp cu Maggie, care nu mai avea cum s-o ocolească,

decât eventual îmbrâncind-o.

— Dacă tăticul ar cheltui o mulţime de bani pentru tinesă zicem, pe trandafiri roşii n-ai avea nicio obiecţie, nu-i aşa?

Ochii lui Maggie zburară spre chipul Paulei, pentru a fi întâmpinaţi cu un surâs enigmatic. Cât de mult ştia Paula Wilder despre escapadele romantice ale tatălui ei, la urma urmei? se întrebă Maggie, oarecum iritată.

— Întrebarea e absurdă, de vreme ce nu-mi va trimite trandafiri, Paula.

— L-am auzit comandându-i azi-dimineaţă, îi mărturisi Paula, într-o şoaptă conspirativă. Te vor aştepta când ajungi acasă.

Greg îi trimisese trandafiri? Inima lui Maggie execută un mic şi straniu salt mortal. Paula îi făcu cu ochiul şi se îndepărtă încet.

— Mami, uite ce ne-a cumpărat unchiul Greg! o smulse pe Maggie din năuceală glasul surescitat al lui Kevin.

Băiatul ţinea în mâini două maşinuţe metalice cu motor, din soiul pe care şi le dorea de veacuri, iar Maggie le considerase prea pipărate la preţul de opt dolari bucata. „Una, poate, la Crăciun”, spunea ea de luni de zile.

— Max, Josh şi cu mine am primit câte două fiecare! continuă Kevin.

Maggie rămase cu gura căscată. Pe Greg îl apucase un dezmăţ veritabil! Tocmai achita un pony purpuriu, de jucărie, pentru Wendy, când Maggie îl ajunse în sfârşit din urmă.

— Le-am trimis pe Paula şi Kristin la magazinul din colţ, să-şi cumpere cercei, îi spuse

el, în timp ce-şi băga cartela de credit înapoi în portofel. Au spus că-s prea mari pentru ce se găseşte aici, deşi Kristin ochea cam cu jind pisica aia de pluş. Să i-o cumpăr?

— Nu! icni Maggie. Îl luă de braţ şi aproape că-l trase afară din magazin. Copiii îi urmară, admirându-şi unul altuia jucăriile noi.

— Mămico, asta-i cea mai nostimă zi din viaţa noastră, exclamă Karl; aruncase deja cutia voluminoasă şi-şi legăna păpuşa în braţe. Mulţumesc, unchiule Greg, adăugă ea extaziată.

— N-ai de ce, scumpo, răspunse încântat Greg.

— Mulţumesc de-un milion de trilioane de catralioane de ori, unchiule Greg! ţipă Kevin.

— Haideţi, gaşcă, să le pescuim pe Paula şi Kristin şi să mergem la şalupă, îi chemă Greg nerăbdător.

— Staţi un minut, interveni Maggie, tulburată. Josh, Wendy, Max. Nu v-am auzit mulţumindu-i tăticului vostru.

— Tătiţilor nu li se mulţumeşte, se bosumflă Max. Ei tlebuie să le cumpele toate chestiile la copiii

— Întotdeauna îi mulţumeşti persoanei care-ţi tot.

Face un cadou sau o plăcere, spuse Maggie. Chiar dacă e tăticul tău. Mai ales dacă e tăticul, adăugă ea. Ai să-ncerci să nu uiţi asta?

— Dacă uităm, poţi să ne aminteşti tu, Maggie, răspunse Wendy. Mulţumesc pentru căluţ, tăticule.

Josh şi Max mulţumiră şi ei în cor şi toţi cinci

se năpustiră spre magazinul din colţ.

Greg se întoarse spre Maggie.

— Eu îţi mulţumesc ţie, spuse el, cu ochii luminaţi de o căldură care-o făcu să i se oprească răsuflarea în piept.

— Eşti un om minunat de generos, Greg, spuse ea în şoaptă. Propriii tăi copii ar trebui, cu siguranţă, să-nveţe să te aprecieze.

El îi cuprinse talia cu un braţ.

— Ţie nu ţi-am cumpărat nimic azi, Maggie. Hai să…

Maggie trase adânc aer în piept.

— Greg, te rog, încetează să ne mai cumperi lucruri!

Era timpul să injecteze o notă de realitate în ceea ce ameninţa să devină un vis minunat. Ţin un tabel cu cât ai cheltuit azi pentru copiii mei şi va ajunge la proporţiile datoriei naţionale, dac-o ţii tot aşa. Intenţionez să te despăgubesc până la ultimul bănuţ, adăugă ea cu fermitate.

— Nu fii ridicolă, Maggie. Îngheţată, câteva jucărele… Chiar crezi că aş primi bani de la tine pentru asta? N-am să-ţi las orgoliul ţepos şi ideile demodate de proprietate să ne strice ziua. Îmi place să tratez copiii, atât pe-ai tăi cât şi pe-ai mei. Îmi face o mare bucurie să fiu capabil de asta.

— Dar…

— Ar trebui să porţi întotdeauna kelly verde, o întrerupse el.

Ajunseseră la colţul străzii, şi o trase în cercul braţelor, părând nepăsător la puhoiul trecătorilor ce-şi croiau drum prin jurul lor.

— Îţi face ochii să strălucească precum smaraldele. Două smaralde luminoase şi scânteietoare.

Maggie îşi simţi inima luând-o la galop. Era electrizată de conturul senzual al gurii lui, de lumina din propriii săi ochi ca pietrele preţioase. Întregul timp şi spaţiu păreau să se retragă din jurul lor, lăsându-i numai pe ea şi Greg singuri în acel moment aparte. Scurta lui era descheiată, iar mâinile lui Maggie i se aşezară pe piept, peste materialul gros al cămăşii albastre de bumbac. Tânjea să-şi strecoare degetele printre nasturi şi să simtă părul moale şi creţ, pielea caldă şi muşchii de dedesubt.

— Aş vrea să fim singuri, murmură Greg, dând grai propriilor ei gânduri; apoi, le duse un pas mai înainte. Aş vrea să fim goi în pat şi să fiu înăuntrul tău. Aş…

— Greg, nu! îl imploră ea, cuprinsă de fierbinţeală senzuală. Îşi simţea picioarele fără vlagă şi avu nevoie de-un considerabil efort de voinţă pentru a nu se topi peste el. Dar nu îndrăznea, căci copiii ieşeau din magazin şi curând aveau să ajungă lângă ei.

— Frustrarea asta mă omoară, îi suflă Greg în ureche. E firesc ca îndrăgostiţii să fie complet captivaţi şi absorbiţi unul de altul. Vreau să ferec restul lumii şi să mă pierd în tine, în noi. Dar am văzut unii observatori interesaţi, încercând să facă parte din piesă.

— Fac parte din piesă, preciză liniştită Maggie, îndepărtându-se de el. Inima bătea să-i spargă pieptul. Greg spusese că erau îndrăgostiţi.

— Mi-am luat cercei-pescăruşi, mami, spuse Kristin, arătându-i aferată mamei sale produsul. Şi Paula la fel.

— Ai şi paratrăsnetele de mănăstire, spuse Paula, dându-i lui Kristin o punguţă. Eu ţi le-am cumpărat. Le admirai, iar tăticul mi-a dat bani destui.

— Mulţumesc, Paula, exclamă Kristin, uimită de bunăvoinţa feţei.

Mulţumesc, doc… ăă, unchiule Greg.

— A fost plăcerea noastră, nu, Paula? spuse Greg, radios.

— Nu uita să-i spui mulţumesc lui tăticu, Paula, ciripi Wendy, cu un surâs sfios spre Maggie. Maggie îi zâmbi la rândul ei.

— Mulţumesc, tăticule, spuse Paula.

Ochii lui Maggie îi întâlniră pe ai lui Greg şi se simţi năpădită de un val de fericire pură. Era îndrăgostită de el şi, pentru moment, atâta era de-ajuns.

— Acum putem să mergem la şalupă, tăticule? întrebă nerăbdător Josh.

— Într-acolo mergem. La drum, gaşcă, strigă Greg, luând-o pe Maggie de mână.

Barca era un iaht de zece metri, cu motor interior puternic care propulsa vasul până la o viteză de patruzeci, cincizeci de mile pe oră. Greg îi lăsă pe toţi copiii, chiar şi pe cei mai mici, să ţină cu rândul timona, sub atenta sa supraveghere. Maggie se relaxa la prova, admirând peisajul în trecere şi bucurându-se de căldura soarelui pe faţă, în timp ce goneau peste ape. O încălzea răbdătoarea interacţiune dintre

Greg şi copii, şi exuberanta lor voie bună. Karl avusese perfectă dreptate, îşi spuse Maggie fericită, în timp ce nava tăia apele albastre-verzui ale golfului Chesapeake. Aceasta era cea mai „nostimă” zi din viaţa lor.

— Nu vrei să ţii şi tu cârma, Maggie? o întrebă Greg după un timp.

Dădu din cap că da, mai puţin interesată de conducerea ambarcaţiunii cât de-a sta lângă Greg, care îi dăscălea pe toţi căpitanii-novici. N-avea să fie dezamăgită. Greg se aşează aproape de ea, apăsându-i strâns coapsa cu coapsa lui. Capul ei i se rezemă în scobitura umărului, iar mireasma lui masculină îmbătătoare îi umplu nările. Când începu să-i mângâie uşurel ceafa cu vârfurile degetelor, prin coloana vertebrală îi trecu un fior lasciv.

— Diseară vom înnopta la mine, spuse Greg alene. Copiii se pot culca doi într-o cameră, iar tu şi cu mine ne putem încuia în dormitorul meu, departe de lumea dezlănţuită.

— Nu se poate, Greg, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

Îi era greu să judece, cu mâna lui frecându-i delicat pielea sensibilă a cefei. Simţea efectele atingerii lui Greg pretutindeni – în sfârcurile încordate, în josul abdomenului, între coapse…

— Ba fii sigură că se poate.

Se aplecă şi mai aproape, cu glasul răguşit şi respiraţia caldă pe gâtul ei.

— Vrei să stai cu mine, nu-i aşa, iubire?

Pleoapele lui Maggie tresăltară. De ce să se ostenească negând ceea ce era evident?

— Da, dar noi…

— Nu există niciun motiv să nu putem.

Cealaltă mână coborî, strângându-se posesiv pe coapsa ei.

— Nu putem din mai multe motive, îi desprinse ea degetele, punându-i mâna pe timonă. În zilele noastre, e destul de greu să-i învăţăm pe copii standardele morale, Greg. Ce fel de exemplu am da copiilor, dacă ne-am consuma o legătură flagrantă exact sub acelaşi acoperiş?

— Ai prefera o legătură secretă sub alt acoperiş?

— Şi asta sună de prost gust. Of, Greg, pur şi simplu nu pot continua aşa. Dac-aş fi judecat limpede, priveam adevărul în faţă de la bun început.

Îi adresă un zâmbet mic şi abătut.

— Dar ai tu un mod de-a mă face să nu mai judec deloc.

— Ce-ncerci să spui, Maggie? întrebă el aspru.

— Greg, nu pot să…

— Mămico, mi se face frig, se căţără Karl pe scaun spre ei. Greg şi Maggie schimbară o privire, pe feţe reflectându-li-se nemulţumirea reciprocă de-a fi fost întrerupţi.

— Aproape c-am stabilit un record mondial, murmură Greg. Am avut aproape cinci minute între patru ochi.

Karl începea să dârdâie. Maggie îşi îndreptă spre ea toată atenţia.

— Poţi să stai la mine pe genunchi, Karl. O să te iau în braţe şi-ţi ţin cald.

— Am eu o idee mai bună, interveni Greg. Karl poate conduce nava, iar pe tine te ţin eu pe genunchi, Maggie. Poţi să-mi ţii şi mie de cald.

— Greg! îl mustră Maggie, roşind.

— Of, unchiule Greg! chicoti Karl. Ce trăsnit eşti!

— Un cuvânt mai potrivit ar fi „disperat”, Karl, spuse Greg, în timp ce o muta pe Maggie de la locul ei în spatele timonei pe canapea, lângă el. Preluă cârma, în timp ce Karl se trântea în poala maică-sii, cu bebeluşul-păpuşă în braţe.

— Se face târziu, o luăm înapoi de-acum, anunţă Greg, nimănui anume. Va trece aproape o oră până ajungem din nou la Annapolis.

— Ţine-mă strâns, mămico, porunci Karl, cuibărindu-se în braţele mamei ei.

— Ţine-mă şi pe mine, mămico, li se alătură Max, cu chipul luminat de-o sclipire strengărească; îşi ţinea ursuleţul vechi sub un braţ şi cele două maşinuţe noi în mâini. Maggie, se corectă el. Mămica Maggie.

Chicoti împreună cu Karl.

— Avem loc la mine-n poală şi pentru Max? o întrebă Maggie pe Karl.

Fetiţă făcu o pauză de gândire.

— Păi, cred că da.

Îşi schimbă poziţia, pentru a-i face loc şi lui Max pe genunchii maică-sii. Apoi veni Wendy, îndesându-se între Greg şi Maggie.

— Ce bine e, spuse ea încet, rezemându-şi capul de braţul lui Maggie.

Greg o privi pe Maggie şi pe cei trei copii, apoi întoarse capul spre partea dinapoi a vasului,

unde cei patru mai mari râdeau laolaltă.

— Da, murmură el gânditor. Este bine, Wendy. Acostară în Annapolis, iar Greg insistă să ducă tot grupul la un restaurant local cu specialităţi marine, pentru cină.

— Aş prefera hamburgeri, bombăni Josh.

— Aş prefera pizza, adăugă Paula.

— Peşte! făcu Karl o mutră. Puah!

— Peştii mă fac să văls, îi preveni Max.

— Am o idee grozavă, spuse Greg cu entuziasm decis. Ce-ar fi să vă duceţi voi şapte la restaurantul ăla italian din susul străzii? Pe drum, vă puteţi opri la taraba de hamburgeri, să-i luaţi o chiftea lui Josh. Maggie şi cu mine mâncăm aici.

Se întoarse spre ea.

— Doar dacă nu te fac şi pe tine peştii să verşi?

— Fireşte că nu, dar crezi…

— Bun! îi întinse Greg Paulei câteva bancnote. Toată lumea, valea! Comandaţi ce vreţi şi faceţi risipă de timp la mâncare.

— Mie peştii nu-mi fac rău, unchiule Greg, spuse Kevin. Îmi plac. Stau aici cu voi.

— Kevin, tocmai ni s-a spus politicos să dispărem de-aici, îl informă Paula cu un aer exasperat. Vor să fie singuri. Haide-acuma.

— Adică cum voi să fie singuli? întrebă Max. Kristin privi îngândurată spre Greg şi mama ei.

— Vor să vorbească despre chestii plicticoase, de-ale oamenilor mari, Max, explică ea, luându-l pe băieţel de mână. O să ne distrăm mult mai bine mâncând pizza.

Maggie le văzu pe Kristin şi Paula schimbând

nişte zâmbete cu subînţeles, în timp ce-i mânau pe cei mai mici pe uşă afară. Percepţia lor părea mult prea matură, lucru care o deranja.

— Greg, nu vreau să ştie copii, ăă, să creadă că… că…

— Că ne culcăm împreună? completă Greg lin, conducând-o spre un separe comod de lemn, din colţul restaurantului.

Maggie se albi la faţă.

— Ba n-o facem!

— Iubito, o facem. Ne-am culcat împreună vineri noapte, şi ne-am fi culcat şi azi-noapte dacă n-ai fi încercat să-ţi dovedeşti independenţa ieşind în oraş cu Cassidy, şi ne vom culca împreună şi la noapte.

Maggie nu ştia care punct din trei să-l conteste mai întâi.

— Nu încercam să-mi dovedesc independenţa, sunt independentă, începu ea înfierbântată. Iar la noapte n-o să ne culcăm împreună!

— De ce nu? Ai recunoscut că vrei, Maggie.

— Bine, dar nu putem face tot timpul ce vrem, i-o întoarse ea. Asta-i una din primele lecţii pe care le învăţăm la maturitate.

— Deci…

Greg luă menu-ul, prefăcându-se a-l studia.

— Te-ai hotărât să nu ne mai vedem?

O durere aprigă o înjunghie la auzul acestor cuvinte.

— N-am spus asta.

Răspunsul el fu rapid şi vehement, şi se feri după menu pentru a-şi ascunde obrajii îmbujoraţi.

— Aşadar, vrei să ne vedem, îşi întinse Greg

picioarele lungi pe sub masă, petrecându-şi-le intenţionat printre ale ei. Dar nu vrei să mai facem dragoste. Vrei o relaţie gen frate-soră.

Maggie trase acut aer în piept. Sentimentele ei pentru Greg Wilder, categoric, nu erau frăţeşti şi ştia că n-aveau să fie astfel niciodată.

— Greg, mă nedumereşti, şopti ea nervoasă.

— Nu încerc decât să definesc relaţia noastră, Maggie. Sunt la fel de nedumerit ca tine.

Cumva, se îndoia de asta. Ochii lui o priveau cu concentrare, părând liniştit, calm şi stăpân pe situaţie, în vreme ce ea tremura, atât pe dinăuntru, cât şi pe dinafară.

— Vrei să te măriţi cu mine? întrebă el, la fel de indiferent ca şi cum s-ar fi interesat dacă dorea supă ca să-i deschidă pofta de mâncare.

Un moment, fu prea şocată ca să răspundă, încăperea părea să se rotească în jurul ei, şi privi fără expresie lista de bucate. Iar apoi, îşi croi drum înţelegerea. Greg glumea, desigur. Se aştepta din partea ei să riposteze cu vreo replică de spirit. Nu-i veni niciuna în minte. O durea prea mult să glumească în legătură cu visurile care nu se puteau adeveri niciodată.

— Ei? o îndemnă el.

— Greg, zău că n-am stare acum de glume. Sunt obosită vântul, soarele, cred. Mai încearcă mâine. Atunci îţi voi aprecia umorul, sunt sigură.

— Vorbesc foarte serios, Maggie. Cred că ar trebui să ne căsătorim.

Deschise gura să vorbească, dar nu se auzi niciun cuvânt. În acel moment sosi chelnerul să ia comanda.

— Comand eu pentru tine? întrebă politicos Greg.

Maggie dădu din cap. Ghicise oare că nu pricepuse niciun cuvânt dintre cele tipărite în menu? Greg comandă un blid cu plăcinte de crab Maryland, salată de varză de mare şi cartofi prăjiţi pentru amândoi. Notând comanda, ospătarul plecă, lăsându-i din nou singuri.

— Îmi dau seama că te-am luat prin surprindere, remarcă sec Greg.

— Nu… nu ştiu ce să spun, se bâlbâi Maggie, întinzând mâna după paharul cu apă. Luă o înghiţitură rece ca gheaţa şi se înecă prompt.

— Zău că eşti zguduită, iubito. Ţi se pare chiar atât de deplasată ideea de-a te mărita cu mine?

— Greg, nu înţeleg. Mă cunoşti de peste doi ani şi niciodată n-ai manifestat nici cel mai vag interes faţă de… de a te însura cu mine, sau cu oricare alta, că tot veni vorba. Sunt aceeaşi persoană care eram săptămâna trecută, luna trecută – anul trecut – iar atunci nu te-ai gândit niciodată să mă iei de soţie. Ce te-a făcut să mă ceri acum?

Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet spăşit, strâmb.

— Poate că până acum nu mi-am dat seama că sunt îndrăgostit de tine la nebunie şi cu patimă.

Încercarea lui de-a avea haz o făcu să se încrunte. Mai mult decât orice, voia ca aceste cuvinte – rostite în glumă, după cum ştia – să fie adevărate.

— Ce curios, Greg.

Scoase un sunet sugrumat, care ar fi trebuit să fie un hohot de râs.

— Acum spune-mi adevăratul motiv al acestei bruşte cereri în căsătorie. Dacă într-adevăr nu-i şi ea o glumă.

— Ţi-am spus că nu e o glumă, Maggie, deveni glasul lui mai profund. Nu crezi că vreau să ne căsătorim fiindcă te iubesc?

— Niciun moment, ripostă ea.

— Atunci trebuie să presupun că, fără-ndoială, nu eşti îndrăgostită de mine.

Îi evită ochii. N-o iubea, dar ea pe el, da. Dacă ar fi recunoscut-o? Atunci s-ar fi simţit obligat, oare, să continue simulacrul de-a fi îndrăgostit de ea? Şi ar fi fost atât de rău acest lucru? se întrebă Maggie posomorâtă.

— Deci, nu suntem îndrăgostiţi, luă Greg tăcerea ei drept încuviinţare. Oricum, ăsta nu-i un motiv să nu ne căsătorim, mai ales când avem atâtea motive întemeiate de-a o face.

Ochii lui albaştri-verzui, sfredelitori, păreaţi s-o ţintuiască pe scaun.

— Să ţi le-nşir, Maggie? Amândoi ne creştem singuri copiii, iar o familie cu doi părinţi e mai stabilă şi mai sigură. Copiii mei au nevoie de o mamă, iar ai tăi, de un tată. Cred că eşti o mamă minunată şi vreau că ai mei să beneficieze de iubirea şi îngrijirea ta cu titlu permanent. Mi-aş da toată silinţa să le fiu un tată bun şi copiilor tăi, Maggie. Îmi plac deja şi cred că mă plac şi ei pe mine. Şi toţi cei şapte copii par să se înţeleagă destul de bine, nu eşti de acord? în ultimul rând, dar categoric nu cel din urmă, căsnicia noastră ţi-

ar îmbunătăţi enorm situaţia financiară. Gândeşte-te la asta, Maggie. Gata cu grijile băneşti. Pentru totdeauna.

— O faci să sune de parcă ai propune o unificare de afaceri, nu o căsnicie, şopti ea. Faci ca totul să pară atât de practic, de logic…!

— Este practic. Şi logic. Îţi admir modul cum te-ai descurcat cu copiii şi viaţa, Maggie. Te respect. Şi n-a dovedit ziua de azi că putem funcţiona cu succes ca familie reunită?

Admiraţie. Respect. Familie reunită. Maggie îl privi dezgustată. De-ar fi iubit-o, numai!

— Maggie, îmi place să fiu căsătorit, sunt un familist, se aplecă Greg spre ea, cu glasul plin de sinceritate. Aceşti ultimi doi ani au fost o aberaţie nebunească pentru mine. Sunt atât de sătul de şuste şi mici conversaţii fără sens, şi ritualuri de dormitor nefamiliare, cu diverse femei. Vreau să-mi petrec timpul liber cu familia mea, nu să vânez prin jur ca un adolescent întârziat. Nu m-am descurcat prea bine ca părinte singur, Maggie. Chiar şi când preferam să fiu acasă, simţeam un îndemn să ies. Pentru mine, un cămin şi o familie sunt legate irevocabil de prezenţa unei soţii.

— Îţi înţeleg problema, spuse răutăcioasă Maggie. Vrei să-ţi petreci timpul liber acasă cu copiii, dar vrei şi sex. Îmi dau seama de ce ar fi convenabil pentru tine să ai o soţie conservată la loc sigur în dormitor, pentru noapte, după ce copiii au adormit.

— N-am vrut să sune atât de prost. Sexul este important pentru mine, Maggie, spuse el cu brutalitate. Ştii că te doresc şi că mă doreşti şi tu

pe mine. Chimia sexuală dintre noi e compatibilă, dar nu te-aş lua de soţie strict pentru sex.

Scumpa mea, ţi-aş fi un soţ bun, continuă el cu glas scăzut, insistent. Aş aduce bani în casă, ţi-aş fi fidel şi… şi aş încerca să nu-ţi fac niciodată vreun rău.

Cuvintele se răsuceau suprarealist prin capul lui Maggie. Ar aduce bani în casă. S-ar îngriji ca ea şi copiii să aibă mâncare, îmbrăcăminte şi un acoperiş deasupra capului. Guvernul şi orice instituţie de binefacere ar fi făcut acelaşi lucru. Avea să-i fie credincios, pentru că şi lui i-ar fi convenit; spusese deja clar că obosise să schimbe paturile la sfârşit de săptămână. Ţinea la ea – ca mamă, ca persoană, ca prietenă. La fel simţea şi ea pentru vecina de-alături. Şi declara că va încerca să nu-i facă niciun rău vreodată? Dar chiar în clipa asta o ucidea! Fiecare vorbă părea s-o înjunghie ca tăişul unui pumnal.

Chelnerul le aduse mâncarea. Greg îşi devoră cu multă poftă cina; dintr-a ei, Maggie ciuguli fără chef.

— Cred că ar trebui să ne căsătorim cât mai curând posibil, spuse el, în timp ce-şi dădea gata plăcintele cu crab. Maggie i-o oferi pe-a doua din farfuria ei, iar Greg o primi imediat.

— În weekend-ul viitor sunt de gardă, dar în următorul ar fi perfect. În fond, de ce să mai aşteptăm?

Într-adevăr, de ce? avea să se întrebe mai târziu Maggie. Greg nici măcar nu aşteptase să-i dea răspunsul. Presupunea că nunta era o concluzie de la sine înţeleasă, şi le anunţă mariajul

celor şapte copii în drum spre casă. Maggie era năucită, furioasă şi aproape de lacrimi. Copiii erau atât de fericiţi! Kevin, Kristin şi Karl erau cu toţii gata să-l numească pe Greg „tăticul”. Max, Wendy şi Josh voiau să-i spună ei „mămico”.

— Acum putem avea un bebeluş ca Nicole, spuse încântată Karl.

— Mai bine să fie un bebeluş băiat, se opuse Josh. Nu-mi mai trebuie şi alte surori.

— Ei bine, mie nu-mi mai trebuie şi alţi fraţi, replică îndrăzneaţă Wendy. Vreau o surioară.

Maggie era prea întristată ca să se bucure de neobişnuita atitudine sfidătoare a fetiţei faţă de fratele ei.

— Poate pot face un băiat şi o fată, spuse Kevin cu mult tact. Atunci toată lumea va fi mulţumită.

— A, sigur, chicoti Greg, întinzând mâna spre mâna lui Maggie. Ce părere ai, iubito? Eu am patru, tu trei. Facem cel puţin unul al nostru?

Maggie păli. Omul ăsta era nebun! Şi totodată un intrigant priceput la manipulări. Împărtăşindu-le copiilor planul său dement, o punea în poziţia îngrozitoare a celei care năruie visele, atunci când avea să refuze.

— Sunt foarte fericită că te măriţi cu tata, Maggie, spuse Paula cu vocea aceea suavă a ei. M-am săturat atât de mult să văd de copii în weekend-uri, când el iese la şuste. Acum puteţi sta amândoi acasă, iar eu voi putea ieşi cu prietenii mei.

— Nu mă-nsor cu Maggie ca să câştig o guvernantă internă, Paula, o admonestă Greg.

— A, ştiu asta, tăticule, replică ea veselă. Vrei şi o şustă internă. Acum te vei alege cu amândouă.

Iar ea cu ce-avea să se-aleagă? se întrebă posomorâtă Maggie. Încă patru copii şi un soţ care n-o iubea. Posibilitatea buimăcitoare a unui al optulea copil! O combinaţie de guvernantă şi şustă internă, hai? Hotărî pe loc că avea să-şi păstreze statutul independent de guvernantă plătită, refuzând propunerea practică, logică şi fără suflet a lui Greg.

Acesta frână în faţa numărului 909 din Woodland Courts.

— Îi ţii pe copii mâine după şcoală? întrebă el, peste tărăboiul glasurilor lor. Voi încerca să plec de la spital puţin mai devreme şi mergem cu toţii la o cină de sărbătorire.

— Putem meldze la Chuck E. Cheese? întrebă cu speranţă Max.

— Ar fi romantic, spuse sarcastică Paula.

— Nici eu nu mă gândeam tocmai la asta, încuviinţă Greg, râzând. Acum, toată familia May, jos din maşină. Familia Wilder aşteaptă aici până o conduc pe Maggie la uşă.

— Şi-o pupi de noapte bună, completă tărăgănat Paula, care se pricepea la asemenea lucruri.

— Mitocanco! replică Josh.

— Când te-nsori cu mămica, o să ne cheme şi pe noi Wilder? întrebă Karl, strecurându-se între Greg şi Maggie, pe scurta alee până la uşă.

— Voi fi fericit să porţi numele meu, Prinţeso, răspunse Greg cu glas cald, părintesc. Discutăm despre asta cu mămica, mai târziu.

— Kevin Wilder, spuse Kevin, lepădându-şi moştenirea May fără o clipă de ezitare. Îmi place.

— Greg! interveni Maggie, cu dinţii strânşi. Vreau să vorbesc cu tine. Chiar acum!

— Kristin, du-i pe Kevin şi Karl în casă, draga mea, spuse Greg, jucând din nou rolul de tătic. Mama voastră vine într-un minut.

— Noapte bună, tati! ţipă exuberant Kevin. Karl insistă să-i dăruiască lui Kevin o îmbrăţişare şi un sărut. În primul moment, Kristin se ţinu la distanţă, timidă, dar, în cele din urmă, găsi curajul de-a depune o pupătură rapidă pe obrazul lui Greg.

— Ei bine, acum chiar ai făcut-o! spuse Maggie, răsucindu-se furioasă spre el, după ce copiii intrară. Ce-ar trebui să le spun copiilor ăstora acum, Greg Wilder?

— Că ne căsătorim peste două săptămâni, că voi fi noul lor tătic, şi că vom trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

— Atâta numai că nu va fi aşa! Nu mi-ai dat niciun moment prilejul să răspund cererii tale, Greg, aşa că o fac acum. Răspunsul meu este nu! N-am să mă mărit cu tine.

— Ba sigur c-ai să te măriţi, scumpo. Ai doar un acces de nervi nupţiali. Ce te-a speriat, Maggie? Discuţia despre a face încă un copil? Mă distram doar puţin cu copiii. Dacă nu vrei un copil, nu facem, nimic mai simplu.

— Faptul de-a avea încă un copil n-are nicio legătură! Greg, n-ai avut dreptul să le spui copiilor că ne-am căsători! N-am spus că mă mărit cu tine, n-am spus-o încă şi nici n-o voi spune!

— Tăticule, grăbeşte-te! strigă Joshua din maşină. Max trebuie să se ducă la toaletă.

Greg privi de la Maggie la maşină.

— Duc copiii acasă şi mă-ntorc într-o oră. Vorbim atunci.

— Dacă prin a vorbi înţelegi să mă constrângi spre a spune da, atunci nu te deranja, Greg. N-am să mă las silită la nimic care…

— Mai devreme sau mai târziu te vei mărita cu mine, Maggie, o întrerupse el nerăbdător. Dacă nu pentru banii mei, atunci ca să ne legalizăm legătura. Aşa că, de ce-am amâna inevitabilul?

Avu senzaţia că fusese pocnită în plexul solar.

— N-am să mă mărit niciodată pentru bani! Şi nu vom avea nicio legătură!

— Avem una chiar acum, Maggie, iar tu nu vrei să afle de că copiii tăi sau ai mei. Dacă-mi refuzi cererea în căsătorie, nu pot decât să presupun că ai prefera o legătură pe faţă. Şi va fi pe faţă, puiule. Copiii noştri şi întreaga comunitate din Woodland vor şti că ne culcăm împreună, îţi promit.

— N-ai să mă ameninţi tu pe mine, Greg Wilder!

— Să te ameninţ? Iubito, încerc să te cer în căsătorie. Vorbim noi mai târziu, făgădui el, pe un ton înnebunitor de calm. Mă-ntorc după ce duc copiii acasă.

— N-am să te las înăuntru!

— Nu mă poţi exila înapoi în prag, iubito, râse Greg, cu un sunet blând şi primejdios, care-i stârni un fior pe şira spinării. Am fost deja înăuntru. În casa ta, în viaţa ta, în tine, Maggie. Nu mă mai

poţi ţine afară şi cred c-o ştii şi tu.

Îi depuse pe frunte un mic sărut.

— Ne vedem peste vreo oră.

Abia sosise acasă de câteva minute, când sosi doamna Jenkins din jumătatea ei de duplex, aducând o vază de ceramică în care se aflau doisprezece trandafiri roşii cu tulpini lungi.

— A venit florarul să-i livreze azi după-amiază şi, de vreme ce nu erai aici, i-am luat eu pentru tine, explică doamna Jenkins, l-am pus în apă. Chiar că arată fermecători în vaza asta, nu-i aşa? E una dintre favoritele mele.

— Da, vă mulţumesc, doamnă Jenkins.

Maggie privea cu ochi mari trandafirii, copleşită.

— Sunt minunaţi. Nimeni nu mi-a mai trimis vreodată trandafiri.

— Trandafirii roşii, prin tradiţie, înseamnă dragoste şi romantism, oftă doamna Jenkins. Uite cartea de vizită, îi întinse ea lui Maggie un mic plic lipit. Doctorul Wilder i-a trimis? Cred că a petrecut aici noaptea de vineri.

Plici-l căzu din mâna lui Maggie, care se aplecă să-l ridice. O, nu. Începea deja – bârfa despre legătura ei cu Greg. O legătură pe faţă, spusese el. Se culcaseră împreună într-o noapte, iar doamna Jenkins ştia. Peste încă o zi, două, întregul Woodland Courts avea s-o ştie.

— Doamnă Jenkins, cum… cum aţi aflat?

— Mă culc foarte târziu şi mă scol foarte devreme. De fiecare dată, i-am văzut maşina.

Doamna Jenkins clătină din cap, la vederea expresiei răvăşite a lui Maggie.

— Nu te condamn, dragă Maggie. Nimeni nu ştie mai bine decât mine cât de sterilă ţi-a fost viaţa în ultimii şase ani. Mă bucur nespus că ţi-ai găsit un prieten gentleman.

— M-a cerut de soţie, izbucni Maggie.

Din motive îngropate adânc, fără-ndoială, în psihicul ei, pur şi simplu nu putea suporta ca vecina ei să creadă despre relaţia cu Greg că era o simplă aventură întâmplătoare.

— O, Maggie, ce minunat! se lumină doamna Jenkins la faţă. Un doctor bogat! Ce splendid pentru copiii tăi! Sunt atât de fericită pentru voi toţi!

Maggie tresări. Un doctor bogat. Doamna Jenkins credea că-l prinsese pe Dumnezeu de picior. Toţi cei din Woodland Courts aveau să creadă acelaşi lucru. Reuşise să-şi tragă un soţ cu avere; urca pe scara socială, se îndepărta de ei. Apriga sa mândrie irlandeză se revoltă la acest gând. Fir-ar a dracului, reuşise să supravieţuiască şi să-şi ofere o viaţă decentă, sieşi şi copiilor. Nu era o Cenuşăreasă aşteptând să fie salvată de prinţul cel bogat!

— Dar încă nu m-am hotărât dacă să-i accept sau nu cererea, spuse ea, strângând fălcile.

— Oh, Maggie!

De astă dată, doamna Jenkins avu o expresie de pură dezamăgire.

— Ce-ar mai fi de hotărât? Doctori bogaţi, care să ia o văduvă cu trei copii, nu cresc în copaci, să ştii. Eu aş zice să te măriţi cu el cât mai curând posibil.

În această privinţă, doamna Jenkins şi Greg

păreau să fie întru totul de acord, îşi spuse Maggie. Din motive diferite, fireşte. Greg îi dorea serviciile sexuale şi de guvernantă pe-o bază mai permanentă; doamna Jenkins considera că nu trebuia să precupeţească nimic pentru a-şi asigura proprietatea asupra gâştei cu ouăle de aur. Nici unuia dintre ei nu-i păsa deloc că lucrul cu care avea să se aleagă Maggie era un soţ care n-o iubea.

Capitolul 9

Copiii sporovăiau necontenit, emoţionaţi, pregătindu-se de culcare. Maggie bănuia că ar fi trebuit să le dea răspunsurile corecte, dar abia dacă auzea vreun cuvânt din cele ce se rosteau. Era prea preocupată de propriile ei gânduri. Dacă se mărita cu Greg? Dacă nu se mărita? în acest moment, nu părea capabilă să-şi imagineze niciun curs de acţiune. Îşi puse cămaşa de noapte lungă, de culoare albastru-deschis. Ce-avea să facă?

Se auzi soneria, iar Maggie înlemni. Nu era gata să-i facă faţă lui Greg. Avea nevoie de mai mult timp de gândire, de a-şi rându-i armele de apărare. Nu putea face nimic din toate acestea în prezenţa dominatoare a lui Greg Wilder.

— Gata de culcare deja? spuse el, când ea îi deschise; ochii lui amuzaţi îi scrutară făptura în cămaşă de noapte. Mie-mi convine de minune, iubire, deşi crezusem că mai întâi vom sta de vorbă la o cafea.

Maggie se ocărî în sinea ei pentru a fi uitat să-şi pună halatul şi papucii. Era pentru prima

oară în viaţa ei adultă că răspunsese la uşă doar în cămăşuţa de noapte! Greg o zguduise atât de tare, încât nu mai părea să poată urma niciun şir coerent al gândurilor.

— Copiii sunt încă treji, răspunse ea scurt. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai renunţa la aluziile cam fără-perdea.

— Dorinţa doamnei e poruncă pentru mine.

— Ai prefera să intri? întrebă Maggie, cu trufie glacială.

Greg fluieră încetişor.

— Minunile nu mai contenesc! Chiar m-a invitat în casă. Şi n-a fost nevoie pentru asta decât de-o cerere în căsătorie.

Maggie refuză să ia gluma la cunoştinţă.

— Ai spus că vrei cafea, spuse ea severă. Cam greu s-o bei în pragul uşii. Deşi n-ar trebui să bei deloc cafea, la ora asta. Cofeina te va ţine treaz toată noaptea şi n-am cafea decafeinizată să-ţi ofer.

— Iubito, plănuiesc să stau treaz o bună parte din noapte.

O apucă de mijloc şi o trase la piept. Buzele lui îi urmară curbura gâtului, iar Maggie se simţi străpunsă de ceva vecin cu un curent electric. Când mâinile lui urcară încet, încrezătoare, să-i cuprindă sânii, Maggie trase aer în piept, adânc, întretăiat. Toată ziua aşteptase acest moment, recunoscu în sinea ei. Tânjea nebuneşte după atingerea lui.

— Ce-ar fi să sărim peste cafea? făcu glasul foşnitor al lui Greg să i-o ia razna bătăile inimii. N-am nevoie de cafeină ca stimulent, iubito. Mă faci

de zece ori mai potent.

— Mămico? apăru Karl în capul scării, aparent de niciunde.

— Ă-auu, făcu Greg. Prinşi asupra faptului. Mă rog, aproape.

Karl privi atentă imaginea mamei ei în braţele lui Greg. Maggie încercă să se elibereze, dar Greg nu-i dădu drumul. Îşi luă mâinile de pe sânii ei, continuând însă s-o ţină strâns lipită de el.

— Ce faci jos din pat, prinţeso? întrebă, prietenos.

— Am auzit soneria şi am ştiut că-i tăticul meu cel nou. Vreau să mă culce el, răspunse Karl.

— Tăticului tău cel nou o să-i facă mare plăcere să te culce el.

Greg o eliberă pe Maggie şi urcă treptele cu pas săltat, două câte două. O ridică pe Karl în braţe, ducând-o în camera ei.

Maggie îl auzi vorbind cu toţi cei trei copii, auzi urările de noapte bună şi râsetele, precum şi rugămintea lui Karl de-a mai fi îmbrăţişată o dată. Copiii ei erau însetaţi de afecţiunea unui bărbat. De ce nu recunoscuse acest fapt până acum? Era atât de evident că şi copiii lui Greg aveau nevoie de o mamă. Cum reuşise să rămână nepăsătoare faţă de nevoia acută a propriilor ei copii de iubire paternă?

Pierdută în gânduri, trecu încet în bucătărie să pună de cafea. Începea să dea în clocot, când sosi şi Greg.

— Am avut o conversaţie plăcută cu copiii, spuse el, nefăcând nicio încercare de a relua preliminariile drăgăstoase care fuseseră

întrerupte. Sunt nişte copii grozavi, Maggie. Ai făcut o treabă minunată cu ei.

Maggie se lumină la faţă, în pofida propriei voinţe. Singura cale sigură de a-i atinge sufletul era prin intermediul copiilor.

— Văd că ai primit trandafirii.

Greg o privi cum turna cafeaua în două căni, ducându-le apoi pe masă, împreună cu zaharniţa şi o cutie cu lapte. Trandafirii stăteau în vaza doamnei Jenkins, în mijlocul mesei.

— Vecina mea a fost extrem de impresionată, spuse Maggie, aşezându-se la masă şi turnându-şi în cafea puţin lapte. Crede c-ar trebui să nu scap ocazia de-a mă mărita cu tine. Pentru ea, mâine ar fi prea târziu.

— I-ai spus că te-am cerut de soţie?

Prea târziu îşi dădu Maggie seama că se trădase.

— A… ţi-a văzut maşina aici toată noaptea de vineri.

Sorbi din cafea. Era fierbinte şi tare, părând să-i dea putere. Şi-şi aminti şi de buna creştere.

— Mulţumesc pentru trandafiri, Greg, spuse ea ţanţoşă. Sunt foarte frumoşi.

— Vino-aici şi mulţumeşte-mi cum se cuvine, spuse el provocator şi râse când ea nu se clinti de pe scaun. Nu face nimic, pot aştepta până mai târziu, când nu te vei mai simţi atât de sfioasă.

Maggie sări de pe scaun, dintr-odată neliniştită, emoţionată şi excitată. Greg o controla la fel de uşor ca pe-o păpuşă cu sfori, recunoscu ea în sinea ei. O privire, o atingere sau câteva cuvinte din partea lui o puteau face să simtă exact

ceea ce voia el să simtă. Căută să rupă corzile invizibile, concentrându-se asupra unei prozaice probleme casnice.

— Mi-e foame. Merg să prăjesc nişte pâine.

Îşi îndreptă toată atenţia, cu grijă, asupra acestei probleme.

— Vrei şi tu?

— Nu, mulţumesc.

Greg o privi lucrând, câteva minute. Iar apoi:

— Maggie, cum a murit Johnny? Ai pomenit de mai multe ori c-a fost ucis, dar niciodată nu mi-ai spus toată povestea.

Întrebarea lui o luă prin surprindere. Presupusese că toată lumea care o cunoştea pe ea ştia faptele legate de moartea lui Johnny. Nu mai povestise întâmplarea de ani de zile, căci vecinii, care cunoşteau toate amănuntele, se grăbeau să le aducă la cunoştinţa noilor sosiţi în Woodland Courts.

— Johnny era poliţist în forţele de poliţie din Baltimore, începu ea, iar Greg dădu din cap; ştia asta. Şi a fost împuşcat mortal de omul care conducea maşina spărgătorilor, fugind după jaful unei bănci din oraş. Pe vremea aia, Karl avea abia o săptămână.

Adăugase acest amănunt din simplul motiv că o făcea întotdeauna când discuta despre moartea lui Johnny. În mintea ei, cele două fapte erau legate irevocabil. Şi ştirile locale se concentraseră asupra detaliului respectiv, în scurtul răstimp cât moartea ofiţerului John May ocupase prima pagină.

— Cred c-a fost un moment groaznic pentru

tine, murmură Greg.

— Fireşte, ştii cum e, răspunse Maggie, cu privirea în gol. Apelul telefonic care-ţi schimbă viaţa pentru totdeauna şi transformă o zi obişnuită într-un coşmar cu ochii deschişi. Adaptarea traumatică la o pierdere de neînlocuit. Zilele când simulezi că trăieşti şi te întrebi de ce. Şi tu ai trecut prin toate astea.

Greg dădu din cap, amar. Deşi Maggie cunoştea împrejurările în care murise Alicia, voia să i le împărtăşească.

— Un şofer beat a lovit maşina Aliciei, împingând-o în faţa unui camion de pe banda de depăşire. Maşina s-a făcut praf, iar Alicia a fost declarată moartă pe loc.

— Mi-amintesc că am auzit ştirea la radio, spuse încet Maggie. Am fost năucită. Nu-mi venea să cred ce i se întâmplase mamei micului Joshua Wilder, femeia fermecătoare pe care o cunoşteam.

— M-am simţit atât de neajutorat, Maggie. Ca neurochirurg, reuşisem să salvez victime ale unor accidente, rănite la cap, dar nu puteam face absolut nimic pentru propria mea soţie.

— Iar apoi urmează furia, ura, adăugă Maggie, amintindu-şi. Mi-a trebuit mult timp ca să răzbesc prin asta.

— Şi pentru mine a fost la fel. Şi încă sunt cam iraţional când vine vorba de şoferi beţi.

— Nici eu nu m-am simţit vreodată generoasă cu jefuitorii de bănci, spuse ea cu răutate; adăugă repede: Greg, n-am vrut să par sarcastică. Doar că…

— Ştiu, scumpo, o întrerupse el cu blândeţe.

Ştiu.

Simţea că o înţelegea cu adevărat şi fu mişcată de acel moment de compasiune comună şi înţelegere reciprocă.

— Greg, la cât timp după moartea Aliciei ai început să ai întâlniri?

Era foarte curioasă; îşi pusese adesea această întrebare.

— Presupun că folosim amândoi cuvântul „întâlniri” ca eufemism pentru a duce o femeie în pat? râse tăcut Greg. Am făcut sex pentru prima oară la patru luni după moartea Aliciei. N-a însemnat nimic pentru mine, n-au fost implicate absolut niciun fel de emoţii sau sentimente. Cred că nu doream decât să ştiu dacă mai sunt în viaţă. O ciupitură de braţ existenţială, ca să zic aşa. Şi a continuat în acelaşi

@Maggie nu spuse nimic, dar inima i se înmuia cu repeziciune. Îşi dori să nu fi întrebat. Pentru ea, dragostea făcută de Greg fusese pasională şi profund satisfăcătoare, o afirmare a vieţii şi a iubirii.

Pentru el, însă, nu fusese decât o ciupitură de braţ existenţială? I se făcea rău.

— Maggie, în ultimii şase ani, niciodată n-ai vrut, nu te-ai întrebat…

Nu continuă.

Ea ridică din umeri.

— Să lucrez toată noaptea, să îngrijesc copiii şi casa în timpul zilei şi să-ncerc să fur un pui de somn ori de câte ori aveam un moment liber, a fost ciupitura mea de braţ existenţială, cred.

Îşi mâncă pâinea prăjită şi-şi terminară

cafelele în linişte. Maggie se întreba la ce se gândea Greg. O studia cu o concentrare pe care ea o găsea iritantă. Îşi amintea de Alicia şi o compara pe Maggie cu frumoasa şi iubita lui soţie? îşi regreta impulsiva cerere în căsătorie, întrebându-se cum să şi-o retracteze? Habar n-avea şi se temea să întrebe. Se temea să audă răspunsul, îşi dădu ea seama, într-o revelaţie incomodă.

În sfârşit, Greg se uită la ceas.

— Crezi c-au adormit copiii?

— Probabil.

Maggie duse cănile goale şi farfuria la chiuvetă.

— Erau istoviţi. Karl şi-a luat cu ea în pat păpuşa cea nouă şi…

— Bun. Mă bucur s-o aud.

Se ridicase în picioare, iar mâna lui se întinse să-i prindă talia. O privea cu o intensitate fixă. Maggie îşi dădu seama puţin cam prea târziu de motivul întrebării lui aparent inofensive.

Greg îi confirmă bănuielile.

— Hai la culcare, Maggie.

Uite-aşa, îşi spuse ea. Hai la culcare, Maggie. Trăsese concluzia că deşi nu se compara cu Alicia, cel puţin era disponibilă? O apucară nervii. La naiba, ea nu era o ciupitură de braţ existenţială.

— Nu, Greg.

— Da, Maggie, îi imită el tonul. Amândoi avem nevoie, scumpo, Cât a fost ziua de lungă, am fost alternativ chinuiţi de dor, arşi şi frustraţi.

— Eu nu! exclamă ea cu o asemenea vehemenţă, încât Greg izbucni în râs. Ştiau

amândoi că minţea.

— Iubito, n-am să stau aici certându-mă cu tine, o ridică el în braţe, ieşind din bucătărie cu pas sprinten.

— Lasă-mă jos! gâfâi ea, sufocată. Era conştientă că trupul ei îi cerea zgomotos lui Greg să nu-i ia în seamă cererea indignată. Şi nici nu i-o lua în seamă, murmurând în urechea ei ceva scandalos şi flagrant de sexy, în timp ce urca scara.

În câteva secunde, erau în dormitorul ei, cu uşa încuiată. Greg o depuse pe picioare, continuând însă s-o ţină în braţe. Privirea i se fixă pe gura ei, iar buzele lui Maggie se despărţiră, înţepând-o, ca şi cum ar fi atins-o fizic. Când ochii lui Greg coborâră spre sânii ei, sfârcurile i se încordată, întărite, răspunzând din proprie iniţiativă scrutării lui.

— Maggie, dragostea mea, iubirea mea, şopti el gros. Te doresc atât de mult…!

Setea nedisimulată din glasul lui atinse o coardă din adâncul sufletului lui Maggie. Şi ea îl dorea cu aceeaşi intensă nerăbdare.

Mâinile lui i se închiseră posesiv peste sâni, iar aceştia se umflară sub degete, degete ce frământau, mângâiau şi o făceau să geamă de plăcere, îi ceru buzele, repezindu-şi limba în gura ei, în acelaşi moment în care îşi strecură coapsa între ale ei. Dubla ispravă era zdrobitoare. Durerea surdă şi fierbinte din abdomenul lui Maggie erupse ca un vulcan învăpăiat, aruncând jeturi de lavă fierbinte ce i se revărsau prin vene.

Simţea o nevoie profundă şi primitivă de a i

se preda lui Greg, şi totuşi, în acelaşi timp, o umplea dorinţa de a-l poseda ea pe el, de a-l smulge din sine însuşi, aducându-l în puterea ei drăgăstoasă. Ciupitură de braţ existenţială? în noaptea asta avea să-l facă pe Greg Wilder să uite de tot şi de toate, în afara patimii ce ardea între ei. Îl dorea scăpat de sub control de-atâta nevoie de ea. În noaptea asta, avea să fie acut conştient că amândoi erau foarte vii.

— Acum ţi-e dor de mine, Greg? Arzi de dorul meu? întrebă ea în şoaptă.

Se dezbrăcă repede, în timp ce el o privea cu ochi sticloşi, flămânzi. Goală, îi cuprinse gâtul cu braţele şi îl sărută, mişcându-şi şerpuitor trupul lipit de-al lui.

Greg îşi scoase cămaşa din pantaloni şi începu să bâjbâie stângaci la curea. La vederea mâinilor lui nesigure, Maggie simţi un fior de putere feminină.

— Lasă-mă pe mine, şopti, şi-şi trecu uşurel nodurile degetelor peste masculinitatea reliefată, înainte de-a trage fermoarul cu o precizie erotic de lentă. Necontrolatul lui răspuns era zdrobitor. O emoţie pulsândă i se undui prin toată fiinţa, când Greg îi rosti într-un geamăt numele.

Mai îndrăzneaţă, îl trase spre pat şi-l împinse în jos, aşezându-l pe margine. I se cocoţă pe genunchi, simţind sub ea duritatea coapselor lui cu păr aspru. Mâinile-i coborâră peste tăria încântătoare a pieptului, peste muşchii ca odgoanele ale braţelor, până la lungimea netedă a spatelui. O intoxica faptul de a-l atinge astfel, de a-i simţi apriga reacţie masculină faţă de ea.

— Maggie, Maggie, câtă nevoie am de tine… şopti el agitat.

— Nu încă, îl tachină ea, înfigându-şi delicat dinţii în lobul unei urechi. Încă nu-s gata.

— Atunci va trebui să te fac eu să fii gata, iubito, fiindcă nu mai pot s-aştept.

Mâna îi cuprinse sânul gol şi începu un masaj încet, senzual, pe când degetele i se jucau cu sfârcul, erectându-l până la o sensibilitate dureroasă. Gura i se pogorî peste el, începând să-l sugă într-un ferm ritm erotic. Maggie simţi efectele până în străfundurile făpturii şi scânci de plăcere.

— Acum, iubito?

Degetele lui Greg i se strecurară între coapse, sondând căldura umedă de-acolo.

— Eşti fierbinte şi leoarcă şi gata pentru mine. Lasă-mă să te am acum, dragostea mea.

Maggie tremură, în timp ce degetele lui o aţâţau şi o mângâiau cu mişcări experte.

— Sărută-mă, Greg, suflă ea, iar gura lui se încleştă peste a sa cu lacomă posesivitate. Limbile li se întâlniră, într-un duci încins. Greg se lăsă pe spate, trăgând-o după el, cu gurile contopite încă. Dar, când s-o rostogolească pe spate şi să treacă deasupra, Maggie se furişă afară de sub el.

— Nici acum, Greg, spuse pe un ton ademenitor. Mai întâi vreau să te simt şi să te gust pas cu pas.

Limba ei îi urmă conturul sfârcurilor tari, pentru a se afunda apoi în adâncitura ombilicului.

— Maggie, scoase el un geamăt de protest. Iubito, nu cred că mai pot aştepta.

Ea îl privi languros în ochi.

— Pas cu pas, Greg iubitule.

Buzele ei îi atinseră tăria care pulsa. Controlul începu să i se risipească şi o strigă pe nume, dar Maggie n-avea de gând să-şi slăbească puterea.

Apoi îl simţi pierzându-şi complet stăpânirea de sine, simţi forţa vieţii ţâşnind din el şi ştiu că, în acel moment măcar, Greg era numai al ei şi însufleţit pătimaş de simţire.

— De ce-ai făcut-o? întrebă el răguşit, peste câteva momente, trăgând-o spre el; ochii albaştri-verzui îi ardeau. Intenţionat m-ai stârnit şi n-ai încetat până…

— M-am gândit că-ţi trebuie o lecţie, replică ea succint, rânjind victorioasă. Şi am hotărât să ţi-o dau.

— Deci, vrei să jucăm jocuri sexuale?

Satisfacţia lui Maggie scăzu oarecum, privind în adâncurile întunecate şi intense ale ochilor lui.

— Tu meriţi o lecţie, Mary Magdalene, şi eu voi fi cel ce ţi-o va da.

În următoarele câteva ore, Maggie învăţă lecţii într-ale pasiunii şi excitaţiei, în domeniul puterii, al controlului şi al extazului neajutorat. Greg era un profesor talentat şi scrupulos, combinând experienţa sexuală cu controlul calculat, pentru a o excita iar şi iar, până pe culmea dorinţei neîmplinite, bubuitoare. Exact în timp ce se simţea începând să alunece peste vreun prag invizibil, tocmai când fiecare nerv i se încorda şi se concentra asupra arzătoarei pulsaţii lăuntrice, Greg se retrăgea, făcând-o să-i implore

împlinirea. De nenumărate ori, neputincioasă şi vulnerabilă în calea pătimaşului lui masacru, se ruga de el să înceteze, numai pentru a se răzgândi şi a-l conjura să continue. Şi de fiecare dată când se învârtea nebuneşte, viu, necontrolată, el o răsplătea urcând-o pe culmile extazului.

Nu se mai sătura de el. Simţea că trecuse cine ştie ce enormă prăpastie. Greg îi dezvăluise o faţetă a cărei existenţă nu şi-o visase niciodată, i-o expusese ei pe ea însăşi. Sub stăpânita madonă asexuată care se crezuse că era, dormita o femeie pasională care jinduia, pretindea în schimb pasiunea bărbatului ei. Voia să-i dăruiască lui Greg la nesfârşit, dar voia şi să primească. Era o lecţie revelatoare.

Se simţea senzuală, descătuşată, liberă, scăpată de sub orice presiuni, de sub orice control. În pat cu Greg îşi putea da drumul oricând, înţelese ea cu o intuiţie nouă. Îl iubea şi avea încredere în el. Greg îi îngăduia să fie atât femeie, cât şi mamă. Îi contopise jumătăţile separate, făcând-o să fie întreagă.

Mult, mult timp după aceea, Maggie zăcu în braţele lui Greg, cu o letargie binecuvântată năpădindu-i trupul cald, umed şi maleabil sub mâinile lui.

— Greg, şopti ea cu drag. Lacrimile-i umplură ochii iar emoţia o inundă, în timp ce privea în ochii lui frumoşi. Spera ca aceşti ochi să-i aibă copilaşul lor.

Era atât de îndrăgostită de el, îşi spuse. Avea să se mărite cu el, crescându-i copiii alături de-ai ei şi dăruindu-i un copil, copilul lor. Iar dacă el

încă n-o iubea, era convinsă că în cele din urmă avea s-o facă. Era un om de familie, îi plăcea să fie însurat. Era inevitabil să se îndrăgostească de femeia care era soţia lui. Maggie se întrebă de ce fusese atât de opacă, încât să nu-şi fi dat seama mai devreme de acest lucru. Învăţase multe în noaptea asta.

Se rostogoli pe burtă, pradă unei beţii delicioase. Ceasul arăta trei dimineaţa, însemnând că deja era luni. Peste câteva ore doar, trebuia să scoale copiii pentru şcoală. Gândul o făcu să geamă.

— O, Doamne, Maggie, murmură deznădăjduit Greg. Ce ţi-am făcut?

Îi văzuse ochii umezi de lacrimi şi, auzind micul sunet nemulţumit, văzând-o îndepărtându-se de el, devenise ţeapăn. Ce mai făcuse? în ultimele câteva ceasuri, se cufundase într-o frenezie pătimaşă, guvernat de aceeaşi inexplicabilă nevoie masculină de a-i dovedi lui Maggie că îi aparţinea lui şi aşa avea să fie întotdeauna. Nicicând nu se angajase într-o asemenea pasiune primitivă şi necontrolată, niciodată nu ceruse astfel de lucruri. Iar ea îl însoţise până la capăt, primind tot ce avea el de oferit şi cerând mai mult, dăruindu-i-se lui într-o capitulare descătuşată. Fiindcă o forţase?

Odată ce i se ostoise patima turbată, Greg privi întrebarea cu o logică raţională, de-a dreptul enervantă. Maggie era o femeie independentă şi de-o mândrie feroce, şi o făcuse să-şi recunoască nevoia pentru el în cel mai stihinic mod. Îl putea ierta pentru asta? îi cedase lui toată stăpânirea şi se pierduse în focurile pasiunii. Îl ura pentru asta?

Se temea că dominaţia masculină primitivă pe care şi-o afirmase în pat avea să se reverse în viaţa lor conjugală, făcându-l s-o tiranizeze şi s-o oprime? Gândul îl copleşea. Nu era genul fizic, care să-şi folosească forţa pentru a domina. Asemenea majorităţii neurochirurgilor, se considera mai degrabă cerebral, folosindu-şi intelectul şi dibăcia în locul puterii fizice propriu-zise, pentru a-şi atinge victoriile. Nici în cele mai neînfrânate fantezii ale lui – care întotdeauna fuseseră modeste, după cum îşi dădea acum seama – nu şi-ar fi putut imagina o noapte ca asta, cu el însuşi în rolul eroului pătimaş şi fanfaron. Se simţea la fel de triumfător ca oricare dintre strămoşii săi de Cro-Magnon care-şi cucerise aleasa inimii târând-o în grota lui. Se simţise întinerit, exultant şi profund îndrăgostit. Iar apoi, văzuse lacrimile din ochii lui Maggie.

Stătea pe burtă, cu faţa înfundată în pernă şi ochii închişi. Respiraţia ei, la început slabă şi dezordonată, devenea treptat regulată, adâncă. Îşi depuse mâna pe căldura mătăsoasă a spatelui ei şi nu se putu abţine să nu-i urmeze cu degetul linia frumoasă şi dreaptă a coloanei vertebrale. Îl umplu o intensă combinaţie de mândrie, iubire şi posesiune.

— Maggie? şopti.

Ea nu deschise ochii.

— Lecţie a dracu’ m-ai învăţat, doctor Wilder, spuse cu voce groasă, somnoroasă. Cum nu auzi niciun chicotit de răspuns, deschise un ochi, cu mare efort. Greg o privea, cu chipul umbrit de grijă şi preocupare.

Maggie simţea că de-acum îl cunoştea atât de bine, încât îi putea citi gândurile.

— Greg, du-te acasă la copii.

Ştia că nu voia s-o părăsească în noaptea asta, dar obligaţiile lui părinteşti faţă de copii vor fi cântărit greu în mintea sa. Spera ca Greg să nu se teamă că ar mai face o criză, ca femeile acelea iraţionale cu care avusese legături. Nu, n-avea să se aştepte la un asemenea comportament din partea ei, se încredinţă Maggie. O cunoştea la fel de bine pe cât îl cunoştea şi ea pe el. Şi fără-ndoială ştia că, deşi dorea şi ea să-i rămână alături toată noaptea, îi recunoştea grijile paterne. Şi îl respecta pentru ele, îl iubea pentru ele.

— Du-te acasă, Greg.

Îl dădea afară! îşi spuse Greg, stupefiat. O covârşise, o rănise şi o speriase. Iar acum îi spunea să plece!

— Maggie, trebuie să stăm de vorbă.

Glasul îi tremura. Avea s-o aline, să-i explice şi să-şi ceară iertare, indiferent de preţ.

Maggie zâmbi în sinea ei, un zâmbet lăuntric, căci era prea extenuată, prea miraculos de sleită pentru a mai cheltui energia de a-şi mişca respectivii muşchi ai feţei.

— N-aş putea vorbi acum nici de mi-ar depinde viaţa de asta, Greg.

Ar fi trebuit ca bărbatul să fie acela care pe urmă se întorcea pe partea cealaltă, adormind buştean, îşi spuse ea cu amuzament ameţit, în timp ce somnul se rostogolea valuri valuri pe deasupra-i. Ea şi Greg puteau râde bine de asta, mâine. Acum, însă… Gândurile i se răzleţiră. Nu

mai putea sta trează nicio secundă.

Nici măcar nu voia să stea de vorbă cu el! Greg era distrus.

— Maggie?

Nu-i răspunse. Se prefăcea că doarme. Ştia prea bine cât de pricepută era să-l ţină la distanţă, începea să se simtă cuprins de panică.

— Dragostea mea, te iubesc, încercă, pe-un ton chinuit; dar tot nu primi niciun răspuns. Iubito, te rog! Nu ne fă asta. Putem s-o lămurim. Eu…

Maggie se rostogoli pe o parte, cu ochii tot închişi. Respira regulat, adânc, prefăcându-se de minune că adormise. Fiindcă îl ura şi voia să plece, îşi reaminti Greg cu amărăciune.

Se îmbrăcă repede şi ieşi din dormitor cu o ultimă privire deznădăjduită spre trupul ei nemişcat, încă nu acceptase să se mărite cu el, îşi aduse aminte, în timpul singuraticului drum prin frig, spre casă. Nu-l iubea şi nu credea c-o iubea nici el. Iar după ce trecuse prin numărul lui posesiv şi sălbatic din noaptea asta, probabil că n-avea s-o mai facă niciodată.

Bunul-simţ îi spuse că fusese prea devreme pentru o cerere în căsătorie. Maggie abia acum începea să iasă din cochilia protectoare în care se retrăsese după şocul şi durerea morţii traumatice a soţului ei. Firea ei pasională începea să se redeştepte, după lunga perioadă de letargie. Însuşi gândul ca ea să intre în lumea întâlnirilor dintre celibatari îl năpădi pe Greg cu o sudoare rece. Nu-l văzuse cu adevărat pe nefericitul de Rich Cassidy ca pe o ameninţare, dar ideea că

Maggie s-ar întâlni cu alţi bărbaţi, fiind supusă farmecelor, răutăţilor şi cerinţelor lor sexuale, îl împinsese să-şi afirme dreptul de posesiune asupra ei. Iar după ce se culcase cu ea, dorise să-şi asigure stăpânirea, s-o lege de el pe baze legale şi morale şi de orice alt fel existau.

Căsnicia fusese singura soluţie logică. Dar ar fi trebuit să mai aştepte, se dojeni Greg posac. Maggie primise ideea cu incredulitate, complet incapabilă să creadă că o iubea. Fiindcă, ştia bine, ea nu-l iubea. Odată ce-aveau să se afle în siguranţa mariajului, era sigur că o putea face să se îndrăgostească de el, dar avea nevoie de exclusivitatea şi ocaziile pe care numai căsnicia le putea oferi, pentru a-i putea face curte cum se cuvine. A face curte cu şapte copii omniprezenţi în jur era aproape un bilet pentru casa de nebuni. Avea nevoie de intimitatea asigurată cu acte în regulă a căsniciei, pentru a cuceri iubirea şi încrederea lui Maggie.

Când ea spusese nu, nu dorise s-o creadă. Ştia că greşise spunându-le copiilor, dar trecuse dincolo de regulile luptei cinstite. Iar acum…

Greg intră încet în casa cea mare care i se părea goală şi lipsită de viaţă. De doi ani n-o mai considera căminul lui. Când se căsătoreau, el şi Maggie, urmau să-şi cumpere o casă nouă, una pe care s-o aleagă împreună. Când se căsătoreau…

Se întinse pe pat, îmbrăcat complet.

Dacă se căsătoreau…

Capitolul 10

Când sună deşteptătorul, la ora şapte, Maggie sări din pat cu o energie surprinzătoare după atât de puţine ore de somn. Se simţea minunat şi fredonă pentru sine în timp ce făcea duş, se îmbrăca şi-şi efectua celelalte treburi matinale. Alese costumul cel mai viu colorat, o fustă şi vestă de catifea reiată galben-canar, cu bluză albă. Culoarea strălucitoare i se potrivea perfect cu starea de spirit.

Le făcu copiilor ochiuri cu şuncă la micul dejun şi-i trezi veselă din arţagul de luni dimineaţă. La şcoală, avu zâmbete pentru toată lumea. Afară era înnorat şi ploua, dar pentru Maggie lumea nu arătase niciodată mai frumoasă. Era îndrăgostită şi avea să se mărite cu cel mai generos, blând, înţelegător şi sexy om din întreaga lume.

Nici măcar telefonul primit la amiază de la Grădiniţa Woodland nu-i mohorî starea de spirit.

— Vă sun fiindcă nu-l putem găsi pe doctorul Wilder, se auzi glasul nazal al directorului grădiniţei, şi ştim că sunteţi guvernanta lui Max, doamnă May. Max are temperatură o sută trei. Sistemul nostru nu ne permite să primim la program un copil cu febră mare. Va trebui să plece.

Maggie se încruntă.

— Vreţi să-l iau eu?

— Nu-l găsim nicăieri pe doctorul Wilder. Probabil că e în operaţie, intonă directorul, de parcă Maggie nu l-ar fi crezut cu adevărat. Nu

putem ţine aici un copil bolnav, riscând să se molipsească şi ceilalţi copii. Dacă nu-l luaţi pe Max, va trebui să sun la Serviciile Familiale Woodland şi să le pasez dumnealor problema.

— Max nu e o „problemă”, replică rece Maggie. Vin imediat să-l iau.

Directorul şcolii nu fu prea încântat când Maggie îi spuse că pleca, fără să se mai întoarcă în acea zi. Dar, cu siguranţă, era mult mai simplu să dea telefon la oficiul de district şi să-i găsească o înlocuitoare, decât să-l scoată pe Greg din sala de operaţie. Maggie privi situaţia realist şi fără duşmănie. Max avea nevoie de ea. Şi Greg avea nevoie de ea, să stea cu copilul lui. Îşi asumă rolul cu o resemnare iubitoare.

Bietul Max era încins şi agitat, şi se ghemui lipit de ea pe bancheta din faţă a maşinii, fără să scoată o vorbă. Maggie îl duse direct la Clinica Woodland, o instituţie pentru pacienţi externi folosită de către locuitorii Woodland-ului şi alte persoane înscrise în Planul Medical Woodland. Nu ştia sigur dacă familia Wilder era sau nu înscrisă, dar recepţionera clinicii de pediatrie, pe care o cunoştea bine, promise să-l strecoare pe Max ca „trecător”.

Plecară peste o oră şi jumătate, cu diagnosticul de infecţie la ureche şi o reţetă de decongestionante şi antibiotice, pe care Maggie o ridică de la Farmacia Woodland, aflată în apropiere. Odată ce Max fu instalat în pătuţul din camera lui Kevin, după o doză de medicamente şi un pahar cu suc, Maggie încercă să dea de Greg.

Nu era liber, iar secretara nu se arătă tocmai

îndatoritoare în a o informa despre el. În cele din urmă, îi spuse lui Maggie că doctorul Wilder nu se găsea nici în cabinet, nici în blocul operator, dar era undeva prin spital. Propuse ca Maggie să-l caute acolo. În timp ce forma numărul, îi trecu prin minte că viaţa ei ca soţie de medic n-avea să se deosebească foarte mult de aceea a soţiei de poliţist. Ambele funcţii implicau ore imprevizibile şi urgenţe; ambele îi impuneau ei să ia majoritatea deciziilor şi să-şi asume cea mai mare răspundere privind copiii. Perspectiva n-o înspăimânta, nici n-o deranja. Avea convingerea că va face faţă.

După ce-l mai controlă o dată pe Max, care adormise, Maggie îşi făcu o ceaşcă de ceai fierbinte, pe care o bău aşezată în bucătărie, aşteptând ca Greg să-i dea telefon. Kevin, Josh, Wendy şi Karl năvăliră în duplex după şcoală, cerând zgomotos de mâncare. Maggie le dădu felii de măr unse cu unt de arahide şi lapte cu ciocolată. Sosi şi Kristin, cu două dintre Jennifere. În continuare, niciun semn de la Greg.

La cinci şi-un sfert, telefonul sună în sfârşit, iar Maggie răspunse grăbită, cu sufletul la gură.

— Maggie, aici Paula, se auzi o voce zguduită, tremurând de lacrimi, sunt la Spitalul Comunitar din sud-estul Washington-ului şi…

— La spital! exclamă Maggie. Paula, ce s-a-ntâmplat? Eşti bine?

— N-am nimic, Maggie. Doar câteva tăieturi şi vânătăi. Am… am avut un accident de maşină şi ne-a adus aici poliţia.

— O, Doamne! se lăsă Maggie într-un scaun.

— Nu l-am putut găsi pe tata, aşa că te-am

sunat pe tine, şovăi vocea Paulei. Ai putea veni să mă iei, Maggie?

— Sigur că da. Dar eşti sigură că te simţi bine, Paula? Tot nu mi-ai spus ce s-a întâmplat.

— Am să-ţi spun când ajungi aici. Dau telefon de la biroul surorilor, din camera de gardă, şi nu pot vorbi prea mult. Te rog, vino cât mai repede, Maggie.

— Plec în clipa asta, Paula.

Maggie o rugă pe doamna Jenkins să stea cu copiii; nu credea că starea lui Max se ameliorase îndeajuns pentru a-l lăsa în grija lui Kristin. Afară continua să plouă, iar circulaţia era înnebunitor de aglomerată, dar Maggie reuşi să ajungă la spital doar într-o oră. O soră o conduse în despărţitura unde stătea Paula, aşezată pe marginea mesei de examinare. Purta uniforma de suporteriţă: fustă gofrată verde cu alb, pulover encoeur cu blazonul unui W mare verde, ciorapi albi şi tenişi. Avea părul împletit în două cozi lungi, legate cu panglici verzi. Deasupra sprâncenei stângi i se vedea un cucui rebel şi câteva zgârieturi pe obraji. Arăta foarte mică şi foarte speriată.

— Maggie! izbucni Paula în lacrimi la vederea ei. O, Maggie, totul e îngrozitor! Todd are o comoţie şi-un braţ rupt, maşina e o ruină, iar părinţii lui sunt furioşi!

— Ce s-a întâmplat, Paula? întrebă calmă Maggie. Începe cu începutul.

— Todd Terosky prietenul meu, spuse Paula cu vocea întretăiată. Şi a venit la şcoală să mă ia după meciul de fotbal al echipei universitare de juniori. Nu era nimeni acasă, aşa că ne-am hotărât

să facem o plimbare.

Pe ploaie torenţială, îşi spuse Maggie. Pe străzile ude. Punea deja la îndoială puterea de judecată a tânărului conducător auto.

— Mergeam şi noi, distrându-ne aşa şi ascultând radioul, şi musca aia tâmpită tot bâzâia prin maşină, de ne scotea din minţi.

Paula se opri, înghiţind un nod.

— Am încercat s-o plesnim şi… şi Todd, nu ştiu cum, a uitat să oprească la stop.

— Of, Paula! gemu Maggie.

— Nu te-nfuria, Maggie, începu Paula din nou să plângă. Domnul Terosky şi-a ieşit din minţi când i-am spus. A-nceput să urle la mine şi la Todd şi pe urmă şi la doamna Terosky.

— Îmi închipui.

Imaginându-şi scena, Maggie făcu o strâmbătură.

— Presupun că maşina lui Todd a fost lovită când a trecut pe roşu?

— De două maşini, din ambele părţi, izbucni Paula şi mai tare în plâns. A fost îngrozitor, Maggie. M-am speriat aşa de tare! Şi s-a întâmplat atât de repede! M-am gândit la mama şi am ştiut… am simţit…

Îşi îngropă faţa în mâini, suspinând necontrolat.

Lui Maggie i se frânse inima. O cuprinse în braţe pe fata înlăcrimată, strângând-o cu putere, mângâindu-i părul şi şoptind încetişor. În cele din urmă, lacrimile Paulei se potoliră, iar Maggie vorbi cu tânărul medic de gardă, extrem de hărţuit, le semnă hârtiile necesare pentru

externare şi o conduse pe Paula la vechiul ei Chevrolet din parcarea spitalului.

— Tăticul o să fie furios, spuse Paula, cu voce tremurătoare, în timp ce-şi încheia centura de siguranţă. Din start nu i-a convenit ideea că mă-ntâlneam cu Todd.

— Ştiu.

Maggie înscrise maşina pe străzile ude.

— Şi nici eu nu sunt de acord, Paula. O fată de paisprezece ani n-are de ce se-ntâlni cu un licean care are maşina lui personală. Scumpo, nu vreau să te necăjesc şi mai mult, dar ziua de azi a pus capăt relaţiei tale cu Todd Terosky.

— Am cam bănuit eu c-o să spui asta, se smiorcăi Paula.

Pe Maggie o surprinse această reacţie docilă. Era evident că pe Paula o ardea o anume spaimă. Hotărî să profite de avantaj.

— Şi nu vor mai fi întâlniri cu băieţi mai mari care au maşini, gata cu întâlnirile, punct. Nu înainte de-a împlini şaisprezece ani. Petrecerile şi dansurile sunt perfecte pentru o fată de vârsta ta. Cred c-ar trebui să te ţii pe lângă cei de aceeaşi vârstă cu tine, Paula.

— Parc-ai fi mamele prietenelor mele, spuse Paula, cu o undă de sfidare. Tăticul mă lasă să fac orice vreau.

— Şi te cam sperie toată această libertate, nu-i aşa, Paula? întrebă cu blândeţe Maggie. Nu cred că eşti atât de matură pe cât crede tăticul tău, nu, iubito?

Paula izbucni din nou în plâns şi plânse tot drumul până acasă.

— A dat telefon doctorul Wilder, Maggie, anunţă doamna Jenkins, când Maggie şi Paula intrară în duplex. Dar eu eram ocupată cu Max, aşa că a răspuns la telefon Karl şi i-a transmis ea mesajul.

— O, Doamne, oftă Maggie. Mesajele telefonice ale lui Karl tindeau să fie oarecum încâlcite.

— Tăticul nostru cel nou a fost deţinut la spital, mămico, spuse Karl plină de importanţă.

Maggie zâmbi:

— Deţinut? Reţinut, vrei să spui?

— Nu ştiu, ridică fetiţa din umeri, da o să-ntârzie.

Doamna Jenkins le făcuse copiilor o cină din supă şi sandvişuri şi-i oferi acelaşi lucru şi Paulei. Maggie era recunoscătoare pentru oferta de ajutor. Max se simţea puţin mai bine, dar era arţăgos şi cu pretenţii. Dorea atenţia exclusivă a lui Maggie, care hotărî să-l ţină în noaptea aceea la ea. Şi chiar dacă-i scădea febra până dimineaţă, trebuia să stea în casă cel puţin douăzeci şi patru de ore. A doua zi, avea să-şi ia liber de la serviciu şi să stea cu el.

Când se făcu ora nouă şi Greg tot nu sosi, Maggie îi trimise pe Josh şi Kevin la culcare, iar pe Wilder şi Karl le instală în patul dublu din camera ei, gândindu-se că puteau rămâne şi ele. La zece o culcă şi pe Kristin şi-i oferi Paulei o cămaşă de noapte şi canapeaua. Epuizată după calvarul prin care trecuse, Paula acceptă şi adormi în zece minute.

— Nu mai ai niciun loc unde să dormi şi tu,

Maggie, observă doamna Jenkins. Şi nici de cină n-ai mâncat.

— Fotoliul din living e destul de confortabil. Dacă sunt destul de obosită, voi adormi, o asigură Maggie. Şi-am să-mi fac un sandviş cu salam şi brânză.

Îi mulţumi vecinei, îi ură noapte bună, făcu sandvişul şi îl mâncă, apoi se aşeză în aşteptarea lui Greg.

La unsprezece fără câteva minute, în faţa duplexului opri o maşină. Maggie alergă la fereastră şi privi afară. Nu era Cadillac-ul burgund sau microbuzul. Era o Maserati sport, neagră, şi avea lampa interioară aprinsă. Îl văzu pe Greg aşezat pe locul din dreapta. La volan stătea o femeie.

Maggie ieşi, îndreptându-se spre maşină, fără să-i pese de ploaia care scăzuse până la o burniţă slabă. Greg deschisese deja portiera, dar încă nu coborâse. Femeia de la volan îi vorbea cu însufleţire, într-o încercare evidentă de a-i amâna plecarea. Era drăguţă, observă Maggie. Cu păr blond şi scurt, lucios, zâmbet cuceritor, bine îmbrăcată. Şi hotărâtă să-l vrăjească pe Greg.

Maggie apucă portiera parţial deschisă şi o deschise larg.

— Bună! salută ea veselă, aplecându-se în interiorul maşinii.

Femeia păru luată pe nepregătite de către această intruziune. Greg trase adânc aer în piept.

— Maggie? făcu el. Părea să se simtă rău.

— Dumneata eşti guvernanta? întrebă blonda, parcă nevenindu-i să creadă.

— Printre altele, da, îi adresă Maggie un zâmbet efervescent. Mă pregăteam să pun câinii poliţişti pe urmele omului ăstuia.

Greg îi evită ochii.

— Am avut necazuri cu maşina, Maggie. Azi dimineaţă, am lăsat farurile aprinse şi mi s-a consumat bateria. Era moartă de-a binelea seara, când m-am întors în parking. Clare, ea, Clare Priestly înclină el capul spre blondină – era întâmplător în holul spitalului când am vrut să dau telefon la clubul auto. S-a oferit să mă ia şi m-am hotărât să vin cu ea în loc să mai aştept.

— A fost extrem de amabil din partea dumitale să-l aduci pe Greg tot drumul pân-aici în Woodland, Clare, spuse dulce Maggie.

Drăguţă încercare, Clare Priestly, îşi spuse, dar omul ăsta-i al meu.

Probabil Clare îi citi în ochi mesajul nerostit.

— Niciun deranj, ridică ea din umeri. Presupun că nu mai vrei să guşti băutura aia la mine acasă, Greg.

— Vai, dar am fi încântaţi, Clare, răspunse Maggie, afişându-şi cel mai fermecător zâmbet. Doar să dai un telefon pentru a confirma întâlnirea.

Greg tuşi, clătină din cap şi coborî din maşină, murmurând un:

— Mulţumesc pentru drum.

Greg şi Maggie merseră în tăcere până la uşa duplexului, în timp ce Maserati-ul negru al Clarei Priestly dispărea în noapte. Când ajunseră pe prag, Greg o apucă pe Maggie de umeri şi o răsuci cu faţa spre el:

— Ascultă, ştiu că nu mă crezi, dar ăsta e adevărul, Maggie. Chiar am lăsat farurile aprinse, iar bateria maşinii să consumat într-adevăr. Clare lucrează la cabinetul de internări al spitalului şi s-a întâmplat să treacă pe-acolo şi…

— … ţi-a oferit să te ia cu maşina să beţi ceva la ea acasă, încheie Maggie în locul lui. Iar tu ai acceptat maşina şi ai refuzat băutura.

— Da! vibră vehement glasul lui Greg. Jur că ăsta e adevărul, Maggie.

— Te cred, spuse ea calmă.

Nu minţea. Nu suferise niciun junghi de gelozie la vederea lui Greg împreună cu blonda. Indiferent din ce motive se oferise Clare Priestly să-l ia cu maşina, Maggie avea încredere în Greg. Îi ceruse să-i devină soţie, să formeze un cămin împreună cu el. N-avea s-o trădeze. Acum o ştia.

— După noaptea trecută, eu…

— După noaptea trecută, tu nu mai dai o para chioară? Crede-mă, Maggie, înţeleg. Noaptea trecută n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată! spuse aprig Greg. Toată ziua am petrecut-o regretând fiecare minut, începând cu cererea aia imbecilă!

Maggie rămase stană de piatră, imobilizată de o durere ameţitoare. Mai cunoscuse o asemenea senzaţie odată, când fratele ei mai mare o lovise accidental în cap cu bâta de baseball. Greg îşi regreta impulsiva propunere; petrecuse întreaga zi regretând noaptea lor de dragoste. Într-o clipă, se gândi la copiii ei. Cum avea să le spună că, la urma urmei, n-aveau să aibă un „nou tătic”? Şi se gândi la Josh şi Wendy, şi la micul

Max, care aveau nevoie de iubirea şi grija ei maternă, la Paula, căreia-i trebuia călăuzirea ei. Cu toţii aveau să fie, loviţi. Dar suferinţa copiilor nu se putea compara nici pe departe cu a ei. Cât de plată, singuratică şi dureroasă avea să fie viaţa ei, fără omul iubit! Urma să se adapteze – trebuia s-o facă – dar ştia că n-avea să mai fie niciodată fericită.

— Maggie, mă poţi ierta? întrebă calm Greg. Ştiu că te-am făcut să suferi, dar…

— Nu!

Dintr-odată, violent, simţi că turba de furie. Se smuci din strânsoarea lui.

— Nu, fir-ai al dracului, nu te pot ierta! N-am să te iert!

Intră în casă ca o furtună, trântind uşa după ea. Greg îi întorsese viaţa cu susu-n jos, îi reînviase sentimentele şi visele, numai pentru ca apoi să plece. Îi frângea inima şi făcea copiii să sufere, şi mai avea tupeul să-i ceară iertare?

Nu ştia unde să se ducă sau ce să facă. Bucătăria era singura încăpere din casă în care nu dormea vreun copil, aşa că intră acolo şi începu să se-nvârtă încoace şi-ncolo ca o nebună. Abia dacă era conştientă că plângea. Lacrimile îi şiroiau pe obraji şi nu se deranja să şi le şteargă.

Soneria sună, urmată de o bătaie puternică în uşă. Se duse şi dădu uşa de perete, privindu-l pe Greg, care stătea în prag.

— Dacă-ndrăzneşti să scoli din somn copiii ăştia…

— Maggie, te rog! N-am maşină. Nu…

— Îţi chem eu un taxi!

Îi trânti uşa-n nas, lăsându-l pe prag, în burniţă. Arăta atât de nefericit. Atât de obosit, de deprimat şi absolut singur.

Şi deodată, pe neaşteptate, Maggie se opri din plâns. Era ceva în neregulă, în groaznică neregulă. Se rezemă de uşă, acum plină de-un calm straniu, şi cugetă. Greg insistase atât de mult ieri să se însoare cu ea. Avea o listă întreagă de motive, care rămâneau toate neschimbate. Iar azi-noapte făcuseră dragoste cu o ferocitate şi generozitate a pasiunii care, pur şi simplu, nu se puteau şterge în cursul unei singure zile. Reveni cu gândul la neînţelegerile lor anterioare, la toate confuziile prosteşti pe care le amplificase lipsa de comunicare. Ea se retrăgea, el se retrăgea. Sufereau amândoi. Niciunul încă nu-l cunoştea cu adevărat pe celălalt. Urmau să aibă mult de lucru la problema asta. Iar mândria şi tăcerea nu-şi aveau locul în relaţia lor, nici acum, nici niciodată.

Înainte de-a se putea gândi la un motiv de-a n-o face, Maggie deschise larg uşa din faţă.

— Vino-aici, Greg Wilder!

Îl apucă de mâini şi-l smuci spre ea, trăgându-l înăuntru.

— Vom sta de vorbă.

— Maggie, te iubesc, spuse el repede. Vrei să ţi-o spun înainte ca oricare dintre noi să mai scoată o vorbă.

Punând mâinile-n şolduri, Maggie îl privi cu ochii ei verzi arzători. Inima-i bubuia în urechi.

— Vrei sau nu vrei să te-nsori cu mine?

— Maggie, vreau să mă-nsor cu tine mai mult decât orice pe lume, dar am dat-o bară în atât de

rău. Am încercat să te grăbesc cu o cerere pripită, ţi-am pretins în mod egoist capitularea emoţională şi fizică…

— Pe asta ţi-o acord de bunăvoie, i-o reteză ea. Te iubesc, idiotule, dar trebuie să fiu de acord că ai dat-o-n bară rău, într-adevăr. Să-mi spui că regreţi că m-ai cerut în căsătorie, că-ţi pare rău c-ai făcut dragoste cu mine azi noapte. Ştii cum au sunat astea pentru mine, Greg?

Greg o privi în smaraldele luminoase ale ochilor…

— Ai plâns, spuse el încet, plimbându-i blând degetul după urma unei lacrimi pe obraz. Îmi pare rău, iubire.

— Te iubesc, Greg, vreau să fiu soţia ta şi să trăiesc cu tine şi cu copiii tăi şi copiii mei şi… şi vreau să-ţi fac un copil.

— Oh, Maggie!

O trase în braţe, strivind-o la piept.

— Iubito, cred că visez. După ziua asta de coşmar… două operaţii de urgenţă, programul la cabinet deplasat cu patru ore şi jumătate, maşina care nu voia să pornească şi drumul până acasă, cu Clare. Eram atât de sigur că vei fi geloasă, iar când n-ai fost, m-am simţit aruncat la gunoi. Credeam că nu-ţi păsa, că te pierdusem… Deja mă simţeam vinovat pentru azi-noapte şi…

Braţele i se strânseră posesiv în jurul ei.

— Maggie, chiar mă iubeşti?

— Credeam c-am dat clar de înţeles azi-noapte, şopti ea, roşind puţin la amintirea pasiunii şi abandonului lor.

— Ştiam că-ţi dovedisem că te pot face să

capitulezi fizic, dar eram îngrijorat că te şi speriasem, spuse Greg, depănându-şi degetele prin mătasea arămie a părului ei.

— Niciodată, Greg.

Maggie revăzu în minte evenimentele zilei: infecţia la ureche a lui Max, accidentul Paulei, şi se gândi la toate faptele imprevizibile şi neaşteptate ce se puteau întâmplă într-o familie cu şapte copii. Cu opt, se corectă, în sinea ei. Copilaşul ei şi-al lui Greg era deja o realitate în mintea lui Maggie.

— Nu mă sperii atât de uşor, iubirea mea.

Se sărutară, un sărut lung, profund, de dragoste reciprocă şi patimă stăruitoare. În cele din urmă, fără tragere de inimă, se despărţiră, trecând în bucătărie, ţinându-se înlănţuiţi cu braţele. Maggie făcu ciocolată fierbinte şi se aşezară s-o bea, stând comod în poala lui Greg.

— Greg, cât a fost ziua de lungă m-am gândit la copii şi la slujba mea, începu ea cu voce nesigură. Va fi o perioadă de adaptare pentru toţi şapte, să trăiască laolaltă, cu e pereche nouă de părinţi…

— Într-o casă nouă, completă Greg.

— Într-o casă nouă. Iar ceea ce s-a întâmplat azi cu Max şi Paula mă face să mă gândesc că poate toţi copiii vor avea nevoie de mine acasă, un timp.

Greg deveni încordat.

— Ce s-a întâmplat cu Max şi Paula?

Maggie îi spuse. Fu vizibil zguduit de detaliile accidentului şi-l făcu cu ou şi cu oţet pe neglijentul şofer adolescent.

— Dar pot înţelege de ce s-a dus cu el, de ce n-a vrut să se întoarcă în casa aia goală, adăugă el. Cred că Paula, la paisprezece ani, are nevoie de tine acasă, după cursuri, la fel de mult cât are Max, la patru, să fie luat de la grădiniţă. Şi mai sunt şi cei cinci copii dintre ei…

— Şi bebeluşul cel nou, încă nenăscut şi fără nume, adăugă Maggie, rânjind.

— A, să nu uităm de noul bebeluş, încă nenăscut şi nenumit, chicoti Greg, îmbrăţişând-o. Ce vrei să faci, scumpo?

— Mă gândeam să-mi dau demisia şi să stau acasă cu copiii. Iar dacă nu lucrez, aş avea timp să urmez un curs, două, la unul dintre colegii sau la o universitate din Baltimore sau D.C. Crezi că unei femei de vârstă mea îi e imposibil să primească o diplomă, Greg? întrebă ea nostalgică.

— Nu cred că există ceva imposibil pentru tine, Maggie. Alegi un colegiu sau universitate şi începi să iei cursuri pentru licenţă. La vremea când al optulea copil Wilder cel încă nenăscut şi nenumit – e gata de şcoală, pariez că o vei avea.

— Educaţia mea s-ar putea să coste, îl preveni Maggie.

— Ne-o putem permite, spuse Greg pe un ton magnific atât de asemănător cu al Paulei, în magazinul de jucării, încât Maggie izbucni în râs.

— Maggie, îi privi el ochii veseli. Mary Magdalene, te iubesc atât de mult!

— Nu-mi spune aşa, spuse ea cu drag. Şi te iubesc şi eu pe tine, Greg Wilder.

Peste câteva momente, se auzi o bătaie agitată la uşa din spate.

— Acum ce mai e? se plânse Greg, în timp ce Maggie îi sărea de pe genunchi să-i răspundă.

— Doamnă Jenkins! exclamă ea surprinsă.

Doamna Jenkins intră în bucătărie, cărându-şi enorma sacoşă de plastic cu lucrul de mână şi un pulover tricotat pe jumătate.

— Din întâmplare, am observat sosirea domnului doctor Wilder şi, din întâmplare, v-am auzit mica gâlceavă. Iar atunci am observat că la emisiunea de noapte e un film cu Cary Grant şi Irene Dunne şi m-am gândit la confortabilul vostru fotoliu. Aşa că, iată-mă.

Greg se holbă la bătrână de parcă ar fi fost scrântită, dar Maggie zâmbi, începând să înţeleagă.

— De vreme ce tot voi sta aici cu copiii, continuă doamna Jenkins, de ce n-aţi petrece voi doi noaptea undeva unde puteţi fi singuri? îi privi radioasă femeia. Aş putea să vă propun Hanul Woodland Holiday? Doar la cinci minute de-aici, iar la recepţie e de serviciu nepotul meu.

— Vai, doamnă Jenkins, dar sunteţi o romantică! exclamă Maggie, râzând. Şi cu toate că e o ofertă foarte generoasă, zău că n-am putea…

— E o naşă-zână în toată regula, o întrerupse Greg; se ridică şi cuprinse umerii lui Maggie cu un braţ. Şi putem şi vom accepta generoasa dumneaei ofertă, ia-ţi periuţa de dinţi şi cheile maşinii, Maggie.

Doamna Jenkins zâmbi a încuviinţare.

— Fireşte, aştept o invitaţie la nuntă.

— Doamnă Jenkins, o şi ai, promise Greg şi se grăbi împreună cu Maggie spre uşă.

SFÂRŞIT